

Noãn Dường Tây Tây

Chuyện Tình Khe Núi

Edit: Đậu Xanh

Chuyện Tình Khe Núi - Noãn Dương Tây Tây

Noãn Dương Tây Tây

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sắc, Điền Văn, Khác, Sủng

Tác giả: Noãn Dương Tây Tây

Edit: Đậu Xanh

Số chương: 63 chương + 2 PN

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cận đại, HE, Tình cảm, 21+, Ngọt sủng, Làm ruộng, Nhẹ nhàng, Cận thủy lâu đài, Ấm áp, Duyên trời tác hợp, 1v1, Thị giác nữ chủ, Bình dân sinh hoạt

VĂN ÁN

Anh là một người đàn ông như thế, chưa từng đến những phố xá sầm uất, cũng chưa từng gặp người mình yêu trong biển người rộng lớn, nửa đời chỉ trú ngụ bên ngọn núi này, nhưng trong tim luôn đặt tình yêu và trách nhiệm ngang nhau, một trái tim không phù phiếm, một chấp niệm không từ bỏ.

Tình cờ gặp gỡ, chờ đợi cô, yêu cô, ngủ với cô, đó chính là trách nhiệm nắm tay nhau cả một đời.

Văn án sơ lược: Đây là nhật ký viết về cuộc sống ung dung ngày qua ngày của một người đàn ông sống trong núi.

Một chàng trai dịu dàng, trầm tĩnh, tài "giỏi" và một cô gái có thân phận trước mắt chưa được quyết định, cùng nhau giải mã câu chuyện mới nhé?

Anh nói: "Em đã đến rồi thì đừng hòng đi."

Nhưng, cô vẫn đi mất...

[Một câu chuyện ngày thường đơn giản, thuận tiện khiến bọn họ yêu nhau đến sống dở chết dở, không xa không rời, sống chết có nhau, kiếp trước kiếp này đều thuộc kiểu cuồng yêu não tàn máu chó...]

- Nhân vật chính: Từ Tư Nhan x Trần Chiêu

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64: Phiên ngoại 1](#)
- [Chương 65: Phiên ngoại 2](#)

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[Click để xem ảnh](#)

nhỏ, bao nhiêu thác nước.

Sau buổi trưa, các tầng mây chậm rãi thúc đẩy trở nên dày hơn, trĩu thấp, vũng vàng cổ thủ trên bầu trời của khu rừng, hình thành một bức màn che biến hóa thất thường, chẳng mấy chốc, trong rừng dần dần lất phất cơn mưa nhỏ, nhẹ nhàng rơi xuống, không nhanh không chậm, khe khẽ thấm ướt từng nhánh cây thô to.

Gió nhẹ lướt qua từng chiếc lá, rào rạc, xào xạc.

Mưa bắt đầu lớn hơn.

Trong tầm nhìn, mưa bụi mờ mịt như thể đêm tối. Trần Chiêu Hàn là người sống dưới núi, vốn dĩ sống theo cách đi tới đâu ăn tới đó, thường hay đi vào núi hái một vài loại dược thảo rồi vào trấn đổi lấy tiền. Nào ngờ đến thời tiết đột nhiên thay đổi. Nhưng mà người ở trong núi đã quen với thời tiết như thế này từ lâu, anh cũng không quá hoang mang, lau nước mưa trên trán đi, tìm một gốc cây lớn rậm rạp, tựa vào một đoạn nhánh cây tươi tốt để chờ đợi, thậm chí trên người không bị ướt quá nhiều.

Khu rừng nguyên sinh lạnh lẽo, tối đen một mảnh, những cái cây to gần trăm năm cắm rễ sâu vào trong đất, lúc này cũng đang yên tĩnh, cao ngạo đứng vững, giống như một đám cành lá đan xen khó tách gỡ, ma quỷ trong rừng nhe nanh múa vuốt. Lia mắt nhìn qua,

thế lực to lớn.

Ở nơi mắt thường nhìn không thấy, giống như có vô số bóng đen lạnh lẽo đang ồ ạt ập về phía bạn.

Chính vào lúc này, Từ Tư Nhan từ phía sau cái cây bên cạnh anh lộ đầu ra.

Dù là người to gan như Trần Chiêu Hàn, cũng không khỏi hết hồn một phen. Sau khi nhìn kỹ lại, là một cô gái mặc váy trắng, tóc dài xoắn ngang vai, toàn thân ướt đầm, ngón tay trắng bệnh nắm chặt nhánh cây, đứng ở nơi đó, vô cùng bất ngờ.

Hai người cách nhau không xa, Trần Chiêu Hàn không biết thế nào đột nhiên nghĩ đến những truyền thuyết nữ quỷ hốc cây trong rừng, trong mắt nhanh chóng nổi lên cảnh giác.

Anh đứng bật dậy, hỏi: "Cô là?"

Từ Tư Nhan được một người chỉ điểm, một mình đi đến ngọn núi Ô Vân này, tất nhiên cũng chẳng có gì để sợ, bây giờ đêm mưa ướt đầm, toàn thân nhếch nhác, cũng không làm lu mờ đi khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Cô đến nơi này sớm hơn anh, nghe thấy có người đến nên mới đi trốn, nhìn thấy người đàn ông cao lớn đẹp trai trước mắt. Cô nói: "Tôi lạc đường..."

Trần Chiêu Hàn nhíu mày, lúc này mới chú ý đến trên váy trắng của cô gái có vài chỗ bị dính bùn, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn hơi nâng lên, càng làm nổi bật một vết thương đỏ tươi đáng sợ, máu chảy như tuôn.

Du khách đi vào núi, anh đã gặp nhiều rồi, các kiểu phụ nữ xinh đẹp thời thượng tinh tế, cũng từng thấy qua không ít. Nhưng người nhếch nhác sa cơ như cô gái trước mặt đây, vẫn là lần đầu tiên anh thấy.

Lòng trắc ẩn của người đàn ông khiến anh dễ dàng cởi bỏ sự phòng bị, dấy lên một tia thương xót.

Trần Chiêu Hàn đi qua đó, vươn tay về phía cô, hỏi: "Cô đến đây một mình sao? Có bạn bè đi cùng không?"

Hành động này rất thiện ý, Từ Tư Nhan liếm liếm đôi môi khô nứt, đặt tay vào lòng bàn tay của anh, ánh mắt không khỏi rơi lên trên người anh, áo sơ mi màu nhạt, áo ba lỗ lót bên trong, quần yếm màu xanh xám, giày vải màu đen. Đây là kiểu quần áo cô không

thường nhìn thấy.

Bàn tay của người đàn ông ấm áp thô sần, rất có sức mạnh, Từ Tư Nhan chú ý bần đất dưới chân, nhỏ giọng nói: “Không có, chỉ có một mình tôi.”

Chương 2

Edit: Đậu Xanh

Cô không chỉ bị thương, còn mất luôn một chiếc giày, chiếc giày còn sót lại là một chiếc giày vải màu đỏ, dính đầy bùn đất cở dại, dây giày cũng đứt mất.

Trần Chiêu Hàn không biết một cô gái như cô cầm một nhánh cây, nhảy lò cò, lần mò đi trong khu rừng này bao lâu rồi.

Nhận lấy nhánh cây trong tay cô, ném sang một bên, gập eo ôm ngang cô lên. Sải bước đi đến nơi trước đó anh ngồi, nhẹ nhàng đặt xuống.

Ánh mắt của anh rất tự nhiên rơi trên khuôn mặt của cô, trên khuôn mặt xinh xắn của cô gái ướt đẫm nước mưa lạnh lẽo, màu môi tái nhợt, nhìn thấy hai cánh tay để trần của cô, Trần Chiêu Hàn xoay người đi, cởi áo sơ mi bên ngoài ra, dùng sức phẩy vài cái, cúi người trùm lên người cô.

Mưa dần dần nhỏ lại, tầng mây đã mỏng đi rất nhiều, tầm nhìn cũng chậm rãi rõ nét hơn.

Từ lúc anh bắt đầu ôm cô, sự chú ý của Từ Tư Nhan vẫn luôn dừng trên gương mặt anh, cô không ngăn cản hành vi của anh, xem như khá ngoan ngoãn mặc anh làm gì làm.

Cô nhìn thấy anh lấy một ít dược thảo ra khỏi cái túi đeo vai màu xanh lục nằm trên đất, rồi lấy hai cái khăn mặt, ngồi xổm xuống giúp cô cầm máu. Mái tóc ngắn rậm rạp hơi ẩm ướt, nhìn bên ngoài chắc chắn sờ rất thích không dám chạm tay.

Lớn như vậy rồi, chưa từng có ai chạm vào cô. Sự đụng chạm sạch sẽ thô bạo của người đàn ông, khiến cô cảm lòng không đậu siết chặt nhánh cây khô dưới thân.

“Đau không?” Anh hỏi.

“Nhẹ một chút.” Cô nói.

Trong rừng, mưa phùn dai dẳng lất phất.

Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô một thoáng, khiến cô không kịp phòng bị, rụt cổ về phía sau.

Có lẽ anh đang cười, khóe môi hơi cong lên, chỉ có điều nhanh chóng biến mất. Anh tiếp tục cúi đầu, mày rậm nhíu chặt, một dáng vẻ rất nghiêm túc.

Từ Tư Nhan nhận lúc anh cúi đầu không nhìn thấy, ngồi thẳng lưng lên, hơi ngả về phía sau, tựa hờ vào gốc cây, vết thương trên chân có đau hay không, cô đã không còn quan tâm nữa, dù có đau đến mấy cô cũng có thể nhịn. Đôi mắt được nước mưa gội rửa qua vô thức đánh giá người đàn ông ở trước mặt.

Cho dù sắc trời không sáng, bóng cây trùng điệp ở xung quanh hai người thậm chí là nơi xa hơn, kéo dài tạo thành một thế giới mưa dầm liên miên.

Từ Tư Nhan vẫn nhìn được rất rõ ràng.

Đôi mắt của anh sâu thẳm sạch sẽ, sống mũi cao thẳng, sườn mặt cũng hơi gầy lập thể nhìn không thấy một vết sẹo lồi nào, trái lại có một vài mảng râu ở vùng dưới cằm anh. Màu xanh nhạt, điểm tô thêm cho anh vài phần gợi cảm của đàn ông.

Cô vẫn luôn không thích đàn ông để râu, bởi vì cô cảm thấy bọn họ khéo léo cắt tỉa râu vốn không hề đẹp mắt, trái lại có một kiểu đạo đức giả và giả vờ chín chắn, nhìn qua quá đổi giả tạo.

Trần Chiêu Hàn không giống thế, anh là một người đàn ông rất ít khi chú tâm vào vẻ bề ngoài của bản thân, hôm nào rửa mặt cảm thấy dưới cằm đâm tay thì mới tìm một cây kéo giải quyết qua loa.

Một người đàn ông như thế này trái lại có một kiểu vẻ đẹp hoang dã. Về việc sống ở những nơi đô thị phồn hoa, đối với cô mà nói hoàn toàn có đủ mị lực và sức hấp dẫn.

Có lẽ là ánh nhìn của cô quá đổi nóng bỏng, Trần Chiêu Hàn xử lý vết thương xong, không vội vàng đứng dậy mà đột nhiên lui về phía sau, chống chân ngồi trên một đám cỏ khô dưới đất, ngẩng đầu nhìn lại cô.

Ánh nhìn giao nhau, người có da mặt dày thẳng.

Từ Tư Nhan bị đôi mắt sáng rực của anh nhìn chăm chú, mắt thấy mình có thể lún sâu, không khỏi quay mặt đi. Đó là vẻ mặt của đàn ông khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp, vừa chân thành vừa trực tiếp.

Lúc này, từ nơi xa xa truyền đến âm thanh thác nước chảy róc rách. Cảm thấy bầu không khí có chút yên tĩnh, Trần Chiêu Hàn lấy điện thoại ra khỏi túi quần: "Có muốn gọi điện thoại cho người nhà cô không?"

Từ Tư Nhan nghe thế thì nhìn sang, anh đang cầm điện thoại, ngón tay thon dài thô ráp, khớp xương rõ ràng.

Cô đột nhiên bật cười khúc khích: "Này, anh đối với ai cũng thế này sao?"

"Hửm?" Trần Chiêu Hàn khó hiểu, nhìn thấy trên mặt cô gái đột nhiên lộ ra dáng vẻ ngây thơ, trong sáng rực rỡ như băng tan, anh nhất thời có chút miệng đắng lưỡi khô, nghiêng đầu gãi gãi sau gáy, rồi lại cất điện thoại vào.

Chương 3

Edit:Đậu Xanh

Cô nói: "Người trong nhà không biết tôi ở đây, gọi điện thoại nói cho bọn họ biết tình huống thực tế sẽ chỉ thêm lo lắng." Thật ra là cô vẫn không muốn quay về.

"Ừm." Anh trầm ngâm nói: "Vậy tối nay cô ở đâu?"

Không hỏi cô bây giờ đi đâu, hoặc là khi nào xuống núi, mà lại hỏi tối nay cô ở đâu.

Thời tiết trong núi thay đổi thất thường, chỉ trong vài phút, tầng mây nhanh chóng tan đi, ánh mặt trời xuyên qua từng nhánh cây đổ xuống, Trần Chiêu Hàn càng nhìn rõ hơn gương mặt của cô gái, trắng mềm thanh tú, giống một quả trứng gà đã bóc vỏ, đặc biệt là đôi mắt ấy, đuôi mắt mê hoặc giống như mưa sớm ban mai, lấp lánh rực rỡ, không giống với những người phụ nữ ở trong núi.

Anh nghe thấy cô nói, "Ở nhà anh có được không."

"Ồi."

Trần Chiêu Hàn cũng Từ Tư Nhan đi hơn một tiếng đồng hồ trên đường núi, rất nhanh đã đến nhà anh. Trước khi cổng anh có hỏi tên của cô.

Từ Tư Nhan.

Ba chữ này cuộn trào trong cổ họng anh suốt cả dọc đường.

Trước đó ở dưới gốc cây kia, anh nói muốn cổng cô, Từ Tư Nhan hiếm khi lộ ra vài tia xấu hổ.

Dáng vẻ ấy không giống làm bộ làm tịch, mà là phản ứng sinh lý non nớt, ánh mắt nhút nhát, hai má ửng lên một rặng mây hồng, nhìn lông mày trên thính tai cũng có thể thấy rõ sự căng thẳng của cô.

Bởi vì lúc Trần Chiêu Hàn hỏi, hai người đang cách nhau rất gần, lòng bàn tay khô nóng của người đàn ông đặt trên đầu gối của cô,

nhẹ nhàng xoa xoa, nói là sợ cô ngồi lâu đứng lên sẽ tổn thương đến chân. Nhưng tiếp đến lúc anh cũng Từ Tư Nhan cũng không để cô đứng dậy, mà anh quỳ một gối xuống đất, treo cái túi màu xanh đeo vai kia lên cổ, vươn tay ra phía sau, nhẹ nhàng cõng cô lên lưng.

Bóng cây dao động, ánh nắng ấm áp vụn vỡ chiếu rọi người dưới gốc cây. Cô gái nghiêng mặt, vùng cổ thon dài hơi phớt đỏ, đầu gối được bàn tay to đỡ lấy trắng nõn nhẵn mịn, ánh nắng phản chiếu trên gương mặt trắng trẻo. Tư thế của người đàn ông thông dong cong chân ngồi trên nền đất, nụ cười ấm áp vô lại.

Nhà của Trần Chiêu Hàn ở ngay dưới chân núi, nơi này là núi sâu, xa xa gần gần rải rác vài hộ nhà dân. Ba mẹ anh mất sớm, lại chưa lập gia đình, ngày thường tính cách trầm mặc hướng nội, ra ra vào vào gần như luôn là một mình anh.

Đi qua hàng rào trong sân, có một cây đại cao to rậm rạp, đứng thẳng trong sân vô cùng nổi bật, đi sâu vào trong là ba căn nhà gỗ được sắp xếp gọn gàng, phía sau căn nhà hình như còn có một cái sân sau.

Trần Chiêu Hàn không rảnh tay, dùng chân đá mở cửa nhà chính, đặt cô ngồi trên ghế, nghĩ đến suốt dọc đường cô cứ lèm bèm rằng mình mệt biết bao, khát biết bao, thì nhanh chóng rót một ly nước ở trên bàn nhét vào tay cô.

Từ Tư Nhan cũng không khách sáo, ực ực uống hết một hơi, giống một đứa trẻ.

“Uống nữa không?”

“Không uống nữa, có hơi đói.” Cô hỏi, “Anh biết nấu cơm không?”

Trần Chiêu Hàn nhẹ giọng bật cười, ánh mắt đen láy ôn hòa trầm tĩnh, anh ngồi xuống một cái ghế khác, “Cô xem chỗ tôi đây còn có người nào khác nấu cơm sao?”

“Ồ.” Từ Tư Nhan đặt cái ly xuống, cả mặt nghiêm túc nhìn vào anh, “Vậy nên anh định nấu món gì thế?”

Trần Chiêu Hàn không trả lời, nhìn thấy vạt váy của cô ướt đầm dán lên chân, lập tức đứng dậy đi vào phòng từ trong tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ khi mình mình mới lớn, đưa cho cô.

Sự chú ý bị di dời, Từ Tư Nhan tỏ vẻ mới lạ, đợi người đàn ông đi ra ngoài, một mình cô trốn ở trong phòng thay quần áo.

Chương 4

Edit: Đậu Xanh

Cơm tối Trần Chiêu Hàn nấu món khoai từ ban sáng vừa hái được, mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra, bay đến nhà trước nhà sau, lan tỏa mùi hương khói lửa nhân gian nồng nặc. Lần đầu tiên Từ Tư Nhan được cảm nhận cuộc sống như thế này, không khỏi mong đợi và vui mừng một phen.

Trên bàn cơm tự chế bày hơn nửa bàn thức ăn, anh xới cho Từ Tư Nhan một bát cơm to, canh xương sườn nấu với khoai từ, trứng gà, và một vài món khác.

Từ Tư Nhan thật sự rất đói, mất đi vẻ cường ép bình thường lúc ăn cơm, vội vội vàng vàng, giống như một cô gái nhỏ lần đầu tiên vào quán ăn, cắn lưỡi bồng miệng vẫn muốn người khác ở bên cạnh chăm sóc. Trần Chiêu Hàn cảm thấy đáng vẻ ăn cơm của cô vô cùng đẹp mắt, rất vội, còn có một chút hung dữ, một tô xương sườn khoai từ to như thế, hơn một nửa tô đã vào bụng cô.

Ăn xong cô lau sạch miệng, cười hì hì với người đàn ông, “Anh cực khổ rồi.”

Trần Chiêu Hàn nhếch môi, gương mặt đẹp trai mang vẻ bất lực, lặng lẽ thu dọn bàn ghế, rửa chén bát.

Từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy trong sân có thêm một cô gái, trong lòng nhất thời không biết có cảm giác gì, anh nhắc tay gãi gãi chân mày, đứng tại chỗ do dự vài phút, sau đó đi qua, phát hiện cô tựa vào ghế mây dưới gốc cây, ngủ mất rồi, giống như rất mệt mỏi, hoặc có lẽ là quá thoải mái, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ. Mà quần áo của bản thân khi mặc lên người cô, trông càng nhỏ nhắn xinh đẹp, còn rất mềm mại.

Cô là một cô gái như thế nào, đến từ đâu, tại sao lại đột nhiên xông vào mắt anh?

Trần Chiêu Hàn chậm rãi ngồi xổm xuống, một bên gối chạm đất, kéo gần khoảng cách nhìn cô, gương mặt của cô gái không chỗ nào là không xinh đẹp, chân mày tự nhiên hơi cong cong, nhìn qua rất dễ chịu, lông mi vừa dài vừa cong giống một yêu tinh, chóp mũi nhỏ nhắn, đôi môi mê người, xuất phát từ bản năng, anh muốn sờ mặt cô một chút.

Hồi lâu sau, anh chỉ cách một khoảng gần tí mĩ miêu tả lại khuôn mặt của cô một lượt.

Có thể là anh cô đơn quá lâu.

Cũng có thể là cô vừa hay cần một người, còn anh vừa hay muốn được người cần.

Chuẩn bị đứng dậy, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, anh nắm lấy bàn chân lạnh lẽo mềm mại đang để trần kia.

Từ Tư Nhan ngủ một giấc tỉnh lại, trời đã tối đen từ lâu, đang định dụi mắt, phát hiện trên người đắp một tấm chăn bông, sạch sẽ mềm mại, giống hệt với chủ nhân của nó.

Trước đó cô không nhắc đến chuyện gọi điện thoại liên lạc với người thân bạn bè, Trần Chiêu Hàn cũng giả vờ không biết, giặt sạch quần áo ướt cô đã thay ra, phơi khô ở sân sau, thuận tiện mở một thau nước định tắm rửa một lượt.

Phía sau nhà chính có một cánh cửa nhỏ, nối liền với sân sau, sau khi Từ Tư Nhan tỉnh dậy không tìm thấy người, muốn qua bên đó xem thử.

Trên chân tuy rằng bị thương, nhưng không ảnh hưởng việc đi lại, cô ngồi dậy, thân thể trượt xuống, hai chân không đạp trên nền đất, mà lại là một đôi dép lê chẵn ở dưới chân.

Cô cúi đầu, chân trần đá đá đôi dép lê của người đàn ông, cảm giác trong lòng cứ là lạ, hoặc có lẽ là chưa quen nên không nghĩ quá nhiều, tay vươn xuống dưới cởi luôn chiếc giày còn lại, rất tự nhiên nhét chân vào dép lê. Hai bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn nhỏ hơn đôi dép quá nhiều, găng gượng dư ra hơn một nửa.

Đẩy cửa sân sau ra, cảnh tượng trước mắt khiến gương mặt của Từ Tư Nhan phút chốc nóng bừng.

Dại ra vài giây, cô nhanh chóng lùi về sau một bước, đóng cửa lại, xoay người tựa lên khung cửa, nhắm mắt hít thở có chút dồn dập. Người đàn ông này đúng thật là sống quá cuồng dã.

Bây giờ cô trốn đi có còn kịp không?

Trần Chiêu Hàn đã nhìn thấy cô, qua quýt lau khô nước trên người, mặc một chiếc quần ngắn sạch sẽ vào, sải bước lớn đi qua đây, đẩy cửa, nhìn thấy cô xoay lưng với anh ngồi lại vào ghế.

Anh không nói gì, xoay người đóng cửa lại.

Chương 5

Edit: Đậu Xanh

Từ Tư Nhan yên tĩnh ngồi đó một lúc, không nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân truyền đến thì mới đặt ly nước trong tay xuống, đứng dậy.

Anh đã vào phòng.

Trần Chiêu Hàn trải ga giường xong, ngẩng đầu nhìn thấy Từ Tư Nhan đứng tựa bên cửa, lồng ngực bỗng dưng có chút nóng nực, anh đứng bên giường, gần như là động tác vô thức, anh đi về phía trước vài bước, rồi dừng lại.

“Cô có muốn đi tắm không? Tôi đã nấu sẵn nước nóng rồi.” Anh nói. Từ Tư Nhan cảm thấy anh thật sự là một người đàn ông chu đáo, nở nụ cười xuất phát từ đáy lòng, “Được.”

Buổi tối tầm khoảng hơn tám giờ gần chín giờ, đèn trong phòng vẫn sáng, ánh đèn từ cửa nhà chính một đường chiếu thẳng vào trong sân, tĩnh mịch yên ả.

Tiếng nước chảy róc rách vô cùng rõ rệt, cô gái đứng trong sân đơn giản tắm sơ qua, Trần Chiêu Hàn cũng không rảnh rỗi, xách một cái ấm thiết màu trắng từ trong phòng bếp, nước lọc đun sôi mang theo hơi nóng hừng hực chảy ra từ miệng ấm rót vào thau gỗ đã cạn nước, cảm thấy nhiệt độ tương đối ổn thì mới dừng lại.

Cô ngồi trên đá ngâm chân. Anh tựa vào cái cây bên cạnh, thân hình cao gầy, một chân chống lên thân cây ở phía sau, im lặng.

Tóc mái của người đàn ông vẫn còn ướt, mi mắt hơi sụp xuống, vẻ mặt hồ hững, nhìn giống không để ý, nhưng sự chú ý từ đầu đến cuối luôn đặt trên đôi chân trong thau kia, mu bàn chân trắng nõn sạch sẽ, quả thật khiến người ta thương yêu.

“Cẩn thận vết thương chạm phải nước.”

“Ừm.”

Đêm chưa bao giờ dài và khó trôi qua như thế.

Trần Chiêu Hàn không ngờ sẽ có một ngày thế này, một cô gái, một cô gái xinh đẹp vừa quen biết chưa bao lâu, nghiêng người nằm ở nơi chỉ cần anh vươn tay ra đã có thể chạm vào, mà anh lại không thể làm gì được. Trước đó anh cũng từng nghĩ sẽ nhường giường cho cô còn mình ra bên ngoài ngủ, nhưng nếu như ngày mai cô vẫn còn ở đây, có phải anh phải tiếp tục ngủ ở bên ngoài làm quân tử hay không.

Trước giờ anh không phải chính nhân quân tử gì cả, tam quan [1] toàn là dựa theo sở thích của bản thân. Nhưng anh cũng là người thường của thế giới bình thường này, cũng sẽ thấy sắc nổi hứng, thèm khát sự an ủi giữa nam và nữ.

[1] Tam quan dùng để nói về cách mà một người nhìn, đánh giá về các sự vật, sự việc trong thế giới.

Anh cảm thấy đây giống như một thử thách, càng giống như một giấc mơ dịu dàng không biết khi nào sẽ tỉnh lại.

Từ Tư Nhan nằm nghiêng, không chút buồn ngủ, đôi mắt trong veo sáng rực phản chiếu ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ, trông càng lấp lánh linh động hơn. Hô hấp của người đàn ông ở phía sau đều đều trầm vững. Anh hỏi cô có để ý việc ngủ cùng anh hay không, cô không thẳng thừng từ chối, nhìn sườn mặt hơi đỏ của người đàn ông, đường nét gương mặt cứng nhắc bởi vì căng thẳng mà căng chặt, từ góc độ của cô nhìn qua, hoàn toàn là một kiểu gợi cảm, ngập tràn mê hoặc.

Cô tinh nghịch bật cười: “Anh không phải là muốn chiếm tiện nghi của tôi đó chứ.”

“.....”

Người đàn ông không nói gì, né tránh ánh mắt của cô, đi qua đóng cửa phòng lại, lạnh nhạt nói một câu, “Ngủ thôi.”

Trong phòng rất yên tĩnh, thời gian chậm chậm trôi qua...

Rất lâu, lâu đến mức Từ Tư Nhan suýt chút nữa ngủ mất.

Đột nhiên, một cánh tay nhẹ nhàng đặt lên eo cô, động tác rất cẩn thận, giống như sợ làm kinh động đến cô.

Nếu như chỉ là như thế, Từ Tư Nhan có lẽ vẫn có thể nhắm mắt nhin thêm một lúc nữa, cũng không biết trôi qua bao lâu, cánh tay ấy vén chăn trên người cô lên, vươn vào trong, cho dù vẫn là đặt trên eo

cô, nhưng rõ ràng không còn giống trước, nhiệt độ khô nóng cách lớp quần áo truyền đến thân thể cô, ngập tràn nguy hiểm chưa biết được.

Đợi đến khi anh vẫn muốn tiếp tục đi vào, Từ Tư Nhan không nhịn được giãy giụa, sức lực của nam nữ khác xa nhau, còn chưa bắt đầu giãy giụa đã bị cưỡng ép giữ chặt.

“Đừng động đây!” Môi anh đè trên vành tai của cô, rất nhẹ, rất nóng.

Gần như khi cô vừa động đây, Trần Chiêu Hàn cường thế ôm cô vào lòng ngay, hô hấp nóng hổi phả vào mái tóc của cô, anh đã ngửi được mùi hương trên người cô, thơm ngọt, quyến rũ.

Anh là một người đàn ông trẻ trung mạnh mẽ ở trong núi, chính trực trẻ tuổi, lại chưa từng có cô gái nào, dưới tình huống như thế này vốn dĩ không thể nào thật sự an phận nằm cả một đêm. Đắp chung chăn đơn thuần đi ngủ, đó không phải là đêm của một người trưởng thành.

Anh nói: “Đừng động đây lung tung, để anh ôm em một lúc.”

Chương 6

Edit: Đậu Xanh

Giường đơn bằng gỗ rộng khoảng 1m5 phát ra một tiếng cọt két, trong lòng Từ Tư Nhan đột nhiên căng thẳng muốn chết, may cô nằm xoay người với anh, không đến nỗi bị nhìn ra gì đó, giả vờ điềm tĩnh thả lỏng thân thể, nghĩ thầm nên làm thế nào để thay đổi chủ đề.

“Anh tên là gì?”

“Trần Chiêu Hàn.”

“Người nhà đâu?”

“Chết rồi.”

Đây chính là người kết thúc chủ đề trong truyền thuyết.

Từ Tư Nhan không biết nói gì nữa, cô không phải kiểu người giỏi giao tiếp xã hội, nằm trong lòng một người đàn ông vừa mới quen biết như thế này, cô hoàn toàn không biết nên nói gì mới được xem là bình thường.

Trên người cô mặc bộ quần áo của Trần Chiêu Hàn năm mười mấy tuổi, vạt sọc kẻ áo màu xanh lam xen lẫn màu trắng, tay áo dài khoảng chừng 7 phân, trên eo không đến nỗi lộ rốn, vừa hay che được bụng.

Hai người không cởi quần áo, cánh tay mà Trần Chiêu Hàn ôm lấy cô giống như một luồng nhiệt cuộn cuộn không dứt, nhiệt độ cơ thể giống như đang thiêu đốt eo cô.

Anh chưa từng có kinh nghiệm nam nữ. Thời mới lớn cũng từng cùng người khác đi leo tường, nghe thấy trong phòng ngủ của quả phụ ở kế bên, có động tĩnh kịch liệt truyền đến. Toàn bộ người thiếu niên chơi cùng anh khi đó đều cứng lên, lần lượt lùi thứ đó ra khỏi quần, bàn tay thuần thục bắt đầu làm việc. Sau đó mấy người bọn họ mặt đỏ tai hồng dán sát vào tường, hít thở dồn dập im lặng lắng

nghe, cuối cùng cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, đưa mắt nhìn nhau, mọi người đột nhiên bật cười.

Cầu Đan nói: "Lý Oa tốc độ tay của cậu thật nhanh, bắn cũng nhanh nữa."

Thiệt Đầu tiếp lời: "Còn có mặt mũi nói người ta, thứ đó của cậu nhỏ như vậy, nói không chừng sau này đến lỗ của vợ cũng không tìm được."

Mọi người ồn ào bật cười, lần lượt thầm ước nguyện.

Lý Oa đáp trả: "Tương lai ông đây muốn cưới cô gái có mông to nhất trong thôn, cảm thật sâu, không dễ bắn."

Cầu Đan lại nói: "Tôi...tôi muốn cưới người quả phụ lẳng lơ như thế kia, lúc làm khăng định sẽ thoải mái hơn tay của mình."

Trần Chiêu Hàn vẫn luôn im lặng, anh được xem là chàng trai có bề đẹp trai nhất trong thôn, làm việc đi săn cái gì cũng giỏi, không nghi ngờ gì anh đã trở thành đối tượng được các thiếu niên sùng bái, bọn họ cũng đã nhìn thấy thứ được giấu ở trong quần anh, một đồng căng phồng, giống như cất giấu một cây gậy, khiến người khác nghĩ bậy. Cho nên mọi người đều nhìn anh, muốn nghe xem anh nói thế nào.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Ngài Ảnh Đế Đang Hot Và Cậu Nghệ Sĩ Hết Thời
2. Kẹo Sữa Bò
3. Đối Tượng Kết Hôn Của Tôi Lắm Mưu Nhiều Kế
4. Xuyên Thành Bạn Đời Của Nhân Vật Phản Diện Tàn Tật Độc Ác

=====

Chàng trai nhắm mắt rồi lại mở ra.

Nói: "Tôi muốn cưới một cô gái trắng trẻo, gầy gầy, giống như yêu tinh..."

Mọi người lần nữa ha ha cười lớn, nhưng lại cảm thấy Trần Chiêu Hàn không giống với bọn họ, mắt nhìn người tất nhiên cũng cao hơn bọn họ.

Cô gái giống như yêu tinh, có ai mà không muốn chứ.

Khi đó sắc đêm vừa phải, giống tối hôm nay vậy, một vầng trăng sáng soi khắp sân vườn, cái cây trong sân lay động, vươn ra vách tường, lá cây nhẹ nhàng đung đưa trong gió, giống như đang lắng nghe những bí mật vừa hạ lưu vừa khờ dại của các thiếu niên.

Đêm nay, người phụ nữ trong mơ của anh mặc quần áo của anh nằm trên giường của anh, Trần Chiêu Hàn thầm nghĩ, cho dù là một mối nhân duyên mong manh ngang trái, cũng nguyện cầu một sự an ủi.

Càng nghĩ trên người càng nóng, anh không nhịn được áp sát đến ôm chặt lấy cô, cô đột nhiên bắt đầu giãy giụa, máu nóng toàn thân tức khắc sục sôi, cuối cùng anh trầm mặc, cường thế ôm cô thật chặt.

Anh nói: “Em là yêu tinh trong núi sao?”

Từ Tư Nhan tưởng rằng mình đã nghe nhầm, đây là đang khen cô trá hình đó à, cô xoay mặt qua nhìn anh.

Người đàn ông cũng đang nhìn cô, chỉ có điều thần sắc nơi đáy mắt được giấu kín như bưng.

“Vậy anh cảm thấy tôi là loại yêu tinh nào? Hồ ly tinh sao?”

“Trên núi không có hồ ly.”

“Sao anh biết không có.”

Anh cũng không nói nữa.

Từ Tư Nhan vừa tức vừa buồn cười, cảm thấy cô giống một yêu tinh, cho nên mới nhào đến đợi bị hút cạn.

Cô đang muốn lấy tay anh ra.

“Anh...”

Người đàn ông này thế mà lại biết cô đang nghĩ gì, không chỉ không lấy tay ra, mà còn mò lên nắm vú của cô. Trái tim Từ Tư Nhan bất giác siết chặt, không dám động đậy nữa, bởi vì có thứ gì đó nặng nề chọc và eo cô.

Giống một cái cán dao, cứng rắn như sắt.

Chương 7

Edit: Đậu Xanh

Từ Tư Nhan đột nhiên nhớ đến ban nãy, cảnh tượng cô nhìn thấy sau khi đẩy cánh cửa sân sau ra.

Anh xoay lưng với cô, trên người không một mảnh vải.

Bầu trời trong núi không phải tối đen tối mịt, dưới màn đêm giống như biển sâu, mây, trăng và sao trời thưa thớt cùng nhau tồn tại.

Một thau nước từ trên đỉnh đầu anh dội xuống, mái tóc đen lập tức bị thấm ướt, sợi tóc lay động, có dòng nước lần lượt tuôn xuống, cơ thể màu lúa mạch nhìn qua cao gầy rắn chắc.

Anh đang dội nước lạnh nên không có hơi nước, dòng nước lạnh lẽo men theo cơ lưng săn chắc của anh chảy dọc xuống, lướt qua cơ bụng, cơ hông, bắp đùi tiếp tục hướng xuống.

Trần Chiêu Hàn nghe thấy động tĩnh, lau đi vệt nước trên mặt, xoay người đưa mắt nhìn qua, va thẳng vào đôi mắt của cô. Từ Tư Nhan chạm phải tia sáng ẩm ướt đen nhánh trong mắt anh, trên mặt đỏ bừng, vội vã dời tầm mắt, rút lui.

Chỉ một cái nhìn thoáng nhưng cái gì cô cũng thấy hết, có giọt nước lướt qua cơ bụng của anh, đường nhân ngư, lấp ló trong rừng cỏ đen kịt, cô thấp thoáng nhìn thấy cây gậy đang đứng đưa khi anh xoay người lại.

Cô đột nhiên cảm thấy, trong màn đêm như thế này, cô không nhìn thấy mặt của anh, nhưng anh ẩn nấp ở sau lưng cô, giống như một con báo hoang đã ở ẩn trong rừng sâu, thở hồng hộc, ngập tràn nguy hiểm.

Từ Tư Nhan nuốt một ngụm nước bọt thông hòng, lên tiếng phá vỡ cục diện này.

“Anh, chộc sai vị trí rồi, đau.”

Người ở sau lưng rõ ràng đại ra, sau đó rất nhanh lật người cô lại.

Hai người mặt đối mặt, hô hấp phả lên mặt đối phương, trong phòng có cửa sổ, sắc đêm chiếu vào, thấp thoáng có thể nhìn thấy đường nét trên mặt của đối phương.

Trần Chiêu Hàn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đen láy trong veo, anh ôm cô, một tay chui vào trong quần áo của cô, sờ vùng bụng nhỏ phẳng lì nhẵn mịn của cô, sau đó dời đến eo thon, còn muốn đi lên. Từ đầu đến cuối anh luôn nhìn chăm chú vào mặt cô, lòng bàn tay thô sần từng chút xâm chiếm những thứ tốt đẹp của cô, khi sờ đến vú cô có lẽ cô đã đỏ mặt, hô hấp khe khẽ dồn dập, hai tay bám lên quần áo của anh, muốn đẩy nhưng không dám đẩy.

“Sợ không?”

“Sợ.” Cô trả lời rất nhanh, âm giọng ấy nghe như sắp khóc tới nơi. Đôi mắt ướt đẫm nhìn vào anh, có chút đáng vẻ đáng thương cùng cực.

Anh hỏi: “Sợ điều gì?”

Cô nói: “Không biết nữa.”

Trong đôi mắt ướt đẫm của cô có sự ỷ lại mà bản thân cô không hề biết.

Trái tim Trần Chiêu Hàn mềm nhũn, áp sát đến, môi dán lên mặt cô, chạm vào trán cô, lông mày, đôi mắt, chóp mũi, rồi lại đến môi cô, anh hỏi, “Đừng sợ, anh không động vào em nữa.”

Nói xong, anh hôn lên cánh môi cô, xúc cảm mềm mại thơm ngọt, khiến anh không thể lập tức rời đi, mà là không nhịn được ngậm mút môi cô, nhưng không hôn sâu. Cho đến khi cướp hết toàn bộ hơi thở bên môi của cô. Vào lúc cô không còn sức chống cự mềm oặt nằm trong lòng anh, tay của anh men theo mép áo lót mỏng manh trơn nhẵn chui vào trong, nắm lấy một bên mềm mại tròn trịa, bắt đầu xoa nắn, nắn đến mềm nhũn, nóng rực, rồi dựng đứng. Thịt vú mềm mịn tràn ra khỏi kẽ tay của anh, rồi lại tràn ra.

Cô đột ngột chặn tay anh, hừ nhẹ nói một câu, “Không phải nói, không động vào em sao?”

Cô không ngờ đến anh sẽ trả lời một câu, ngửa tay.

Từ Tư Nhan nhất thời quên mất mình định nói điều gì, trên cơ thể người đàn ông này có sức quyến rũ mạnh mẽ của riêng anh, anh có trọng lượng hơn cả trong tưởng tượng của cô. Anh có thể khiến cô mềm oặt thành một vũng nước trong tay anh.

Đợi đến khi cô lại muốn ngăn cản, Trần Chiêu Hàn lên tiếng dụ dỗ cô, "Có muốn ngủ trên người anh không?"

"Tại sao? Sẽ thoải mái hơn giường sao?"

"Em thử thì biết ngay thôi."

Sau đó, anh vươn tay ôm cô nằm lên trên người anh, cô nhẹ hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Anh nằm ngửa ra, cô nằm sấp trên vòm ngực của anh kìm lòng không đậu rên rỉ một tiếng.

"Sao thế?" Anh cố ý hỏi.

"Phía dưới..."

"Phía dưới làm sao?" Anh giống như không biết sự bối rối của cô, tay vịn trên eo cô, nhắc lên một chút, có thứ gì đó vừa hay chọc vào giữa khe đùi của cô.

Chương 8

“Uhm~” Cô xấu hổ không ngẩng mặt lên, cũng mềm oặt không động dậy nổi, giọng nói yếu ớt, “Em muốn xuống.”

Thứ đó của anh giống như búng tỉnh đâm chọc vào giữa háng cô. Anh nói, “Nếu em dám xuống, anh sẽ lập tức lột sạch quần áo của em.”

“Tại sao lại phải thế này.” Cô không từ bỏ ý định.

“Như thế này thoải mái hơn.” Anh than vãn một tiếng.

Trên thực tế, cả hai người đều không hề dễ chịu, Trần Chiêu Hàn có vài lần muốn cởi quần cô ra.

Giường gỗ trong phòng thỉnh thoảng cọt két một tiếng, là do Từ Tư Nhan, cô thật sự vừa then thùng vừa lúng túng, cách vài lớp vải vóc, vật cứng giữa háng giống như một con thú nhỏ định giở trò xấu, đâm chọc từng cú vào nơi nhạy cảm nhất của cô. Trên người giống như có một dòng điện chạy qua, rất nhanh đã toát một lớp mồ hôi. Cuối cùng, trong tình huống không dám kinh động đến chính chủ, cô chỉ có thể hành động khế khàng nhích mông lên, cách ra xa một chút.

Tư thế như thế này không kiên trì được lâu, thân thể không cầm cự nổi, lại ngã xuống lại. Thử đi thử lại mấy lần, bản thân cô cũng mệt không thôi, còn bị Trần Chiêu Hàn giữ chặt lấy mông, khàn giọng uy hiếp: “Em mà còn nhúc nhích nữa, anh sẽ thật sự lột sạch quần áo của em đấy.”

“.....”

Lông măn ở sau lưng dựng hết lên, Từ Tư Nhan lập tức nằm yên, cô nằm sấp trên người anh giống như một con rùa, không chút động dậy. Tắm đệm thịt người rắn chắc nóng bỏng, thiêu đốt trái tim cô một mực nóng hổi. May là cô không phải rất bài xích người đàn ông này, giữa chóp mũi toàn là mùi hương suối mát trên người anh,

nhàn nhạt lại sạch sẽ.

Nể mặt cô ngoan ngoãn nghe lời, Trần Chiêu Hàn lần nữa phát lòng từ bi, anh nhắc cô xích lên một chút, phía dưới không còn ép chặt như trước nữa.

Nhẹ nhàng tránh đi vết thương trên chân cô, ra hiệu bảo cô khép chân lại, ban nãy Từ Tư Nhan nằm sấp trên người anh, cô bị cắn bởi vật cứng giữa háng anh, vô thức tách chân ra tránh đi, nhưng nào ngờ chó ngáp phải ruồi, con thú nhỏ xấu xa nào đó, cứ nỗ lực chen vào giữa háng cô.

Hiện tại khép chân lại, chính là trực tiếp kẹp lấy thứ đó của người đàn ông, cô nghe thấy anh rên hừ một tiếng, tay đè trên mái tóc cô, khàn giọng nói: “Ngủ đi.”

Từ Tư Nhan kẹp chặt chân, cố gắng ấp ủ cơn buồn ngủ, anh thì rất ổn, nhưng đêm nay không ổn, đêm nay là đêm trăng tròn.

Ban đầu rất căng thẳng, giữa háng cũng rất nóng, tiếp đến phát hiện nó không còn chọc vào cô nữa, chỉ có điều thỉnh thoảng bộ phận nào đó vịn vẹo không yên cọ cọ vào đùi cô, cô bèn chậm rãi thả lỏng trái tim treo trên cao.

Thời gian thật dài dần trôi qua, có lẽ là ban nãy dẫn vật đã mệt, Từ Tư Nhan đếm tần suất mạch đập dưới xương quai xanh của anh, mơ màng một lúc, đầu óc nặng nề rồi ngủ thiếp đi.

Đêm rất yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ một màu trắng tuyết, ánh trăng nặng nề.

Trần Chiêu Hàn như có như không xoa xoa mái tóc của cô, sợi tóc mềm mại trơn bóng giống hệt với con người cô. Có lẽ là hô hấp của cô phả vào giữa cổ anh quá dịu dàng, trong vô hình đã xoa dịu anh, xoa dịu bản năng thú tính trong cơ thể của anh, anh không còn dày vò cô nữa, chậm rãi phớt lờ cổ dục vọng bành trướng đang kìm nén, muốn nhảy ra khỏi quần ở dưới thân.

Anh không có thói quen mặc quần áo đi ngủ, có lẽ là, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô, anh muốn một mực nuông chiều cô, cho cô một phần thương yêu.

Mặt mũi cô xinh xắn, dáng vẻ dịu dàng, nhưng ánh mắt đen thuần trong vắt, đối với anh cũng có cảm tình, hơn nữa cô rất tin tưởng anh, ỷ lại vào anh. Khiến anh không muốn vội vã phá hoại sự ngây thơ ấy của cô.

Trong sân một đêm yên bình.

Ngày hôm sau, Từ Tư Nhan tỉnh dậy vì bị chói nắng.

Ánh nắng ban ngày sáng rực nghiêng ngả chiếu lên mặt cô, ấm áp chói mắt.

Chương 9

Edit: Đậu Xanh

Giường gỗ cọt két một tiếng, Từ Tư Nhan vô thức giơ tay che lên che ánh nắng chiếu vào, giữa hai đầu lông mày vô thức nhíu lại, lông mi run rẩy, qua một hồi mới chậm rãi tỉnh táo.

Nhìn căn phòng xa lạ, cô có một chút mờ tịt không biết bản thân mình đang ở đâu, đây không phải là nơi cô ở lúc trước.

Đây là...nhà của người đàn ông kia.

Ký ức của ngày hôm qua rất nhanh đã dồn về đầu óc của cô.

Rừng núi...

Mưa...

Vết máu...

...Đàn ông.

Anh tên là gì thế?

Trần Chiêu Hàn.

Đôi mắt lay động, trong phòng chỉ có một mình cô, Từ Tư Nhan nhanh chóng ngồi dậy, vén tấm chăn trên người ra, vội vàng leo xuống giường, chân trần đạp trên nền đất, không kịp mang giày đã muốn chạy ra bên ngoài.

Còn chưa ra khỏi phòng, cô đột nhiên dừng lại, giống như cảm nhận được gì đó, cô quay đầu lại, nhìn thấy chiếc giày vải màu đỏ trên đất, nhất thời đại ra.

Anh đã tìm giày về cho cô, vết bùn bên trên cũng được giặt sạch rồi. Cô nhớ chiếc giày có lẽ là đã rơi vào một cái hố.

Bước hai ba bước qua đó, ngồi xổm xuống, Từ Tư Nhan động tác nhanh gọn mang giày vào, chạy ra ngoài.

Hôm nay Trần Chiêu Hàn không đi xa nhà, sáng sớm gà trống gáy xong tiếng đầu tiên, anh đã thức dậy, đang định từ trên giường nhảy xuống, tự nhiên nhớ ra trên cơ thể có một người đang đè lên.

Gà trống gân cổ gáy mãi chưa xong, Trần Chiêu Hàn vội vã vươn tay bịt đôi tai của cô gái lại, đợi bên ngoài yên tĩnh rồi anh mới buông tay ra.

Qua một lúc sau, người đàn ông nhẹ nhàng đặt cô gái xuống bên cạnh nằm ngửa ra, tầm mắt quan sát một vòng trên mặt cô, không có gì khác thường.

Anh đang định ngồi dậy, vừa cúi đầu chợt phát hiện sự khác thường giữa háng mình, buổi sáng của một người đàn ông. Anh lại nhìn sang mặt cô, gương mặt trắng nõn mềm mại đang say ngủ, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt nhẹ nhàng của cô. Anh rất do dự, vừa nghĩ đến cảm giác tối hôm qua mình hôn mặt cô, mũi cô, môi cô, phía dưới gần như muốn nổ tung. Gương mặt đẹp trai chậm rãi cúi xuống, chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào cô, Trần Chiêu Hàn nghe thấy trái tim nóng bỏng đang cuộn trào trong lồng ngực của anh.

Anh lặng lẽ nhắm nhin.

Phản ứng của thân thể khiến anh rất muốn có được cô, chiếm hữu cô. Nhưng lý trí lại bảo anh đừng kích động, đừng làm cô tổn thương. Anh không muốn giống như một con quỷ đói sắc, anh muốn lời đồng ý của cô. Ý nghĩ này nghe như ảo giác mịt mù, nhưng anh vẫn muốn cố gắng một phen.

Sau vài giây, anh âm thầm đưa ra quyết định.

Leo xuống giường, đi ra khỏi phòng, đứng dưới gốc cây yên tĩnh một lúc.

Trời còn chưa sáng, anh một mình chạy vào trong núi giúp cô tìm giày, quay trở về thì vẫn luôn canh giữ ở trong sân, chờ cô thức dậy. Nghe thấy tiếng bước chân trong nhà, anh buông xuống công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn qua.

Trong sân nổi lên một trận gió, hai chiếc lá cây lộn nhào vài vòng rồi dừng ở bên chân anh.

Từ Tư Nhan đứng trước cửa nhà chính, tay vịn vào cửa, áo quần xộc xệch, lộ ra nửa bên bả vai, một chân đặt ở bên ngoài, một chân đặt ở bên trong.

“Em dậy rồi à.”

Anh đi về phía cô.

“Ừm.”

Cô cũng đi về phía anh.

Cô hỏi: "Sao anh tìm được giày thế?"

Anh nói: "Mỗi một nơi trong ngọn núi này anh đều rất quen thuộc." Hôm qua Từ Tư Nhan chỉ đại khái nhắc đến, anh lập tức biết đó là nơi nào.

Trên người anh mặc một chiếc áo ba lỗ ngực trắng, trên chân là quần dài thoải mái, dưới chân vẫn là đôi giày vải kia, đôi mắt trong veo đi dưới ánh nắng, trông vô cùng đẹp trai.

Ánh mắt của Từ Tư Nhan giống như dán chặt trên mặt anh, cô không biết mình đi kiểu gì đến đó, đến khi cách nhau thật gần, cô mới cảm thấy trong đầu trống rỗng một mảnh.

Nam nữ từng ngủ chung trên một chiếc giường, nếu như không có gây gổ gì không vui, cộng thêm có thiện cảm lẫn nhau, bình thường luôn sẽ kéo gần mối quan hệ của cả hai, trong tiềm thức cảm thấy đối phương rất thân cận.

Cho nên khi Từ Tư Nhan cong mắt nhìn anh cười, Trần Chiêu Hàn không khỏi cong môi, ý cười trong mắt bị cô lây truyền, để lộ ra càng nhiều tình cảm.

Anh vươn tay chỉnh lại cổ áo xộc xệch của cô, nói: "Đánh răng rửa mặt xong đi ăn sáng, vẫn còn nóng đấy."

"Ừ."

Cô cười nhạt, nhón chân lên lấy lá cây trên vai anh xuống, nói: "Em quên gấp chăn mất rồi."

"Để anh gấp, em mau đi rửa mặt đi."

"Ừm."

Trong lúc ăn sáng, Trần Chiêu Hàn nói ăn cơm trưa xong muốn dẫn cô đi lên đỉnh núi.

"Tại sao lại đến đó?"

Người đàn ông đặt trứng gà đã bóc vỏ vào trong chén của cô, "Du khách vào núi sẽ lên đỉnh núi cầu nguyện."

Cô nghiêng đầu, "Cầu nguyện ư?"

"Ừm, em đi rồi sẽ biết thôi."

"Ồ." Cô cắn một miếng trứng gà, nhai xong nuốt xuống, "Vừa rồi anh ở trong sân làm cái gì thế?"

"Làm một cái bồn gỗ, dùng để tắm rửa."

Trần Chiêu Hàn cúi đầu bóc vỏ trứng gà, ngón tay thon dài có vài

nơi bị mài tróc da, nhưng không ảnh hưởng đến khả năng thưởng thức cái đẹp, anh nói, “Buổi tối quay về em có thể tắm bằng cái này.”

Từ Tư Nhan không nghe ra một dụng ý khác trong lời nói của anh, vô thức cúi đầu ngửi ngửi bản thân, “Trên người em rất thối sao?”

“Không có,” Anh không nhịn được bật cười, “Các cô gái luôn thích sạch sẽ, lẽ như em leo núi đổ mồ hôi, quay về có thể đơn giản tắm rửa.”

Câu nói này vốn là thuận miệng thốt ra, nhưng Từ Tư Nhan luôn cảm thấy không hề đơn giản như vậy. Thậm chí trên mặt còn có chút nóng bức kỳ lạ.

Chương 10

Edit: Đậu Xanh

Rừng núi sau buổi chiều đầu đầu cũng đều mang mùi bùn đất, trong lành tự nhiên, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Trong rừng chim bay không ngớt, ánh nắng loang lổ. Trên người Từ Tư Nhan vẫn là chiếc áo cổ tròn tay lửng của đêm qua, trước khi ra ngoài đã tiện tay tết hai bím tóc đơn giản, đuôi tóc dùng sợi vải đỏ buộc chặt, một trước một sau xoắn trên vai, nhìn qua trẻ trung động lòng người.

So sánh với sự cuồng dã, gập ghềnh của rừng núi, dáng vẻ dễ thương vô hại của cô trái lại trông càng có chút lạc quẻ không ăn khớp.

Trần Chiêu Hàn nắm tay cô đi ở phía trước, tay áo sơ mi xắn lên hơn nửa, bóng lưng cao lớn mạnh mẽ, bước chân vững vàng nhanh nhẹn. Trên người anh có khí chất nguyên sinh của rừng và núi hoàn toàn tự nhiên. Giống như anh sinh ra là thuộc về vùng rừng núi này vậy. Anh là vua do bọn chúng nuôi thả.

Trần Chiêu Hàn quay đầu nhìn cô, gương mặt anh tuấn, “Mệt không?”

“Không mệt.” Từ Tư Nhan không phải đến đây để du lịch, không có mục đích nhất định, cô chỉ tò mò đỉnh núi này rốt cuộc có những gì, mà lại khiến các du khách bất chấp nguy hiểm rừng núi hoang dã, nhất quyết phải lên núi cầu nguyện.

Cô nói: “Em không muốn lên đỉnh núi.” Cô chỉ đơn thuần muốn ở bên cạnh anh.

Từ Tư Nhan ngẩng đầu nhìn anh, ánh nắng mờ mờ ảo ảo chiếu trên mặt cô.

Người đàn ông tiện tay bẻ một bẹ lá chuối tây phủ lên đỉnh đầu của cô.

Nói: “VẬY anh dẫn em đến một nơi khác.”

“CÓ vui không ạ?”

Anh im lặng một lúc, không biết chữ vui mà cô nói là kiểu như thế nào, chỉ nói: “CÓ thể ngắm mặt trời lặn.”

Cùng anh ngắm mặt trời lặn, đôi mắt Từ Tư Nhan bừng sáng, nắm chặt tay anh, nghiêm túc gật đầu.

Dáng vẻ tràn đầy niềm vui của cô khiến trái tim anh mềm nhũn, Trần Chiêu Hàn ngắt một chiếc lá ngậm ở trong miệng, thầm nghĩ, chắc cô cũng thích anh nhỉ.

Nếu như ngày hôm qua người nhìn thấy cô là một người khác, cô sẽ đi theo họ về nhà chứ? Chắc không đâu nhỉ, anh có thể cảm nhận được, cô vì anh mà đến.

Người đàn ông này có sự tự tin hoang đường.

Trong rừng sâu có một vách đá thẳng đứng, Trần Chiêu Hàn dẫn cô đi vòng ra sau vách đá, dặn dò cô đứng yên tại chỗ, còn bản thân anh ngồi xổm trước tảng đá mò mẫm một hồi.

Có lẽ đã tìm thấy, anh quay đầu cười với cô một cái, nhấn vào vật trong tay xoay nửa vòng theo chiều kim đồng hồ. Từ Tư Nhan nghe thấy một âm thanh cửa kho bị mở ra.

Anh đứng dậy, kéo mở một bụi cỏ rậm rạp ẩn khuất, dây leo dày cộm bị ném sang hai bên, một cái miệng hang hình tròn xuất hiện trước mắt cô.

Đôi mắt cô gái tràn ngập sự kinh ngạc, tiến lên trước hỏi anh, “Đây là căn cứ bí mật của anh hả?”

“Xem là thế, đi thôi, vào trong xem thử.”

Phía bên trong hang cũng là hình tròn, ngoài một bệ đá hình vuông cao cỡ nửa người ra, thì không còn vật gì khác. Từ Tư Nhan lập tức nhìn thấy trên bức tường ở phía sau có một cái cửa hang do người đục ra, có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Cô ngoảnh mặt sang nhìn người đàn ông một cái, cất bước đi qua đó.

“Anh đục đây à?”

“Không phải,” Anh đi theo cô, “Vốn dĩ đã có sẵn.”

Từ Tư Nhan đứng ngơ bên ngoài cửa, bị sốc bởi cảnh sắc ở trước mắt. Cô đã đến nơi thần tiên gì vậy chứ.

Nơi xa xa có núi và thác nước, bầu trời rộng lớn. Mặt trời nằm kẹp

giữa hai ngọn núi, từ từ lặn xuống, không phải tranh phong cảnh, đẹp hơn hẳn tranh phong cảnh.

||||| Truyện đề cử: Thiên Tài Tiên Đạo |||||

Trần Chiêu Hàn đứng bên cạnh cô, nắm tay cô, dẫn cô đến đó.

{Truyện chỉ đăng tại wordpress Đậu Xanh, những nơi còn lại đều là reup}

Nơi đây giống như là một ban công mở rộng phiên bản sinh thái đi kèm với cái hang động ban này, rộng mấy chục mét, không có lan can bảo vệ, cũng không có quy luật, đứng ở bên trên nhìn xuống. Dưới chân là vực sâu vạn trượng, sâu không thấy đáy.

Vừa ngẩng đầu, lúc này Từ Tư Nhan mới chú ý đến bên cạnh còn có một cái cây, giống như cây tiên mọc trên vách đá, cành lá xum xuê tràn đầy sức sống, những chiếc lá vàng bay trong gió dưới ánh mặt trời lặn.

Từ Tư Nhan không hiểu tại sao, nơi này rõ ràng là mùa hè, nhưng dưới gốc cây là một sắc vàng ngày thu, lá cây tươi mới rơi thành một lớp dày cộm.

“Làm thế nào mà anh tìm được nơi này thế?” Cô giống như một cô gái nhỏ chưa từng nhìn thấy thế giới, ngập tràn hiếu kỳ đối với người đàn ông ở trước mắt.

“Khi còn nhỏ lạc đường ở trong rừng, được một con sói dẫn đến đây.” Câu trả lời của anh nhẹ nhàng như mây bay, cứ giống như kẻ dẫn đường cho anh không phải là sói, mà là một con mèo con chó vậy đấy.

Cô lắc lắc cánh tay của anh, biểu cảm uyển chuyển vui sướng, “Em muốn nghe câu chuyện lúc nhỏ của anh.”

Anh không có lý do từ chối.

Ở trước mặt kỳ quan thiên nhiên như thế này, con người sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé, bọn họ ngồi dưới gốc cây thì thầm nói nhỏ, bên chân có bóng cây lay động.

Không biết từ khi nào, Trần Chiêu Hàn đột nhiên quay đầu nhìn cô, ánh hoàng hôn điểm tô thêm cho cô và cái cây một lớp ánh sáng màu vỏ quýt, anh nhìn thấy trên mặt cô thấp thoáng xuất hiện ý cười ấm áp, khóe môi cong lên, cô đẹp hơn ánh hoàng hôn không biết bao nhiêu lần.

Trái tim của anh ngay lập tức nảy sinh ra sự nôn nóng không thể

giải tỏa, cô tốt như thế, nhưng lại không phải của anh. Quả nhiên, có đôi lúc, không ôm vào lòng, không hôn hít sờ mó, sẽ không phải chân thật.

Từ Tư Nhan không ngờ anh còn biết kể chuyện cười ngô nghê, xoay mặt nhìn anh, trong đôi mắt lạnh lợi có tia sáng, "Sau đó thì sao?" Trần Chiêu Hàn không tiếp tục kể, tầm mắt của anh rơi trên mặt cô, có chút mất hồn mất vía.

Một chiếc lá rơi xuống, anh vươn tay đón lấy. Sau đó nhích tới gần, kề sát bên tai cô.

Trên mặt cô gái dâng lên một màu đỏ nhàn nhạt, tựa như muốn nói gì đó.

"Anh muốn em." Anh nói.

Giọng nói khàn đặc rơi vào tai cô, đầu óc Từ Tư Nhan lập tức trống rỗng.

Hoàng hôn đã bị bọn họ vút ra sau đầu.

Anh nghiêng người đè cô lên thân cây, đợi không kịp cô từ chối hay là đồng ý, đã dán lên cánh môi ấy, nhẹ nhàng cắn một cái.

Cô hơi nghẹt thở, mắt trừng to, nhìn thấy anh đã nhắm mắt lại, điên cuồng hôn cô.

Anh không có kỹ năng gì cả, cứ dựa vào bản năng mà vội vã hôn cô, chỉ liếm cánh môi thôi hình như hoàn toàn không đủ anh vươn tay nhắc cằm cô lên, trầm khàn ngậm mút: "Há miệng ra."

Cô cũng đã động tình, nghe lời anh mặc anh sai bảo.

Trần Chiêu Hàn dường như đã hạ quyết tâm muốn cô ngay tại chỗ này, lực độ hôn cô hoàn toàn khác với đêm hôm qua.

Chương 11

Edit: Đậu Xanh

Một tay đỡ sau gáy cô, đầu lưỡi ẩm nóng chui vào, vừa chạm đến chiếc lưỡi ẩm ướt mềm mại của cô, lý trí bắt đầu mất kiểm soát. Anh mút vừa sâu vừa vội, đầu lưỡi châm hỏa khắp nơi trong miệng cô, răng môi bao bọc lấy đôi môi ngọt ngào mềm mại của cô gái, mút ra mút vào hết lần này đến lần khác, mang theo sự tàn bạo muốn ngừng mà không được, thậm chí có tận mấy lần va vào mũi của cô.

“Ưm~~”

Toàn bộ thần kinh của Từ Tư Nhan tê dại giống như sắp cháy khét, anh đến quá đột ngột, không chừa cho cô chút đường lui nào, giống như một ngọn lửa hùng hực ấp ủ đã lâu, lớp bọc lớp bọc, muốn thiêu cháy cô.

Cô bị ép phải hít thở hơi thở thuộc về riêng anh, đầu lưỡi bao bọc lấy hương vị đàn ông nhàn nhạt lại khiến người ta say mê, bên tai toàn là tiếng hôn dồn dập mang theo sự động tình của anh, cô không dám nhắm mắt lại, sợ một khi nhắm mắt bản thân sẽ ngạt thở trong lòng anh.

Vẻ ngoài của anh rõ ràng rất tuần tú, khi cười lên thậm chí còn ôn hòa, nhưng hiện tại anh giống như muốn ăn sạch cô.

Tay cô bầu trên vai người đàn ông, không phải muốn đẩy ra, mà là tác động trên sinh lý khiến cô không thể không níu lấy thứ gì đó mới không bị mất phương hướng.

Hôn đến cuối cùng, Trần Chiêu Hàn gần như quỳ giữa chân cô, giống như một tín đồ thành kính, mắt nhắm chặt, cả người đắm chìm trong tín ngưỡng mà cô dành cho anh.

Cảm nhận được cổ dục vọng căng chặt lại hung mãnh trên người anh. Trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Thân lưỡi bị anh

mút đến tê dại, cô nghe thấy anh câu lấy lưỡi mình, quần quýt trái phải, phát ra tiếng nước khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Dòng điện tê dại chạy qua da đầu dọc theo khắp cơ thể, ngạt thở đến mức nhịp tim không thể khống chế tăng tốc quện vào cô.

Từ Tư Nhan chưa từng hôn môi, càng không biết lấy hơi như thế nào.

Càng về sau hô hấp càng thêm khó khăn, cô vô thức kháng cự đẩy anh ra. Cảm nhận được sự phản kháng yếu ớt, người đàn ông lỡ tay siết cầm cô phát đau. Cô ra sức đấm đá anh.

Và rồi, cuối cùng anh cũng dừng lại màn cướp đoạt từ một phía này, lưu luyến rời khỏi môi lưỡi của cô.

Hai người đều có chút thiếu oxy.

Trần Chiêu Hàn không buông cô ra, trán kề vào trán cô, chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ vào mũi của cô, hít thở nặng nhọc, sự xâm lược tỏa ra từ cơ thể dần dần chìm sâu xuống đáy vực, hơi thở của anh từ nhanh về đến chậm, giống như đang xoa dịu cô, cũng giống như đang khống chế bản thân.

Trên mặt cô gái nhuốm một màu rắng chiều nóng hổi, hít thở khó khăn nhìn vào anh, trong đôi mắt ẩm ướt pha lẫn ngọn lửa dục vọng bị anh gợi lên.

Cô không nhịn được nhắc tay sờ mặt anh, “Anh sao thế?”

Người đàn ông mở mắt ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ấy, lật lại đặt trong lòng bàn tay anh, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn, “Dạ em sợ rồi.”

Anh giống như đang hỏi lại giống như khẳng định.

Âm giọng của anh khàn đặc vô cùng, giống như cơn khát không được giải tỏa trong cơn dục vọng. Từ Tư Nhan nhìn thẳng vào mắt anh, tơ máu đỏ sẫm còn chưa tan hết, đôi mắt đen sâu thẳm như tro tàn.

Trên trán có mồ hôi chảy xuống, thấm ướt lông mày của anh.

Có một kiểu gợi cảm hoảng hồn.

Anh nói: “Đêm hôm qua anh đã muốn em, sáng sớm còn suýt chút nữa không nhịn được.” Anh nói xong lập tức né tránh ánh mắt của cô, sừng mặt dán sát vào mặt cô, hơi thở phả bên tai cô, mang theo hơi nóng bỏng người, “Em nói xem, con người em tốt đến thế, còn lưu lạc nơi hoang dã, mang theo một thân vẻ đẹp mê người, không

chút dự báo đã xông vào mắt anh, anh gần như nghi ngờ em là một cô yêu tinh trong giấc mơ của anh.”

Râu anh cọ cọ vào cằm cô, “Nhưng em không phải, em là thiên sứ chốn nhân gian, còn nhắm vào anh mà đến, có phải không?”

“Trần Chiêu Hàn...”

“Em nghe anh nói hết đã.” Anh ôm trọn cô vào lòng, dùng tư thế an toàn nhất, “Anh không cần biết em cố ý hay vô tình, nếu đã đến, nằm lên giường của anh rồi, thì em chính là người phụ nữ của anh, đừng hòng nghĩ đến chuyện rời đi, anh sẽ không thả em đi đâu, ngay cả khi trối lại, có biết không?”

Anh nói: “Nếu như em đồng ý, thì hôn anh một cái.”

Từ Tư Nhan nghe thấy anh nói xong câu cuối cùng, nhịp tim bình ổn lại lần nữa tăng tốc đập mạnh, đôi tai cô như lặn đi chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của cả hai.

Cô cảm thấy người đàn ông này rất ngốc, không đồng ý thì trối lại, có kẻ ngốc mới muốn bị trối lại.

Ngoài cái tên ra, anh không biết cô là người như thế nào. Nhưng anh không cần biết cô là người như thế nào, đã đến bên cạnh anh, thì chính là người của anh. Sợ là trong lòng anh đã sớm định sẵn muốn xem cô là toàn bộ của anh, cho nên mới dẫn cô về nhà, nuông chiều cô, đối xử tốt với cô, dẫn cô đến căn cứ bí mật của anh. Phơi bày toàn bộ mọi thứ của anh cho cô biết, tất cả đều đã được tính toán sẵn.

Anh thích cô đến vậy sao? Nếu như đổi lại là cô gái khác, anh có còn chiếm hữu mạnh mẽ như thế không?

Nhưng trên thế giới này không có nếu như, cũng giống như cô, cũng không có lựa chọn nào khác.

Một nửa hoàng hôn chiếu rọi trên bề mặt phẳng phiu này, thật sự vô cùng đẹp đẽ.

Chương 12

Edit: Đậu Xanh

Từ Tư Nhan cắn cắn đôi môi tê dại, đẩy anh ra, nhìn thấy đáy mắt của anh sắp sửa dấy lên tia sáng tối tăm, cô thành linh bật cười. Nét duyên dáng xinh đẹp đột ngột ập đến chỉ khiến lồng ngực Trần Chiêu Hàn rung động mạnh, máu huyết toàn thân đều bùng cháy lên.

Cô vòng tay lên cổ anh, tròng mắt xoay chuyển, nở nụ cười xinh đẹp, khoe miệng cong lên, uất ức mà nói: "Môi em sắp bị anh cắn rách, em muốn cắn trả."

Nói xong, đôi môi mềm mại ẩm ướt dán lên môi anh, nhẹ nhàng ngậm cắn, cho đến khi lưu lại một hàng dấu răng tinh tế.

Cô đột nhiên nghe thấy nơi yết hầu của người đàn ông phát ra một tiếng nuốt nước bọt gợi cảm, dọa cho cô nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, cô sợ anh một lần cắn đã ăn sạch cô.

Vào lúc này, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Tối hôm qua anh không nên mềm lòng mới phải."

Anh thầm nghĩ, quả nhiên cô vì anh mà đến, cô chính là đến để làm người phụ nữ của anh, trong lòng cô cũng thích anh. Nếu đã như thế, mỗi một đêm cô và anh ở bên nhau không nên bị lãng phí. Anh nên cố gắng làm tròn bốn phận của một người đàn ông, chiếm hữu cô từ trong ra ngoài, thân thể ra sức yêu thương cô hằng đêm.

Nhưng anh không hề biết, trên thế giới này ngoài yêu thích, còn có rất nhiều thứ, ví dụ như thế giới phần hoa bên ngoài núi rừng khiến người ta rối ren hoa mắt.

Vừa nói dứt câu, anh lại lần nữa nghiêng đầu hôn lên môi cô, thật dịu dàng, chứa đựng sự yêu thương, cũng như một khi buông ra thì không thể thu lại.

Đôi môi ẩm áp ngậm lấy môi cô, liếm lên hàm răng trắng sáng, mút

lấy cái lưỡi nhỏ nhắn ngọt ngào, anh gần như ngay lập tức học được cách hôn, hiểu cách làm thế nào để cô lấy hơi, chăm sóc cho hơi thở hỗn loạn của cô, như gần như xa cuốn lấy cô, khiến cô có không gian đáp trả lại anh.

Giữa hô hấp đều là tiếng thở dốc khi môi lưỡi quấn quýt, không khí dường như nóng lên. Trần Chiêu Hàn vươn tay xuống dưới sờ đến eo cô, vòng eo mềm mại mảnh khảnh, một bàn tay anh đã có thể nắm hơn một nửa, anh ôm cô đặt lên trên đùi, để cô cảm nhận rõ ràng cổ dục vọng của anh.

Cô mềm oặt ngồi trên người anh, trong mũi phát ra tiếng rên rỉ mềm mại mê người, bầu ngực mềm mịn dán chặt vào lòng anh, vô cùng thơm, vô cùng mềm, vô cùng....chân thật, anh thật sự nguyện ý vì cô dốc cạn máu huyết tinh lực.

Hoàng hôn vẫn còn đó, lá cây màu vàng cam vang lên tiếng sột soạt dưới chân của bọn họ, giống như có một cơn gió thổi đến, phả lên mặt, nhẹ nhàng ngứa ngáy, nhưng dù có ngứa đến mấy, Từ Tư Nhan cũng cảm thấy không ngứa bằng người đàn ông này.

Cô nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng hôn anh, hai chân như có dòng điện chạy qua chịu đựng cái hôn câu dẫn của anh, cảm thấy mỗi một nụ hôn, mỗi một câu nói nhẹ nhàng của anh luôn có trọng lượng dán lên đầu trái tim cô, khiến cô ngứa ngáy, ngứa đến mức muốn có nhiều hơn, anh cũng thật sự làm theo ý cô muốn, ý nặng tình sâu xoa vuốt trên eo cô.

Trước khi chưa ôm cô ngồi lên đùi, người đàn ông anh đang dùng môi lưỡi dẫn dụ cô, câu dẫn cô, sau khi ôm lên đùi, anh đang dùng cơ thể quyến rũ cô.

Trần Chiêu Hàn ôm cô ngồi cười trên đùi, hai chân mềm mại bị buộc tách ra, cô trực tiếp ngồi lên cái nơi gồ lên kia.

"A ưm~"

Cách lớp quần áo nhưng cô cũng rất nhạy cảm, miệng không rảnh để phát ra tiếng, những tiếng rên rỉ ấy từ trong mũi phát ra, giống như một con động vật nhỏ động tình, vừa hừ hừ, vừa uốn éo eo muốn được khép hai chân lại, nhưng dù có nóng đùi đến mấy cô cũng không khép chân lại được, trái lại khiến người đàn ông bị kẹp đến toàn thân phát hỏa.

Từ Tư Nhan vừa ngồi xuống thì bị đũng quần nhô lên của anh làm

cho sung sướng, đầu óc thiếu oxy, cô bắt lực chống tay trên bả vai anh, nhích về phía sau, Trần Chiêu Hàn làm sao có thể để cô rút lui, đầu gối hơi cong lại, lại khiến cô tuột xuống đè lên nơi căng trướng của anh.

{Truyện chỉ đăng tại wordpress Đậu Xanh, những nơi còn lại đều là reup}

Tuột cầu tuột cũng có nguy hiểm, tư vị ấy quá mạnh mẽ, anh đã nghe thấy âm mũi, anh sợ sẽ thật sự làm cô bật khóc, bèn hôn lên mũi cô một cái. Dùng một tay giữ eo cô, buông lỏng chân để cô cưỡi trên người bản thân muốn làm gì làm. Nhưng khi ngồi xuống cô thật sự cảm cảm thấy hoảng, hơi hơi nhấc mông lên rồi lại trống rỗng khó chịu. Cho dù ngồi kiểu gì cô cũng đều khó chịu, hoặc là dễ chịu. Người đàn ông cũng rất động tình, nhưng cứ muốn cô cùng mình cảm nhận sự đau đớn hoặc khoái cảm khi lửa dục sắp thiêu đốt cơ thể. Đôi môi nóng ẩm men theo cằm của cô rơi vào giữa cổ, vùi vào xương quai xanh tỉ mỉ gặm mút, giống như không hề lo lắng phía dưới sẽ ngứa đến nổi tung.

Cơ thể Từ Từ Nhan nhạy cảm muốn chết, chạm đến đâu cũng có thể gợi lên từng trận tê dại như có điện chạy qua, nhưng Trần Chiêu Hàn nào có buông tha cho từng tấc da thịt trên người cô, anh khép hờ đôi mắt rồi giầy vò từng tấc da thịt trắng tuyết đang lộ ra bên ngoài của cô.

“Đừng làm nữa, ngứa~”

Cô thật sự nhịn không nổi, giọng nói mềm mại như thể đang làm nũng, lông mi nhấp nháy, khóe mắt chảy ra vệt nước dư thừa.

“Ngứa ở đâu?” Anh liếm đi vệt nước trên mặt cô, hô hấp nóng bỏng có lòng tốt hỏi cô.

“Ngồi vậy rất ngứa, Trần Chiêu Hàn, em....”

Vậy mà vào lúc này anh còn sờ vào quần áo của cô, thuận theo vòng bụng trơn mịn, sờ lên trên, đẩy áo lót lên cao, bắt lấy một chú thỏ trắng mềm mại không an phận, xoa nắn giầy vò, “Chỗ này có ngứa không?”

“A ưm~~” Từ Từ Nhan không thở được, vô thức cắn chặt ngón trỏ của mình, cổ hơi ngứa về sau.

Giữa háng cô ướt đầm, có lẽ là đã ướt từ lâu.

Chương 13

Edit: Đậu Xanh

Cho dù một người đàn ông trông thật thà hay nghiêm chỉnh đến cỡ nào, thì không ảnh hưởng đến một mặt ham muốn sắc tình của anh ta khi ở trước mặt cô gái mà mình thích.

Bàn tay ở trên eo men theo bụng nhỏ của cô chui vào trong quần.

“Ướt rồi?” Sờ đến một mảnh ẩm ướt, ngón tay khô nóng lập tức trở nên cứng nhắc, anh khàn giọng hỏi cô.

Từ Tư Nhan không kịp ngăn cản, tuy rằng bị sờ đến mức hai má nóng bừng, nhưng cô cũng không tránh không né, hai mắt nhìn thẳng vào anh, “Ừm...”

Anh nhìn cô chăm chú, hai mắt nóng rực.

“Anh cởi quần giúp em nhé?” Anh nói, “Quần ướt mặc không thoải mái.”

Da mặt Từ Tư Nhan không dày bằng anh, cô đỏ mặt chớp chớp mắt.

Rất nhanh, hai chân cô trần trụi ngồi trên đùi của anh, trên người anh rất nóng, căng phồng nóng hổi.

Anh không chỉ cởi quần cô, mà còn lột sạch quần áo của cô.

Thậm chí anh còn thuần thục cởi sạch những thứ vướng víu trên người mình.

Gần như trần truồng,

Quần áo của hai người đều bị vướng trên nhánh cây, áo lót màu trắng của cô kề sát áo ba lỗ của anh, một loại truyền đạt thị giác vô cùng kỳ diệu.

Những đám mây bên ngọn núi giống như bị nung nóng, yên tĩnh bốc cháy.

Trần Chiêu Hàn tựa lưng vào thân cây, khuôn mặt vừa nhần nhịn vừa vui sướng, vân da trên người rắn chắc dẻo dai, lồng ngực phập phồng đã tiết lộ máu huyết trong người anh đang bắt đầu điên

cuồng gào thét như thế nào.

Từ Tư Nhan không dám cúi đầu, hai tay che bầu vú, gương mặt e thẹn không như anh vô tư thẳng thắn.

Bím tóc của cô đã bị lỏng, sợi tóc mềm mại tung xõa. Thân thể xinh đẹp trắng tuyết lung linh tán ra vẻ phong tình dịu dàng lại e thẹn, yếu ớt quyến rũ, khiến người ta không ngại đắm đầu vào.

Tay của anh khô sần nóng hổi, nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân cô, men theo đầu gối trượt lên bắp đùi rồi lại đến vòng eo, lưu luyến tới lui, không dứt ra được.

“A Nhan thật xinh đẹp!” Anh mập mờ cảm khái, môi lưỡi mút mát trên bả vai của cô, giống như hôn không đủ.

Cô ngửa cổ cất tiếng rên rỉ khàn khàn, cơ thể run rẩy không ngừng, trái tim giống như một đám mây nằm giữa lòng bàn tay anh, bị hơi thở của anh trâu chọc.

Đôi tay hữu lực của người đàn ông đỡ hông cô lên, kéo cô đến trước mặt, cặp vú thơm ngát mê người, anh dùng mũi đùn đẩy đôi tay đang che chắn của cô, giọng nói thêm khát, “A Nhan, để anh nếm thử nào.”

“Nếu em sợ, tay cứ cấu lên vai anh.”

Làm sao anh có thể không nhận ra sự sợ hãi căng thẳng của cô, bản lĩnh của người đàn ông không phải làm thế nào để chiếm hữu cô gái một cách thô lỗ, mà đó chỉ là đánh dấu chủ quyền bằng sức mạnh. Cứng rắn đến đỉnh điểm rồi sẽ mềm mại.

Cho nên khi anh vùi mặt vào ngực cô, ngậm mút núm vú của cô, Từ Tư Nhan cảm nhận được nỗi khiếp sợ không thể khống chế, hai tay run lẩy bẩy nắm thành hai nắm đấm nhỏ đặt trên bả vai của anh, khớp tay bị siết đến trắng bệch.

“Ưm a...không được...a~”

Trần Chiêu Hàn đột nhiên đặt cô ngồi lên cây gậy th*o dựng đứng cứng rắn, sưng phồng đã lâu ở giữa háng, âm dương tiếp xúc, loại khoái cảm vừa kịch liệt vừa khó chịu, miệng huyết của cô gái kinh sợ co rút, chảy ra rất nhiều nước.

Chân mày của người đàn ông nhanh chóng nhíu lại, hô hấp phả lên bầu vú của cô, hơi nóng nói không nên lời, mạch máu trên tay gõ lên từng sợi, anh không vội cắm vào, cứ như thế đỡ hông cô, quy đầu thô cứng giống như sống dậy, cái đầu nhọn nhọn cọ sát vào nơi

ấm ướt của cô.

Nó rất linh hoạt, có ý thức phát huy độ bền dẻo của bản thân, thân gập hơi cong lại cọ sát tới lui âm môi cô.

“Vừa chạm vào lập tức chảy nước, sau này anh sẽ luôn chặn nó lại, có được không?” Trên trán Trần Chiêu Hàn đã toát mồ hôi, âm giọng trầm khàn, đỡ lấy tay cô chậm rãi đặt xuống dưới.

Cô còn nhạy cảm hơn anh cảm thấy.

Lòng bàn tay khô nóng nhéo mông cô, hai chân Từ Tư Nhan khe khẽ run rẩy, trái tim không ngăn nổi cảm giác như thế này, bên tai là tiếng cười thầm hạ lưu nóng bỏng của anh, bầu vú dán lên gương mặt góc cạnh của anh, phập phồng dao động, tiểu huyết phía dưới bị gậy th*t súng thật đạn thật của anh cắm vào bên trong.

Cô không cần nhìn cũng biết đó là thứ gì, cánh tay vô thức ôm chặt cổ Trần Chiêu Hàn, chỉ cảm thấy nếu như anh không đỡ cô, tay vừa buông ra cô sẽ lập tức tuột xuống, cô sợ sẽ bị bổ thành hai mảnh.

“Ừm...em thật sự rất sợ~” Cô khẽ rên, giọng nói yếu ớt cầu xin anh.

Trần Chiêu Hàn không thể chịu được âm thanh này của cô, mỗi một đốt xương trên người anh đều đang nóng bừng, anh rất muốn trực tiếp dùng sức đâm vào trong, hung hăng chiếm hữu cô, giày vò cô. Nhưng anh phải kìm nén thú tính trong lòng, ngồi thẳng người dậy, nhẹ nhàng liếm mút thịt dư dưới thùy tai của cô, hơi thở nóng bỏng rất nhanh đã hun đỏ một mảng da thịt, “Đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương đâu.”

Anh đã cảm nhận được đây là lần đầu tiên của Từ Tư Nhan, anh không thể không quan tâm đến cảm nhận của cô, anh không thể khiến lần đầu tiên của cô lưu lại ấn tượng quá đáng sợ.

Anh cắm vào từng chút từng chút, chậm rãi nong căng chỗ ấy, cảm giác nóng ướt khít chặt tiêu hồn suýt chút nữa đã đánh bay chút nhẩn nhịn cuối cùng của anh.

Từ Tư Nhan ngửa mặt, hơi thở chỉ vào mà không ra, cô bị cảm giác ngạt thở này tập kích khiến thần trí gần như bay khỏi thân thể, cơn đau nhói tê dại từ giữa háng chạy lên tận tim đã đẩy cô lên lần cao trào đầu tiên.

Chương 14

Edit: Đậu Xanh

“Ừm~”

Dòng nhiệt nóng hồi trơn nhầy đổ xuống, giọt ướt quy đầu của anh, Trần Chiêu Hàn sung sướng há miệng, suýt chút nữa không kiềm chế được, nhắm nhin vừa cực khổ vừa thoải mái, chân mày nhướng lên cao vắn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Cô đã hoàn toàn mềm nhũn, ôm lấy cổ anh tựa vào lòng anh, hoa huy*t ẩm áp co rút tựa như sung huyết, vách thịt mềm mại giống hệt như cô, để mặc cho anh căng ra đợi anh cắm vào.

Trần Chiêu Hàn nương nhờ sự trơn ướt sau khi cao trào, anh bùng bùng khí thế đè xuống, chọc rách tấm màng ngăn cản kia chẳng mấy chốc đã vào hơn phân nửa.

Chưa từng có cảm giác giống như hiện tại, ẩm áp khít chặt, sướng đến mức xương cốt cũng tê dại, tiếng gầm khàn đặc phát ra từ trong cổ họng của anh.

Khiến người ta nghe mà cổ họng nóng như lửa đốt.

Lồng ngực của anh rung động vang lên từng tiếng rõ ràng, tần suất tê dại không chút ngăn trở truyền đến cơ thể của cô, Từ Tư Nhan chưa từng nghe thấy người đàn ông nào phát ra tiếng rên rỉ gợi cảm mất kiểm soát như thế này, cô gắng gượng kìm tiếng kêu đau đớn ở bên miệng xuống, chỉ còn lại tiếng rên rỉ mềm mại có cắn chặt răng cũng không nhin được.

hoa huy*t có một cảm giác đau trướng vì bị nong căng, cảm giác này vừa xa lạ vừa chân thật, chỉ khiến hai chân cô run rẩy, dâm dịch tuôn chảy.

Cô thật đúng là làm từ nước.

Xương quai xanh của anh đỏ ửng, cắn chặt răng cảm nhận khoái cảm xuyên thẳng vào đầu óc, nếu không phải anh có sức kiềm chế

hơn người, sợ là vừa cắm vào đã bắn cho cô rồi.

Các nếp nhăn mềm mại ẩm ướt chi chít bao bọc lấy anh, co rút dưới kích thích sinh lý, quần quýt lấy anh giống như một cái miệng nhỏ, Trần Chiêu Hàn không nhịn được bắt đầu nhẹ nhàng cắm rút, chậm rãi, lúc sâu lúc cạn, vô cùng phí sức nhưng lại sướng đến không thể tự kiểm soát.

Nam nữ làm tình, chỉ cần bên nam đủ chu đáo đủ man, vậy thì khoái cảm của cả hai bên gần như có thể cùng nhau cảm nhận.

Cô gái tựa sấp trên vai anh, lưng trần mảnh mai trắng nõn căng chặt, giống như đang nhăn nhó, lại giống như sướng đến không nói nên lời. Anh nghiêng mặt ngậm cắn thùy tai nhỏ nhắn trong suốt của cô, “Đau không?”

Hơi thở dịu dàng chui vào trong lỗ tai cô, thiêu đốt trái tim nóng bỏng, “A Nhan, xoay mặt qua đây nào, hôn anh có được không?”

Từ Từ Nhan chậm rãi tỉnh táo, chống người dậy nhìn anh, khóe mắt dày đặc sương mù.

Cô nói: “Bên dưới thật sướng, nó cứng quá, nó sắp đâm vào bụng em.”

Đây là lần đầu tiên phía dưới của cô ngậm nuốt một thứ như thế này, vừa thô vừa cứng, trái tim cũng sắp bị nó đâm văng ra ngoài. Văng trán cô toát đầy mồ hôi, màu môi trắng bệch nhưng gương mặt vẫn dịu dàng ngoan ngoãn.

Trái tim của Trần Chiêu Hàn nhanh chóng mềm nhũn đến rồi tỉnh rồi mù, cảm giác hạnh phúc xen lẫn đau đớn, cánh tay mạnh mẽ tự nhiên siết chặt quần cô vào lòng, âm giọng ồm ồm cọ vào cằm cô.

“Vợ à...”

Từ Từ Nhan sợ nhất là kiểu đàn ông giống như anh đây, hờ chút là tản ra phát sự nhu tình nồng đậm, khí thế ấy vốn không hề cường thế mà lại dịu dàng khiến toàn bộ cảnh sắc đất trời cũng ảm đạm, trái tim nháy nhót từ đầu đến cuối không thể bình tĩnh lại.

Cô nhắc tay sờ lên lông mày ướt đầm của anh, nụ hôn rơi xuống chóp mũi anh rồi rơi lên trên môi, vừa chạm lập tức nồng cháy.

Chỉ một lát, cuộc làm tình phía dưới đã vào trạng thái, người đàn ông cúi người đặt cô xuống đất, lá cây ở dưới thân mềm mại mang theo chút ẩm áp của ánh mặt trời, không đâm người, vừa hay thích hợp.

Cánh tay của cô gái vẫn luôn vòng trên vai anh, Trần Chiêu Hàn cúi thấp người cắn mút môi lưỡi của cô, có thể nghe thấy tiếng nước bọt đan xen. Lòng bàn tay thô ráp đè trên bắp đùi cô, hai chân trắng tuyết dạn rộng ra vừa mềm mại vừa yếu ớt, đao thịt đỏ thẫm như sắt, cắm ở chính giữa, đâm chọc liên tục.

Chương 15

Edit: Đậu Xanh

gậy th*т cứng rắn nếm được mỗi ngon, vẫn đang không ngừng trở nên lớn hơn, cứng hơn, thân gậy đỏ thẫm thô to gân mạch bao quanh, gian nan cắm vào nơi sâu hơn giống như vừa được đánh máu gà.

Từ Tư Nhan không chống đỡ nổi, rời khỏi môi anh, nằm ngửa trên đất, thở dốc từng hơi từng hơi lớn, niềm vui sướng vô cùng khắc cốt, ập đến hết lần này đến lần khác, khiến nhận thức của cô xáo trộn không ngừng, kéo dài vô tận, hai tay nắm lấy đồng lá dưới thân, hoàn toàn không tìm thấy điểm dừng.

“Quá, quá nhanh....dừng nhanh thế mà...dừng một chút...có được không, em sắp chịu không nổi nữa...” Thân thể của cô trời sinh nhạy cảm, nằm dưới thân anh, lúc nào cũng có một loại ảo giác mình sắp cao trào tới chết.

Tầm mắt nóng bỏng của Trần Chiêu Hàn giống như một tấm lưới khóa chặt cô gái nhỏ thở không ra hơi ở dưới thân, đôi mắt đen láy trong veo sáng rực, trên mặt không còn nhìn thấy vẻ đau khổ nhăn nheo trước đó, toàn thân sung sướng như muốn bùng cháy lên.

“A Nhan...không dừng được....em kẹp anh chặt quá, thật thoải mái...”

Anh chỉ hơi cúi đầu đã nhìn thấy dáng vẻ mê người của miệng huyết non nớt đang cắn nuốt gậy th*т hết lần này đến lần khác, nơi đó của anh căng trướng sướng đến muốn khóc, liên tục ra vào khiến thịt đỏ ở bên trong lẫn dịch ồ ạt chảy ra, dính trên lông mao thô cứng của anh, vô cùng ướt át quyến rũ, nhầy nhụa không thôi.

Sắc trời hoàn toàn tối mịt, Từ Tư Nhan vội vã vươn tay sờ người đàn ông, tay của anh cũng đúng lúc vươn đến nắm tay cô, mười ngón đan nhau, tình cảm không nói nên lời, thân thể và linh hồn sắp bị

anh đâm đến tan rã.

Như thế đã chịu đựng nỗi đau khổ cực hạn, nhưng cũng không giống đau khổ, khóc không được, nói không ra.

Cô cảm thấy mình sắp bị anh nhấn chìm, có làm thế nào cũng không bơi ra khỏi mặt nước, thân thể giống như một chiếc lá, mặc cho anh đưa đẩy cô chìm nổi trong cơn sóng bất tận này.

Người đàn ông ôm chặt cô, hai tay bấu vào đồng lá dưới thân, anh cúi người hôn lên cái cổ ngả về sau của cô, hơi thở gấp gáp, "A Nhan, chân quấn lên eo anh nào."

Đôi chân mềm mại trắng mịn vừa quấn lên, anh lập tức ưỡn hông, ra sức đâm vào, cơ mông run rẩy, đâm hết cả cây vào.

"A..."

Khoái cảm mất hồn của linh hồn và máu thịt hòa tan vào nhau lập tức dâng lên, nuốt chửng tất cả nhận thức của hai người. Nơi huyết thịt giao nhau, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng âm thanh khi tinh dịch bắn ra, cuộn trào mãnh liệt.

{Truyện chỉ đăng tại wordpress Đậu Xanh, những nơi còn lại đều là reup}

Xung quanh tối đen vờn tay không thấy rõ năm ngón, lông mi Từ Từ Nhan cong lại, giống như một bình kem sữa bị đổ ra, cô nằm ở đó co rút dồn dập, có lẽ cô đã bật khóc, Trần Chiêu Hàn nếm được vị mặn mặn trên gương mặt của cô.

"A Nhan..." Anh cúi người xuống, vòm ngực dán lên ngực cô, dịu dàng thăm thiết an ủi cô, "Ngoan, em đừng sợ, đợi lát nữa mặt trắng lên rồi anh sẽ dẫn em về nhà."

Thứ đó của anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, không có chút nào mệt mỏi, giống như có ý thức mà chậm rãi cắn rút giày vò người khác.

Lồng ngực của người đàn ông đập loạn thành thạch, cơ bắp nóng bỏng như lửa, cô vờn tay dùng sức ôm chặt anh, đầu ngón tay chạm đến lưng anh, vô thức cào cào. Truyện Hệ Thống

Người đàn ông cười khế: "Thoải mái không?"

"Ừm." Cô khàn giọng nói, "Chân mỏi quá."

Trần Chiêu Hàn chính là thích dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn như cô gái nhỏ này của cô, anh hôn lên mái tóc cô, ôm cô từ dưới đất lên người.

Vẫn là tư thế ngồi vắt ngang, chỉ có điều lần này anh ở nơi sâu nhất

của cô, được cô ấm áp bao bọc lấy.

Toàn bộ mái tóc của cô gái tung xõa, mềm mại lộn xộn rũ trên bả vai, mặt chôn trong lòng anh, hai chân run lẩy bẩy, khàn giọng hừ hừ vài tiếng như thể kháng nghị bên dưới của anh đậm quá sâu.

Lưng người đàn ông tựa vào thân cô, tay trái đi xuống dưới, xoa nắn nơi hai người liên kết, muốn làm cho cô không còn đau mỗi như trước nữa. Tay phải dạo chơi trên tấm lưng trần của cô, xoa tới sờ lui, thậm chí còn trực tiếp luồn xuống nách cô chui qua, phủ lên bầu vú bên phải, xoa nắn mò mẫm.

Trên người anh rất cứng cũng rất nóng, ôm chặt lấy cô, khiến cô không cảm thấy lạnh lẽo chút nào. Trái tim Từ Tư Nhan dần dần bị hòa tan, cô mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện nơi này đã biến thành màu bạc.

Mặt trắng mọc lên rồi.

Chương 16

Edit: Đậu Xanh

Trên đường xuống núi, Từ Tư Nhan nằm sấp trên lưng anh ngủ thiếp đi.

Ban nãy ở dưới gốc cây, đã xảy ra một cảnh kỳ diệu.

Mặt trăng mọc ở đằng Đông, chiếu đến đâu nơi đó sẽ ngập tràn màu sương bạc, còn những chiếc lá của cái cây ấy, dưới ánh trăng bạc rạng rỡ sẽ phát ra ánh sáng màu tím.

Từ Tư Nhan kinh ngạc không thôi, cô ngẩn ngơ sờ soạng đồng lá ở dưới thân, khi cầm đến trước mặt thì vẫn là màu vàng cam, thế tại sao ở trên cây...

"Muốn biết tại sao không?" Người đàn ông rời khỏi trước ngực cô, hôn lên cằm cô một cái.

Cô đương nhiên muốn biết.

Hai tay Trần Chiêu Hàn chống ở hai bên hông cô, đáy mắt đen láy lấp lánh ánh sáng li ti, đường nét trên khóe môi vui vẻ lại xấu xa, "Điều kiện là lần này em phải tự mình động."

Tối nay bọn họ đã làm đến lần thứ ba.

"Tự mình động..." Lời vừa thốt ra, cô lập tức phản ứng lại từ động mà anh nói có ý nghĩa gì.

Anh vẫn đang ở bên trong cô, xúc cảm ở dưới háng vừa chân thật vừa nóng bỏng, bảo cô ngồi trên cây hung khí ấy tự mình chuyển động, chỉ nghĩ đến cảnh tượng ấy, Từ Tư Nhan tức khắc cảm thấy vành tai nóng rực, khóe mắt then thùng.

Cô tức giận nhìn anh một cái, ngập ngừng nói: "Em không biết."

Người đàn ông không nói chuyện, ý cười nơi đáy mắt thật sâu xa, anh hôn lên mặt cô một cái, hai bàn tay lớn tùy ý đi xuống dưới xoa bóp bắp đùi của cô, rút gậy thịt ra ngoài. Từ Tư Nhan rên khẽ một tiếng, hai tay bám lên cánh tay của anh, đầu ngón tay hung hăng

siết chặt.

Một cổ mùi tanh đã tính xộc lên mũi, mãi mà không tan.

Chất dịch trắng đục nồng đậm lan tràn thuận theo miệng huyết không kịp khép lại chảy ra ngoài, nhỏ lên lá cây, tinh dịch trơn nhầy dính nhớp trộn lẫn với một ít vết máu đỏ tươi, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Người đàn ông nhú mày nhìn chăm chăm vết máu ấy, rồi cúi người nhìn về phía cô.

Từ Tư Nhan vừa nghĩ đến hai lần trước anh đều chặn ở bên trong không cho chúng chảy ra, lần này...chạm phải ánh mắt nóng rực của anh, hô hấp cô nghẹn lại, chưa đợi anh nói chuyện, đã vội quay mặt đi nói: "Không bị thương, đó là thứ khác."

Người đàn ông cười khế, liếm vành tai ửng đỏ của cô: "Anh biết, A Nhan càng lớn càng xinh, hoa huy*t dâm đẳng tươi ngon mọng nước, nào có dễ bị thương đến thế."

Đùng...đầu óc của cô lập tức bùng cháy.

Anh lại lần nữa ôm cô đến dưới gốc cây, quay lại tư thế ban đầu, Từ Tư Nhan giãy giụa không muốn làm nữa, muốn tuột xuống khỏi người anh.

Anh giữ chặt cô, khàn giọng cầu xin, "A Nhan, nghe lời nào, một lần cuối cùng có được không, làm nó mềm một chút, bây giờ nó cứng ngắt không nhét được vào quần, sao mà xuống núi đây, hửm?"

Từ Tư Nhan liếc nhìn thứ đó của anh một cái, không tiếp tục giãy giụa.

Khi anh đỡ bấp đùi cô đè xuống, cơ khoái cảm hoảng hốt mất trọng lực kia lại ập đến, bên dưới ngâm nuốt quá sâu quá bị động, tư vị ấy thật sự quá dày vò người, cô không nhịn được bầu lấy cánh tay của anh rên rỉ.

Sau vài lần lặp đi lặp lại, cô thỏa hiệp nói, "Em.....em tự mình chuyển động."

Anh nắm cánh tay cô, cho cô đủ chỗ dựa, để cô cưỡi lên mình tìm cảm giác.

Ngón chân trắng nõn luồn vào đồng lá cây, Từ Tư Nhan thở dốc thử nhồm người lên, cô không dám ngâm quá sâu, cũng không dám ngồi xuống quá nhanh, cẩn thận dè dặt kẹp người đàn ông đến phát đau, lông mày anh nhíu chặt, nhỏ giọng hối thúc cô. rang gì à hay

hay hế -- r uruyn. --

“A Nhan...”

Từ Tư Nhan dừng lại nhìn anh, thấy gương mặt của anh cũng trở nên méo mó.

Chính bởi vì sự nhạy cảm của cô, mỗi lần gậy th*т cắm vào, bên trong sẽ co rút siết chặt, kẹp đến mức trên trán người đàn ông toát đầy mồ hôi, linh hồn như sắp bị cô hút đi mất.

Từ Tư Nhan thấy anh khó chịu, thì cắn chặt răng bắt đầu ngậm nuốt với biên độ lớn hơn, phát hiện vốn không hề đau đớn như trong tưởng tượng, dưới thân rất thoải mái.

Ban đầu, cô có chút không chịu nổi loại khoái cảm giống như thế này, vô thức nhắm mắt tựa vào anh, dán lên vòm ngực nhấp nhô của anh. Nghe thấy tiếng thở dốc gấp rút gợi cảm của người đàn ông trên đỉnh đầu, tư vị giữa háng càng lúc càng thần hồn điên đảo hơn, cơn khoái cảm khiến cô cảm thấy mình như đang ở trên mây, cơn khoái cảm ấy còn là do cô tự mình khống chế.

Rừng núi yên tĩnh, thân thể trần truồng của cô gái vừa xinh đẹp vừa nhiệt tình tựa lên cơ thể của người đàn ông, giống như một nàng yêu tinh bị vắt cạn tinh lực và máu huyết.

Đồng lá dưới đất khẽ lay động, rồi phát bay...

Trần Chiêu Hàn đỏ mắt ôm chặt cô, khuôn mặt vùi vào mái tóc của cô, sướng đến mức không cưỡng lại được. Hai chân của cô gái co lại, sợi tóc mềm mại ở trong bóng đêm vô cùng trơn mượt tươi mát, thân thể mềm mại máu thịt ấm áp, chỉ ôm thế này thôi đã khiến trái tim của anh vỡ vụn từng mảnh, bờ mông đầy đặn tròn trịa ngồi giữa háng anh vận vẹo tới lui, có vài khoảnh khắc, đến cả mặt trăng cũng trở nên sắc tình hơn, giống như một kẻ nhìn trộm hạ lưu.

Anh biết, cô gái này vốn đã quyến rũ nhưng bản thân cô không hề biết, anh thật may mắn khi có thể khai quật sự quyến rũ của cô và chiếm làm của riêng, độc quyền cất giấu.

Sau khi cao trào qua một lần, Từ Tư Nhan đã nếm được vị ngọt, cô thành lĩnh chống tay ra sau lưng, bám chặt vào bắp đùi nửa gập lại của anh, ngửa mặt dập dềnh lên xuống. Mồ hôi trên mặt nhỏ giọt, nháy mắt lại là một trận phong tình khác.

Xương vai trơn mịn bóng bẩy, đôi lúc phập phồng uyển chuyển động lòng người, bộ ngực màu trắng sữa tùy ý dao động, hình dáng thướt

tha uyển chuyển, hai cái chấm đỏ tươi ở chính giữa nường theo tiếng rên rỉ yếu ớt của cô gái tản phát hương vị tình dục nồng đậm. Cảm nhận được cô sắp đến rồi, Trần Chiêu Hàn nắm lấy vòng eo thon, vùng chậu phối hợp nhún nhảy đâm chọc, tiếng nước đâm mỷ khiến đồng lá dưới thân cũng dao động, sột soạt bay khắp nơi. Tư thế như thế này, cộng thêm nhịp cầm rút từ đầu đến cuối của người đàn ông, khiến khoái cảm sinh lý nhanh chóng bành trướng, bùng nổ trong cơ thể. Thủy triều dâng lên, cô gái khóc thét. gậy th*t thô to tức khắc cứng như sắt thép, nóng căng khiến huyết thịt đỏ thắm đâm mỷ.

Trần Chiêu Hàn nhồm dẩy đặt cô nằm xuống đất, nâng mặt cô lên hôn xuống, vừa hung hăng vừa vội vàng, "A Nhan, đợi thêm chút nữa..."

Dưới thân là một trận đâm chọc tần suất cao, chạy nước rút, cầm rút nhanh đến mức không nhìn thấy nó đang chuyển động, tay cô cào cào ở trước ngực và sau lưng anh, khoái cảm kề cận cái chết... cuối cùng, anh lại lần nữa khiến cô cao trào.

Sợ cô ngất đi, Trần Chiêu Hàn trở mình ôm cô lên người, mặc cô cấn xé trên bả vai anh, cùng cô cảm nhận vùng bụng của cô bởi vì tình dịch bắn ra mà run lẩy bẩy, rồi lại run lẩy bẩy...

...sau cùng chỉ còn lại từng cái run khe khẽ như co giật. gậy th*t trượt ra ngoài, giữa háng là một đồng bễ bộn...

Chương 17

Edit: Đậu Xanh

Đêm ba ngày trước, một trận mưa lớn đã làm gãy ba cây đào bên ngoài chùa Tịnh Am, toàn là gãy từ phần gốc.

Sáng sớm Từ Tư Nhan nhìn thấy cảnh này, nhất thời không nói nên lời, sự lo lắng trong mắt cuối cùng cũng trở nên bình lặng sau khi thấy người trụ trì của chùa Tịnh Am.

“Sư thầy, người cảm thấy đây là điềm gì?”

Hai tay trụ trì chấp lại, cúi đầu đọc thầm Tâm Kinh một lúc, rồi mới nhìn về phía cô, trên mặt vị thể ngoại cao nhân này vẫn là vẻ từ bi hiền lành, nhưng không nhìn ra được là vui hay buồn. Chỉ nói: “Thí chủ, nơi này không thể giữ lại cô nữa.”

Trái tim Từ Tư Nhan mạnh mẽ rơi xuống, cô nhéo lòng bàn tay, mặt không thay đổi mà hỏi một câu: “Sư thầy, có phải người của nhà họ Hàn đã đến không?”

“Không phải.”

“Vậy thì là...”

“Từ thí chủ, cô có từng nghe người nhà cô nói về sự ra đời của cô không?”

“Sự ra đời của con.....” Cô đột nhiên nhớ đến điều gì đó, sắc mặt biến đổi: “Sư thầy có phải người biết được gì đó không?”

Những năm qua, cô cũng từng nghe thấy những lời bàn tán sau lưng của giúp việc trong nhà. Cô chỉ xem đó là lời đồn, nhưng chẳng bao lâu, những người giúp việc hay khuá môi múa mép kia đã biến mất khỏi nhà.

Cô từng hỏi mẹ, mẹ cô nói thế nào nhỉ.

Mẹ cô nói, thân là người phụ nữ đỡ đầu, mọi người cảm thấy sợi tóc của cô khác với mọi người, hướng chi là sự ra đời, tất nhiên sẽ bị truyền đi thái quá hơn, bảo cô đừng suy nghĩ quá nhiều về những

chuyện ấy.

Nhưng, giấc mơ ấy phải xem là gì đây...

Trụ trì nhìn thấy trên mặt cô phủ đầy sự nghi ngờ, trái tim nhất thời nảy sinh vài phần thương cảm. Nếu đó chỉ là bí mật trong một gia đình, bà chắc chắn sẽ không can thiệp vào, chỉ là chuyện này liên quan đến một bát xích hồn dưới chân cầu Nại Hà.

A di đà Phật!

Người xuất gia luôn mang lòng từ bi, bà lẽ ra nên độ hóa.

"Từ thí chủ, nó, đã đợi cô một nghìn năm rồi."

Đi đến núi Ô Vân, nơi đó có đáp án mà cô muốn...

Cô nợ anh ấy một mối ân tình, nếu còn không trả, cô sẽ không thể gả cho người khác...

Trong giấc mơ của Từ Tư Nhan luôn lặp đi lặp lại câu nói này...anh muốn cái gì, cô phải cho anh cái đó...

Anh muốn cái gì nhỉ...rốt cuộc anh muốn cái gì?

Cô nhớ ra rồi, anh nói, anh muốn cô.

Sương mù dày đặc, núi non trùng điệp, lần này, cuối cùng bọn họ cũng đã để lộ bản chất thật. Một con hồ ly toàn thân trắng tuyết nhàn hạ nằm dưới gốc cây, hai mắt nhắm hờ, vẻ mặt hưởng thụ, có một cô gái đang nằm trong lòng nó, dáng vẻ chừng 15-16 tuổi, không chút động đậy, không biết sống hay chết. Lá cây màu vàng óng bay bay rồi lại rơi xuống, phủ trên mặt đất.

Xuân đi thu đến, luân hồi tự nhiên, lá cây vàng rồi sẽ rụng, rụng rồi lại mọc, vàng óng ả, khí thế bùng bùng, phất bay trong gió, còn bọn họ vẫn làm ổ dưới cái cây ấy, bên cạnh ồn ào, có mấy con sói nhỏ vây quanh.

Vén mở đám mây mù, Từ Tư Nhan muốn đến xem thử cô gái ấy trông như thế nào. Cái vuốt ve nóng ấm từ dưới thân truyền đến, cảm giác tê dại toàn thân đã đánh gãy giấc mơ của cô.

"Trần Chiêu Hàn, anh đang làm gì đó?" Từ Tư Nhan đã tỉnh, nhắm mắt sờ soạn dưới thân, ga giường mát lạnh xúc cảm chân thật.

Người đàn ông dừng động tác trên tay lại, bò lên nhìn cô, trong ánh mắt lấp lánh ẩn giấu vài phần xao động, anh nói: "A Nhan, bên dưới của em bị sưng rồi, anh dùng khăn ẩm chườm nó."

Đây có còn là người đàn ông chín chắn với ánh mắt ngập tràn cảnh giác, sau đó lại thấy sắc sinh tình mà cô nhìn thấy ở trong rừng

không?

Đúng là tên biến thái nơi rừng núi mà.

Từ Tư Nhan mở mắt ra, không động đậy nổi, cũng lười động đậy, hai chân bị giày vò đến mức không còn là chân của cô nữa. Nhìn chăm chăm vào cặp lông mày tuấn tú của anh sau khi thỏa mãn, cô phát hiện anh thật sự rất đẹp trai.

Ho khan một tiếng, thu lại tâm tình, cô nhanh chóng hỏi anh: “Anh còn chưa nói cho em biết, cái cây ấy tại sao lại đặc biệt như thế?”

Trong phòng mở đèn sáng rực, Trần Chiêu Hàn gãi gãi chiếc cằm sạch sẽ của cô, “Trên người có chỗ nào khó chịu không?”

“Không có, anh mau nói đi.”

Anh chỉ xem như là cô tò mò, hôn lên mặt cô một cái, “Em đợi đó.” Người đàn ông cầm chiếc khăn mặt xuống giường, chân trần đi đến nhà chính, vươn tay nhúng vào bồn tắm, vớt lên vắt cạn nước, lau khô vết nước ở trên người. Vừa rồi chỉ lo lau người cho cô, mà quên mất trên người mình vẫn còn ướt.

Về lại đến giường, anh hất chăn ra, ôm chặt cô vào lòng, cằm gác lên trán cô, nhỏ giọng nói: “Bắt đầu từ năm mười tuổi, anh đã biết đến nơi đó...”

“...sau này, con sói giữ hang kia bị thợ săn trong núi giết chết, anh thay nó canh giữ, còn về cái cây kia, nó vẫn luôn là như thế, mùa xuân sẽ không nở hoa, mùa thu sẽ không rụng lá, vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc đẹp nhất.

“Có một hôm, trời đổ mưa to, anh không thể xuống núi, bèn tìm đến cái hang ấy để trú mưa, phát hiện lá của cái cây này cứ đến buổi tối sẽ biến thành màu tím, trời vừa ngả sáng toàn bộ bọn chúng sẽ rụng xuống biến thành một màu vàng óng, đợi sau khi trời sáng, trên cây sẽ lập tức mọc ra lá mới, vàng rực rỡ, giống y chang ngày hôm trước.”

Chương 18

Edit: Đậu Xanh

Trên một cái cây vậy mà lại có thể xảy ra chuyện kỳ lạ như thế, Từ Tư Nhan nắm chặt cái chần trong tay, trên người cảm thấy nóng lạnh thất thường, cái cây vừa rồi cô mơ thấy chỉ là một cái cây bình thường, lá cây điểm tô vô cùng đẹp mắt.

Cô hỏi: "Sao lại như thế?"

Trần Chiêu Hàn nắm lấy tay cô, nhỏ giọng nói: "Điều này cũng không có gì kỳ lạ, vùng núi sâu này vốn dĩ đã tồn tại rất nhiều chuyện linh dị, có một cái cây tự mang linh hồn ý thức của riêng nó, chuyện này rất bình thường."

"Tự mang linh hồn ý thức ư?" Cô không hiểu.

"Ừm, có lẽ nó sinh ra chính là một cái cây thần, có linh hồn ý thức của riêng nó." Anh tách từng ngón tay đang siết chặt của cô ra, đan chúng vào tay anh, "Còn có một khả năng, chính là con người sau khi chết đi, linh hồn không muốn rời đi đã nhập vào trong cây, trao cho cây linh hồn và ý thức của loài người."

Linh hồn và ý thức của loài người...

Đầu tiên là giấc mơ của cô, tiếp đến là lời đồn về sự ra đời của cô từ những người khác, cộng thêm ba cây đào bị gãy gốc ở bên ngoài chùa Tịnh Am. Trụ trì nói, đó là ý trời, cũng là duyên phận.

Bây giờ lại đến thêm một cây thần.

Ý trời và duyên phận như thế nào khiến cô nhất quyết phải đến bên cạnh người đàn ông này...

Những điều bí ẩn quấy nhiễu cô suốt bao năm qua rốt cuộc là gì?

Tại sao những tiền bối của nhà họ Hàn lại nói trong vận mệnh của cô mang điềm khắc, không thích hợp làm người phụ nữ đỡ đầu.

"A Nhan," Cô suy nghĩ quá nhập tâm, quên mất sau lưng còn có một người đàn ông.

Từ Tư Nhan thoáng nhìn đèn chùm trên đỉnh đầu, lẩm bẩm một câu đèn sáng quá, rồi xoay mặt vùi vào trong gối nằm.

Trần Chiêu Hàn tưởng rằng cô bị câu chuyện mà mình kể dọa sợ, đôi tay động đậy, lật người cô qua hôn xuống, tay đặt trên sống lưng cô dịu dàng an ủi.

Cô hơi giãy giụa, không quá phối hợp, người đàn ông trở mình đè lên người cô, đỡ mặt cô thẳng lại, thần sắc trong mắt u ám, đè thấp âm giọng gọi cô, "A Nhan."

Từ Tư Nhan không nhìn anh, đuôi mắt mảnh dài hơi cụp xuống, trong khóe mắt toàn là sự kiên cường mà anh không thể làm lơ, mai sau ngày đêm sớm tối ở cùng một người đàn ông như thế này, chỉ sợ đã là con gái thì rất khó để không động lòng nhĩ.

Tay cô bám trên cánh tay của anh, đầu ngón tay nhỏ nhắn quệt qua, mềm giọng nói: "Em mệt quá, buồn ngủ nữa."

Người đàn ông thấy cô thế này, yết hầu lặn lội, lặng lẽ bật cười, giọng nói trầm trầm thấp thấp, "Em đã ngủ suốt dọc đường, vừa này cũng do em tự mình tỉnh dậy mà." Nói xong muốn đè xuống tiếp tục hôn cô ngay.

Nhìn qua cô dịu dàng ngây thơ, nhưng trong xương tủy lại quyến rũ hơn bất cứ ai, anh vẫn chưa đã thèm, hoặc là không bao giờ đủ.

Từ Tư Nhan sốt sắng, tay chống lên ngực anh không cho anh đè xuống, cô mím môi tỏ vẻ bất mãn, "Vậy thì sao chứ, em còn không thể ngủ thêm một giấc sao."

"Được, em ngủ đi."

Cô không ngờ tới anh dễ nói chuyện như vậy, trong lúc ngẩn người, người đàn ông đã chui vào trong chăn, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng rơi lên trên ngực cô, rất nhanh từ trên eo cô mút một đường xuống tận dưới, cướp đoạt từng tấc da thịt, môi lưỡi nóng bỏng hôn cắn cô như sói đói, hai bàn tay cũng thuận tiện dời xuống dưới giữ bắt đùi cô.

Sắc đỏ thẹn thùng trên mặt Từ Tư Nhan vừa tan đi chưa được bao lâu rất nhanh lại nhuộm lên một màu đỏ ửng, "Trần Chiêu Hàn..."

Tay cô không còn sức bắt lấy anh nữa, chỉ nắm được một góc chăn mỏng manh, mười ngón tay thon dài lập tức chui vào trong chăn.

Cảm nhận được anh đang làm gì đó, tiếng rên rỉ kìm trong cổ họng đột nhiên phát ra, cô bỗng dưng nhớ ra vừa rồi anh đã lau mặt bằng

cái khăn mà anh đã dùng để lau bên dưới cho cô.

“Trần Chiêu Hàn, anh ngồi dậy, anh không thể như thế...” Cô dùng đầu ngón chân đá anh.

Tấm chăn mỏng trên người lập tức bị vén ra, Trần Chiêu Hàn lại lần nữa hôn lên mặt cô, môi lưỡi mang theo mùi vị của cô, âm giọng khàn đặc ẩn nhẫn gần như sắp bị hơi thở của anh nuốt chửng, “Em chảy nước rồi.”

Chương 19

Edit: Đậu Xanh

Thân dưới trong phút chốc trở nên nóng hổi, Từ Tư Nhan cảm thấy trên mặt như sắp nổ tung, then thùng bức bối trường anh hồi lâu, cũng không nói ra được lời nào để chặn họng anh.

Phản ứng sinh lý rất nhanh đã thay thế những suy nghĩ loạn cào cào kia, nhìn thấy gương mặt anh tuần tú của anh gần ngay trước mắt, nhịp tim cô đập rất nhanh, trong đầu căn bản không còn rảnh rỗi để nghĩ đến những chuyện khác.

Đôi nam nữ vừa mới nếm trải chuyện tình, lại lần nữa củi khô bốc lửa dán chặt vào nhau, rất khó kiềm chế được.

Những khi bị trêu ghẹo cô luôn là người yếu thế, người đàn ông này mạnh mẽ từ trong xương, dáng vẻ đắm chìm vào tình dục đối với phụ nữ mà nói có một vẻ quyến rũ chí mạng. Mỗi một câu nói, mỗi một động tác đều khiến thân thể cô run lẩy bẩy, giữa háng ướt đầm. Huống hồ anh là một người đàn ông có trong có ngoài, sủng thật đạn thật.

Cô cam nguyện khuất phục dưới thân anh, rất hưởng thụ cơn khoái cảm tiêu hồn mà anh mang đến cho cô.

Cô không ngại làm tri kỷ trên giường của anh.

||||| Truyện đề cử: Đan Đại Chí Tôn |||||

Răng môi quăn quýt, cổ họng anh phát ra vài tiếng nỉ non khi cắn nuốt, khiến cô bị giày vò gấp bội.

Cô trống rỗng, khó chịu, theo bản năng vòng tay lên cổ anh, muốn được nhiều hơn. Cô học theo anh, hôn loạn xạ trên mặt anh.

Tay anh lưu luyến nán lại nơi giữa háng ướt đầm, giống như đang tìm hiểu mỗi một đường vân trên cơ thể của cô.

Tiếng rên rỉ trầm thấp của cô gái nghẹt ở trong mũi, giống như đang cầu xin, mềm mại quanh quẩn trong căn phòng, khiến trái tim người

ta ngựa ngáy.

“A Nhan...”

Ngón tay khô nóng sẵn sùi đã bị cô giội ướt, cảm nhận được sự vội vã của cô, Trần Chiêu Hàn cắn vào thùy tai của cô, thấp giọng gọi một tiếng rồi cắn vào, cô vừa ướt vừa trơn, căn bản không cần thứ khác hỗ trợ mở rộng, nhìn tiểu huyết non nớt mềm mại thế kia, vậy mà có thể một hơi nuốt trọn vật cứng của anh.

Vòng eo thon gầy liên tiếp luật động, tay cô bám chặt trên cánh tay của anh, chân gầy như đuôi thẳng ra, tạo thành chữ Nhất (—), trắng nõn mềm mại giống như không có xương, trên người cũng không có lông mao dư thừa, không giống anh, dưới cằm có râu, trên cánh tay và bắp chân cũng có lông ngắn đen mềm. Cởi quần áo ra, mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể sẽ tản phát mùi hương đàn ông nam tính.

“A Nhan, tại sao bên dưới của em không có lông vậy?”

Khi anh lau người cho cô, đã đặc biệt để ý vùng kín giữa háng cô, trắng trắng mềm mềm ứ nu ứ nần, xung quanh không có một sợi lông nào, tách khe hở kia ra, thịt nộn đỏ tươi giống như chiếc lưỡi hồng của một chú mèo sữa, mềm mịn vừa ý, hơi nóng dịu nhẹ từ bên trong trào ra, máu mũi lập tức chảy ào.

Từ Tư Nhan đâu có ngờ anh sẽ hỏi những lời này, từng đợt khoái cảm xoay quanh đầu óc lan tràn khắp nơi, cô chỉ biết túm lấy anh mà khóc lóc cầu xin.

“Nhẹ thôi, chậm một chút~”

Anh không giống như những lần trước, dùng hết sức lực đâm chọc vào trong cơ thể cô, khiến cô đến hít thở cũng thấy khó khăn. Lần này, anh có sâu có cạn, nhìn qua không có quy luật, nhưng mỗi một nhịp luôn cắm sâu vào tận cùng, linh hồn như sắp bị đâm bay đi mất.

Sau khi kết thúc, trời cũng sắp sáng, Từ Tư Nhan thầm nghĩ chắc có lẽ cô đã bị hỏng, thân thể giống như đang lơ lửng trên không trung, trống rỗng không chút nhận thức.

Trước khi cô ngất đi, Trần Chiêu Hàn có đút cô uống rất nhiều nước. Vốn dĩ anh chỉ rót một ly, cô thở dốc nói không đủ, vừa vội vàng vừa hung dữ liên tiếp uống tận ba ly lớn rồi xoay đầu ngủ mất.

Gần đến trưa, cô gái nằm trên giường bỗng dưng mở mắt, nhìn trái

nhìn phải khắp căn phòng, thầm nói: Thật may, vẫn còn sống. Trên người khô ráo sáng khoải không có mùi gì lạ, không động đậy còn được, vừa động đậy, không biết xương cốt ở chỗ nào trên người đau mỗi đến mức khiến người ta xuýt xoa, Từ Tư Nhan trần truồng nằm trong chăn, không đủ sức lực rên khẽ một tiếng, sống không bằng chết mà.

Bên ngoài trời âm u, lá của cây mọc hoang điên cuồng lung lay bên ngoài cửa sổ. Giống như sắp đổ mưa.

Từ Tư Nhan nằm trên giường cố gắng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đỡ được đôi chân mềm nhũn nhích đến bên cái ghế đầu trong phòng, dù bên dưới của cô có đẹp đến mấy, mềm mại đến mấy, cũng là lần đầu tiên, buông thả bạt mạng là phải trả giá đắt.

Cuối cùng cô duy trì tư thế này ngồi thêm nửa tiếng đồng hồ, nhìn cảnh lá lất phất bay trong sân không chớp mắt.

Lúc Trần Chiêu Hàn đi ra ngoài cô có biết, anh nói anh vào núi kiếm chút đồ, bảo cô yên tâm mà ngủ.

Nhìn bầu trời bên ngoài, mây đen mù mịt, cô bắt đầu không yên tâm, sao anh còn chưa quay lại nữa.

Từ trên cái ghế đầu cô nhích đến bên cửa, rồi lại nhích ra tận sân, gió thổi đôi chân trần phát đau, cô định quay vào nhà đợi anh.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cửa, cô quay đầu, mặc kệ đôi chân mỏi, chạy vài bước qua đó.

Lúc Trần Chiêu Hàn đi, đã khóa cửa từ bên ngoài. Vì vậy, chỉ có khả năng là anh quay về.

Bên cửa rất yên tĩnh, không nghe thấy tiếng ai, cô rất thất vọng.

Đứng yên một hồi, đang định xoay người đi vào.

Bấy giờ, lại vang lên tiếng cửa, Từ Tư Nhan ngừng bước, giữa mày mày lên, thả nhẹ bước chân chậm chậm tiến về phía trước, thông qua khe cửa nhìn một cái, một gương mặt phụ nữ bất ngờ xuất hiện ngoài cửa.

Chương 20

Edit: Đậu Xanh

Cô giật mình lùi về sau một bước, tiếng hét suýt chút nữa phát ra khỏi cổ họng, Từ Tư Nhan bịt miệng, nhìn chăm chăm cánh cửa, một tay khác vô thức với lấy cây gậy bên cạnh cửa.

Người kia đã chạy đi, tiếng bước chân lạch bạch lạch bạch, có lẽ là một con người.

Vô duyên vô cớ bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh, cô ném cây gậy trong tay xuống, đôi chân mềm oặt, ngồi bệt ra đất.

Gió trong sân trở nên yên tĩnh, sắc trời thay đổi, cuối cùng từng giọt mưa nho nhỏ rơi xuống.

Trần Chiêu Hàn mở cửa bước vào, lập tức nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi bệt dưới hiên nhà, trong lòng vừa sốt ruột vừa buồn cười. Tiện tay ném cái túi trong tay sang một bên, anh bước vài bước qua đó ôm cô lên.

“Sao không vào nhà ngồi?”

Sắc mặt của cô gái tái nhợt, hai tay vội vã ôm chặt cổ anh, dẫu môi, vô thức mềm giọng oán trách: “Sao giờ này anh mới về.”

“Có phải đói lắm rồi không?” Trần Chiêu Hàn ôm cô đặt lên giường, cởi giày trên chân cô ra, vén chăn trùm lên người cô, “Trước tiên nằm đây đã, anh đi nấu cơm cho em.”

Trước khi đi, anh móc điện thoại trong túi ra đưa cho cô.

Trong điện thoại của anh chẳng có trò chơi, Từ Tư Nhan lướt mãi cũng chán, vừa định tắt màn hình, vô tình nhìn thấy album ảnh ở phía dưới, cô bất chợt tò mò không biết trong album ảnh của người đàn ông sẽ có những gì.

Nhấp mở, một gương mặt phụ nữ cứ thế đập vào mắt cô.

Tuy rằng Trần Chiêu Hàn sống ở trong núi, nhưng vô cùng tài giỏi, mỗi ngày vào núi hái thuốc săn bắn, cần cù chăm chỉ, không sợ cực

khô. Dược thảo trong núi này vô cùng ít ỏi, có thể nói là nguyên liệu khan hiếm trên thị trường, giá bán cũng không thấp. Hai năm trước anh cùng những người trong thôn lập một trạm tiếp tế lâu dài, thu nhập ổn định, cuộc sống cũng ngày càng sung túc hơn.

Người khác có tiền thì muốn xây nhà cưới vợ, còn anh, nhà do chính tay anh tự xây dựng, ăn uống toàn dựa vào những gì săn bắt được trong núi, cũng không thấy anh cưới vợ, không biết dành dụm nhiều tiền thế để làm gì, đã 26-27 tuổi rồi vẫn còn một mình.

Trong thôn từng có người giới thiệu cho anh vài đối tượng, còn chưa nhìn thẳng vào người ta mà anh đã từ chối. Với điều kiện của anh, có rất nhiều cô gái vội muốn gả cho anh, thậm chí có vài người sẵn sàng trao ngược của hồi môn cưới gả, nhưng anh không nói gì cả, cũng không cần một ai.

Khi ăn cơm trưa, Từ Tư Nhan có chút lơ đãng, gầy gầy cơm trắng trong chén, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Trần Chiêu Hàn tất nhiên đã phát hiện ra, múc một bát canh bồ câu đặt bên cạnh tay cô, đây là bồ câu rừng hôm anh anh lên núi đặc biệt đánh bắt cho cô, để cô bồi bổ thân thể.

“Có lời muốn nói với anh à?”

“Không có.” Cô cắn đôi đũa, lại nói: “Em đã tải game trong điện thoại của anh.”

“Game gì thế?” Anh hiếm khi tiếp lời cô nói, hỏi.

“Khai tâm tiêu tiêu nhạc.” [1]

[1] 开心消消乐: Đây là một game của trung quốc Đâu chả biết là gì nên để luôn covert, nó giống như candy crush bên mình.

“Ừm.”

Hết rồi.

Người đàn ông khẽ bước xuống giường, đúng thật là tiếc chữ như vàng, nhưng mà hình như khi ở trên giường, cái mà anh gọi nhiều nhất cũng là tên của cô.

Trần Chiêu Hàn thấy cô rầu rĩ, lại nói thêm một câu, “Ngày mai anh nhờ người mang về cho em một cái điện thoại.”

“Em không cần.” Cô lập tức nói, cuối cùng chỉ một mực vùi đầu húp canh bồ câu.

Canh này thật sự rất ngon, trong lòng Từ Tư Nhan để chịu hơn một chút, không nhìn được lại hỏi anh, “Sao anh lại chụp lén em?”

Một đồng ảnh chụp trong điện thoại của anh, toàn là cô, là hình đêm đó cô nằm dưới gốc cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ nghe thấy người đàn ông ung dung nói một câu, “Cả người em đều là của anh, huống chi là một bức ảnh.”

Câu nói hợp tình hợp lý này khiến cô hoàn toàn không có chỗ để phản bác lại, Từ Tư Nhan bất mãn, gõ gõ vào cái chén trống không trên bàn, “Em uống hết rồi.”

“Uống thêm chén nữa.” Anh lại múc cho cô thêm một chén đầy.

Ngoài sân mưa rơi lác đác, bọn họ ngồi trong nhà ăn cơm húp canh, thật là thanh thoi.

Ăn cơm xong, Từ Tư Nhan không muốn ở một mình, bèn đi theo anh vào phòng bếp, tò mò đứng tựa lên khung cửa xem anh rửa chén.

Phòng bếp rất sạch sẽ, một bộ bếp lò thiên nhiên mới toanh, một cái bồn rửa chén tự chế, có thể nhìn thấy hương vị cuộc sống của một người đàn ông sống một mình ở khắp mọi nơi.

Trên núi không có nước máy, ăn uống thì dùng nước giếng, cô nhìn thấy ở sân sau có một cái giếng, chắc hẳn cũng là anh tự mình đào. Cô bắt đầu bái phục người đàn ông này, không nhiều lời, cái gì cũng biết. Sức lực lớn, còn biết nấu cơm.

Anh sống một cuộc sống hoàn toàn mới mà cô chưa từng tiếp xúc qua, phong phú lại sống bằng sức mình. Đột nhiên cô không thể nhớ nổi bản thân mình từng có một cuộc sống vô dụng vô cùng nhàm chán, bị một đồng người vây quanh, không biết làm cái gì cả. Không được tự do, không có quyền lựa chọn, thậm chí vừa sinh ra đã bị mặc định cho một thân phận, ý nghĩa của cuộc sống chỉ đơn giản là để làm vợ của một người đàn ông nào đó, không cần biết cô có thích hay không.

Anh đã rửa sạch tay, đi về phía cô, Từ Tư Nhan vút những suy nghĩ kia sang một bên, bổ nhào đến ôm chặt anh, ngửa mặt hỏi anh, “Anh có từng có người phụ nữ khác không?”

Người đàn ông không trả lời mà hỏi ngược lại, “Em để ý anh từng có người phụ nữ khác à?”

“Không phải.” Cô trả lời rất nhanh, “Em chỉ muốn nói, hôm nay có một người phụ nữ lần quần trước cửa nhà anh, chắc là tìm anh đấy.”

Chương 21

Edit: Đậu Xanh

Cơn mưa này đến nhanh đi cũng nhanh, sau buổi trưa hai người lên giường giày vò nhau một lúc, Từ Tư Nhan nghe thấy tiếng mưa bên ngoài đã dứt, vừa né tránh cái hôn của anh, vừa nói.

“Vậy nên nói, bình thường anh không ở nhà, thì em phải đóng chặt cửa ở một mình trong nhà.”

Trần Chiêu Hàn có vẻ đã hạ quyết tâm không bỏ qua cho cô, trước khi ra vào cửa nhất định phải khóa trái.

“Anh là sợ có người đến quấy rầy em.” Anh cầm tay của cô nhét vào đũng quần dưới thân, cúi đầu vùi vào ngực cô, mạnh mẽ hít một hơi.

“Em đáng xấu hổ đến thế à...này, anh đừng...ngứa~” Cô không kịp tránh né, để anh cắn vào thịt mềm ở trước ngực.

Thấy anh như cách một lớp vải còn chưa đã ghiền định cởi sạch vật cản trên người cô, Từ Tư Nhan đỏ mặt vội vàng nói, “Anh đừng vậy mà, ban ngày ban mặt, để tối, tối nay có được không?”

Người đàn ông khàn giọng, vươn tay chui vào quần áo sờ cô, “Tại sao cứ phải là buổi tối, ban ngày không được sao?”

“Nhưng bên dưới của em vẫn còn đau, không thể làm tiếp nữa.” Cô cười khổ.

“Đâu anh xem thử.”

“Không được!” Từ Tư Nhan tránh tới tránh lui, uốn éo dưới thân anh giống như một con cá nằm trên thớt, “Đêm qua anh cũng nói xem thử, sau cùng cũng đâu có buông tha cho em, đến bây giờ eo của em vẫn còn đau đây này.”

Cô có chút tủi thân, anh cũng có chút tủi thân, mỗi tối mỗi lui trên mặt cô, “Thật sự không được sao?”

“Ừ.” Cô không chút nhân nhượng.

||||| Truyện đề cử: Sống Lại, Ta Đích Thân Dạy Đỗ Quý Tử, Quý Nữ
|||||

“Vậy em xem của anh đi.”

“.....”

Cái này....xem thôi là ổn được chắc? Cô đã cảm nhận được phía dưới của anh cứng thành dạng gì rồi, trong lòng Từ Tư Nhan cảm thấy buồn cười, nhưng đừng đến lúc đó lại nổ tung dưới mắt của cô nhé. Sự thật chứng minh, thứ nổ tung không phải là vật dưới hông của Trần Chiêu Hàn, mà là khuôn mặt của cô thậm chí là cả người.

Anh đã nhắc như thế rồi, tất nhiên cô cũng tò mò, mấy lần làm tình, cô luôn không dám nhìn kỹ, bây giờ anh bảo cô xem cho anh giữa ban ngày ban mặt, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy đây là một cái hố to lớn với chiếc bánh mồi nhử, chiếc bánh ấy còn là nhân thịt nữa cơ.

Trần Chiêu Hàn nắm tay cô dẫn xuống phía dưới, vừa ôm cô lên giường anh đã vội cởi quần áo, lúc này men theo đường nét da thịt trần trụi rắn chắc của anh sờ xuống dưới, Từ Tư Nhan bị nhiệt độ nóng hổi trên người anh hun nóng cả mặt, nhưng lại không né tránh.

“Ừm...”

“Sao thế?”

“Tay em bị chuột rút, thật đấy, ui da đau quá.”

“.....”

“A Nhan, anh cũng đau.”

Nói xong lại dán tay lên, để cô nắm lấy nó.

Lòng bàn tay mịn màng non nớt vừa chạm đến thứ đó, hô hấp của người đàn ông lập tức nặng nề, “A Nhan, ngồi lên đùi anh đi.”

“Em không muốn.” Đầu óc của Từ Tư Nhan như sắp nổ tung, thứ đó của anh nóng như bàn ủi, vừa cứng vừa thô.

“Nghe lời, anh không động vào bên dưới của em, em chỉ cần ngồi lên đùi anh giúp anh chạm vào nó thôi.”

“Em...” Còn chưa nói hết lời, cô đã bị anh xách eo đặt lên đùi anh.

Trong phòng rất sạch sẽ, ngoài một chiếc giường và tủ quần áo ra, chỉ còn lại bộ bàn ghế bằng gỗ dưới khung cửa sổ.

Ánh nắng ban ngày chiếu vào phòng, sáng đến mức khiến người ta then thùng, đến cả hai trái tim đang đập rộn ràng cũng trở nên nổi bật hơn.

Từ Tư Nhan thấy anh dựa vào đầu giường, đôi mắt trong veo nhìn cô, dáng vẻ sống chết mặc người xử lý.

Bị buộc nắm lấy cây hung khí dữ tợn kia, mạch đập trong lòng bàn tay cuộn trào mãnh liệt, cô vẫn không dám nhìn thẳng, trông như chỉ cần nhìn một cái sẽ thì mọt mọt leo.

Nhưng cổ họng liên tiếp phát ra tiếng nuốt nước bọt không sao không chế được.

Trần Chiêu Hàn nâng cằm cô lên hôn một cái, "Dáng vẻ của em như muốn ăn sạch anh, có muốn cắn nó một cái không?" Giọng anh khàn khàn, nhỏ giọng dụ dỗ cô.

Trên mặt cô gái ửng đỏ, hơi nóng từ trong lỗ tai phả ra, cả người cô giống như bị thiêu đốt.

Lấp ba lấp bắp nói một câu, "Em, em không thèm, anh đừng có nói bậy, em không bao giờ ăn thịt sống đâu."

Trần Chiêu Hàn phì cười, mỉm cười nói: "A Nhan ngoan, em đừng động dạ nữa, nó sắp biến thành thịt chín rồi kìa."

Nóng thành dạng này, thả quả trứng gà lên đó nói không chừng cũng có thể nướng chín, sao gọi là thịt sống được.

Cô cử động rất chậm, biên độ cũng nhỏ, cô một cảm giác ngứa ngáy tê dại. Đôi tay từ phần thân vuốt lên phần đỉnh, thả lỏng, rồi lại từ phần thân vuốt lên phần đỉnh.

Trần Chiêu Hàn khóa chặt khuôn mặt cô, đôi mắt ửng đỏ, "Ai nói với em làm như thế này hửm?"

"Hả?" Từ Tư Nhan bị anh lườm đến dựng lông, tay hơi run rẩy, giật đứt vài sợi lông mao, "Em, em không phải cố ý đâu, cũng đâu có ai dạy cho em."

Đôi mắt dịu dàng lập tức rưng rưng nhìn vào anh, hốc mắt phiem đỏ bừng, dáng vẻ đáng thương như thể nếu như anh dám hung dữ với em, em sẽ lập tức khóc cho anh xem.

Anh nhìn thấy cô, bên dưới càng đau hơn, tại sao một cô gái khi cười lên thì câu hồn, khi bật khóc lại đoạt phách thế này, toàn thân trên dưới bóng bẩy, khiến người ta nhai cũng không được nuốt cũng không xong, chỉ có thể ngậm mà thôi.

"Không sợ không sợ, anh sẽ từ từ dạy em." Người đàn ông ôm chặt cô vào lòng, từng cái hôn rơi trên đỉnh đầu cô, âm giọng dịu dàng không tả xiết.

Chương 22

Edit: Đậu Xanh

Mẹ cô đã từng nói, một người đối xử tốt với con, hoặc là người thân, hoặc là có thứ mà họ muốn. Tuy rằng Từ Tư Nhan chưa từng thấy qua sự đời, nhưng cũng không ngốc, thứ anh muốn không nhất định là cô, mà chỉ là một cô vợ ngoan ngoãn chịu ở lại làm người phụ nữ của anh.

Vậy còn cô? Cô muốn gì đây?

Đương nhiên là thỏa mãn anh trước khi rời đi, trả phần ân tình mà trụ trì đã nói, thuận tiện tìm hiểu những bí mật mà cô nên được biết. “Rất khó chịu sao?” Cô hỏi.

Trần Chiêu Hàn không nói chuyện, hơi thở từ trên đỉnh đầu cô phả xuống gương mặt, mùi đàn ông thanh mát bao bọc lấy cô, trần trụi lại phô trương.

Anh rất thích sạch sẽ, liên lụy cô sau khi ăn cơm trước khi đi ngủ luôn phải đánh răng tắm rửa.

Trên người anh chỗ nào cũng cứng, duy nhất có hai cánh môi là mềm mại ấm áp, hơi mang khí chất thanh nhã, đặt nụ hôn xuống giữa mày của cô, giống như nắng xuân làm băng tan, suối ôn tuyền giữa khe núi, nhịp nhàng ăn khớp, thấm đẫm lòng người.

Răng môi run rẩy vì ngọn lửa ham muốn dịu dàng trên người anh, Từ Tư Nhan gần như mềm oặt trong lòng anh, “A Nhan...”

Tay anh chơi đùa du ngoạn trên đường cong nõn nà của cô, nhân lúc ý loạn tình mê, một phát cởi sạch quần áo trên người cô.

Xương bả vai hơi run rẩy, bầu vú đầy đặn mềm mại, vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, chạm tới đâu cũng có thể chảy ra nước.

Trên người còn có vết tích tình yêu đêm qua anh lưu lại, chi chít từng dấu, nhìn thấy mà đau lòng, cũng đẹp đến mức khiến lòng người nóng bỏng.

Trần Chiêu Hàn không muốn đợi thêm một giây nào nữa, anh phủ người lên, vô cùng dịu dàng ngậm mút môi cô, trêu đùa cô. Sau cùng vẫn cắn rách da như thể mất kiểm soát. Tay cô gái vỗ lên mặt anh đẩy anh ra, chắc hẳn anh cũng bị trầy da rồi.

Bầu không khí như thế này, không thấy chút máu, thật sự không ngừng lại được.

Người đàn ông cường tráng nhiệt huyết, người phụ nữ dịu dàng mềm mại, hòa quyện vào nhau, không khiến căn phòng thô sơ này bị đốt cháy, đã xem như đã kìm nén.

“Ừm~”

Anh nói không vào, chỉ cọ cọ giữa háng cô. Nhưng lực độ cọ xát quá nóng, chẳng mấy chốc Từ Tư Nhan đã bắt đầu rên rỉ, nóng bừng bừng, da như sắp bị thiêu cháy, vừa ngứa vừa tê, còn khiến người ta khó chịu hơn cả súng thật đạn thật cắm vào.

“Sao thế?” Tông giọng của anh mơ hồ, cắn vào chân cô mút mát ní non.

Trên người sao mà nóng thế, có phải chưa mở cửa sổ không... Từ Tư Nhan ngẩng mặt, mạch máu dưới cổ xanh xanh đỏ đỏ, đôi chân mềm mại khép chặt tựa vào ngực anh, người đàn ông quỳ ở trên giường, bắp đùi mở rộng, eo hẹp tăng tốc dao động, cọ xát ra vào khe hở giữa háng cô hết lần này đến lần khác, quy đầu đỏ sẫm chọc lên bụng cô từng nhịp một, trơn ướt nóng bỏng, âm dịch tràn lan. Một tay nắm lấy bầu vú trắng mịn của cô, xoa nắn thành đủ loại hình dạng. Toàn thân cô ngứa ngáy giống như đã động tình, máu huyết dâng trào.

Tóc đen xõa tung trên gối, mặt nhỏ xinh đẹp, vùng cổ trắng mịn xoay tới xoay lui không được giải tỏa, trái lại vùng dưới xương quai xanh lại đỏ hồng cả một mảng, vô cùng mê người.

Thật sự không được rồi, cô sắp chết mất, trên đời này sao lại có loại cảm giác như thế này, sống không dễ chịu, chết không thoải mái...

“Ừm... ừm hừ~”

Đôi tay run lẩy bẩy bầu trên cổ tay của người đàn ông, ngón nào ngón nấy trắng bệch, dáng vẻ ấy giống như cô dẫn dắt anh xoa nắn hai bầu ngực sữa kia, xúc cảm trơn mịn mềm mại nương theo xương tay của anh truyền đến lòng bàn tay của cô, mang theo một sự xấu hổ non nớt cấm kỵ.

Trước ngực vô thức ưỡn lên, tấm lưng trần mảnh khảnh gần như rời khỏi mặt giường, đuôi mắt chảy ra vài giọt nước mắt, nhìn qua cô vô cùng khó chịu.

Sợi tóc trước trán nhẹ nhàng dính lên da thịt, cô không nhìn được bất khóc gọi tên anh, "Trần Chiêu Hàn..."

"Ừm."

Anh lập tức dừng lại, cúi đầu hôn cô, "Muốn cái gì nào?"

Giọng nói của anh trầm khàn êm tai, cô khóc càng dữ dội hơn, nước mắt chảy ra từng giọt, rất nhanh đã vương đầy cả khuôn mặt, tủi thân giống như em bé đáng thương không được ăn kẹo.

"Em...em muốn..."

"Cái gì?"

Anh biết cô muốn gì, nhưng lại không chịu cho cô, đôi môi Từ Từ Nhan run lẩy bẩy, chóp mũi đỏ bừng, trong đôi mắt xinh đẹp ngập tràn thủy triều ngày thu, chỉ phản chiếu ra khuôn mặt cười tuần tú ấy, gương mặt đượm tình, bao bọc vẻ trầm luân sâu không thấy đáy. Cô ưỡn cong người, dán sát vào anh, một tay bám vào cổ anh, liếm nhẹ lên mảng râu thô cứng xanh nhạt, cộm cộm ngứa ngứa, ngứa ngứa cộm cộm.

Cô nói khẽ, "Em ướt rồi..."

Trần Chiêu Hàn làm sao có thể không biết cô ướt, hai quả trứng dưới đũng quần đã bị miệng huyết mềm mại của cô tưới ướt từ lâu. Không nhiều lời nữa, người đàn ông rút lui khỏi háng cô, trực tiếp chọc lên đóa hoa ấy, nghiền mài đâm chọc.

Chỉ vừa chạm một cái, sao lại có cơn khoái cảm sắc bén khó chịu đến như thế, toàn thân Từ Từ Nhan run rẩy, thân tâm mềm nhũn, đôi tay trắng nõn không chút chần chừ, đi xuống dưới tách hai đùi ra, rồi ngứa mặt nhìn anh.

"Vẫn còn sưng đấy." Người đàn ông cười khàn liếm lên lông mi óng ánh của cô, tay đỡ gậy th*т nửa vào nửa không.

Cô thật sự sắp khóc đến nơi, "Em mặc kệ~ Trần Chiêu Hàn, cho em đi mà...em thật sự rất muốn rất muốn a..."

Cô vừa khóc vừa rên, nằm ở trên giường càng lúc càng yếu ớt. Chắc hẳn chưa từng có ai dạy cho cô không nên tùy tiện làm nũng với đàn ông, đặc biệt là ở trên giường.

"Ừm a a..."

Một đôi nam nữ ở bên ngoài cửa lớn nghe thấy những tiếng rên dâm mỹ câu hồn đoạt phách này, nhất thời bị dọa cho suýt chút nữa ngồi bệt ra đất.

“Chị ơi, đây, đây là tiếng kêu của cô yêu tinh kia sao? Cô ấy đang làm gì thế, có khi nào cô ấy ăn mất anh Chiêu Hàn không?”

Cậu nhóc đầu năm tuổi còn khá nhỏ trợn mắt nhìn vào chị gái mình, khuôn mặt nhỏ chừng một bàn tay nhanh chóng đỏ ửng như một quả cà chua.

“Đừng nói bậy, anh Chiêu Hàn là người như thế nào, ai dám ăn anh ấy chứ, chắc chắn, chắc chắn là anh Chiêu Hàn đang xử lý cô ấy.”

“Xử lý...xử lý thế nào ạ?”

Bạch Thanh Thanh kéo cậu ấy đứng ra xa một chút, một đôi mắt hồ ly xinh đẹp nhìn trái nhìn phải, “Chị đâu có biết.”

Nói xong thì một phát túm lấy bả vai của em trai, vội vàng nói: “Nhớ kỹ, chuyện này nhất định không được nói với ai, nếu không chị bảo cha đánh gãy chân em đấy.”

“Chị, chị ơi em biết rồi, em bảo đảm sẽ không nói ra ngoài.” Bạch Trì đỏ mặt, da trên người siết chặt lại.

Con đường lát đá ở phía xa xa ẩn hiện trong một bụi cỏ lớn, bị cỏ xanh um trùm tươi tốt che chắn, nhìn không rõ. Nhớ đến mục đích bọn họ đến đây, Bạch Thanh Thanh vồ lên bả vai nhún nhúm của em mình, hất miêng về hướng cánh cửa, “Đi gõ cửa đi.”

“Hả?” Bạch Trì nhăn mặt, mồ hôi trên trán sắp chảy đầy mặt.

Chương 23

Edit: Đậu Xanh

Chuyện kịch liệt bị cắt ngang, Từ Tư Nhan thoát khỏi cái “chết”, rên khẽ rồi vùi vào trong chăn, đôi chân mịn màng trắng tuyết cuộn tròn lộ ra bên ngoài, vết hôn xanh tím đỏ hồng từ cổ chân kéo dài đến tận bắp đùi, điểm tô thêm một phần gợi cảm quyến rũ cho cơ thể xinh đẹp này.

Trong căn phòng ngập tràn mùi hương nóng ấm, tanh ngọt nồng đậm, Trần Chiêu Hàn để trần nửa thân trên ngồi bên mép giường, một tay nắm lấy một chân cô, cúi đầu tỉ mỉ ngắm nhìn những vết tích này, mày rậm đồng loạt nhú chặt, anh cũng không dùng sức mấy, sao chỉ mới hôn có vài cái đã khiến cô thành ra thế này rồi. Khăn ẩm sạch sẽ phủ lên bắp đùi của cô gái cẩn thận lau chùi, bàn tay to nhẹ nhàng tách đùi cô ra, miệng huyết sưng đỏ ướm át, nếp nhăn non nớt co rút mấp máy yếu ớt, Trần Chiêu Hàn cúi người đến gần thêm chút nữa, khăn ẩm vươn ra đón lấy dòng mật dịch dính nhớp kia, lau khô sạch sẽ cho cô từng chút một.

Bên ngoài vang tiếng gõ cửa ngắt quãng, Từ Tư Nhan vô cùng phiền bức, nhắc chân đá vào lòng bàn tay của anh một cái. Trần Chiêu Hàn cười nhạt, cọ xát vài chỗ trên người cô rồi hít nhẹ vài hơi, lục tìm quần áo sạch sẽ mặc vào cho cô, cô không thể cứ mãi mặc quần áo của anh, anh phải chuẩn bị cho cô ít quần áo mới được.

Cô gái mệt mỏi không muốn động dậy, mặc cho người đàn ông dờn qua dờn lại, ý thức cũng không phải rất tỉnh táo, đợi đến khi bên tai vang lên tiếng bước chân khác, cô mới biết mình đã bị anh ôm ra sân.

Dưới gốc cây đại trước sân nhà, bùn đất bằng phẳng dẫu vào đây, lá cây um tùm vươn ra vây quanh thành một vòng bóng mát. Viên nhỏ yên tĩnh, có chút bừa bộn sau cơn mưa, bước chân đi tới đi lui của

người đàn ông vang vọng bên tai, anh đang dọn dẹp đồng lá cây khô tán loạn, bên cạnh có người đang nói chuyện suốt.

“Anh Chiêu Hàn, đây là quả mơ được trồng trong sân nhà chúng em, ngọt lắm đấy, cha em nói đã làm phiền anh giúp nhà chúng em bán thảo dược, bảo em và chị gái tặng cho anh mấy quả để anh ăn thử...” Bạch Trì chạy trước chạy sau giúp Trần Chiêu Hàn nhặt nhánh cây, trong miệng líu ra líu rít mãi không ngừng. Cậu bé vừa vào cửa đã nhìn thấy dưới gốc cây có một người phụ nữ, bóng lưng mảnh khảnh nằm nghiêng vậy mà cũng thấy đẹp mắt vô cùng, hoàn toàn không giống các cô gái vai to chân thô ở trong núi.

Ánh mắt hiếu kỳ bỗng dưng bị bóng lưng đi trước mặt chặn lại, cậu bé ngẩng đầu, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, vội vã cúi thấp đầu.

Sườn mặt của anh Chiêu Hàn sao mà nghiêm túc thế, chị gái ở phía sau giật giật góc áo của cậu, Bạch Trì càng không dám ngẩng đầu lên. Trên đời này có quá nhiều thứ cậu muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn, ví dụ như mẹ cậu đã sinh ra cậu từ đâu, chị gái không cho cậu hỏi, cha cậu thì nhìn thấy cậu một lần đánh cậu một lần. Bạch Thanh Thanh không giúp đỡ, cô ta biết Trần Chiêu Hàn không muốn nhìn thấy mình, cô ta cũng không cần chuốc thêm sự ghét bỏ, an phận ngồi xuống bàn đá bên cạnh, một tay chống cằm đợi Từ Tư Nhan tỉnh lại.

Cô ta là con gái của thôn trưởng, lớn lên xinh đẹp quyến rũ, là một đoá hoa của thôn, có biết bao chàng trai trẻ tranh nhau muốn cưới cô ta làm vợ, tuy nhiên từ lâu cha cô ta đã lập ra một quy tắc, con rể tương lai bắt buộc phải săn được một con sói làm sính lễ.

Vốn cho rằng người đó là Trần Chiêu Hàn, nhưng anh cứ rề rà bất động, dẫn đến chuyện xảy ra sau này, khiến cô ta không lường trước được, nhưng nghĩ kỹ lại thì anh thật sự ghét cô ta đến vậy sao?

Đối với việc người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện trong nhà anh, cô ta cảm thấy có phải nên đưa ra một gợi ý bảo cô rút đi hay không, tưởng rằng anh Chiêu Hàn là đàn ông trong núi sâu chưa từng thấy qua phụ nữ chắc, thật đúng là không biết xấu hổ, Bạch Trì không biết đó là tiếng rên rỉ trên giường, nhưng cô ta biết, dù gì anh cũng giỏi như thế, cô không chịu nổi, kiểu phụ nữ bé nhỏ yếu đuối như thế này càng không thể chịu đựng được sự giày vò của anh.

Đàn ông kiếm vợ sống qua ngày, người thông minh đều sẽ chọn cô ta.

Không khí sau cơn mưa mát lạnh sáng khoái, Từ Tư Nhan đã tỉnh từ lâu, cô nhắm mắt buồn chán gầy gầy tấm thảm bông ở trên người, vành tai trắng nõn hơi vênh lên nghe ngóng động tĩnh trong sân, chủ yếu là nghe tiếng bước chân của Trần Chiêu Hàn, cô cảm thấy bước chân của anh vững vàng đầy khí chất, nghe như có một loại cảm giác an toàn không thể giải thích được.

Thật lâu sau, ánh mắt thiêu đốt ở sau lưng cuối cùng cũng khiến cô cảm thấy có một chút không chịu nổi, nếu như cô có chuẩn bị, cũng không đến nỗi có người đến còn giả vờ ngủ say như thế này.

Đang không biết nên khéo léo tỉnh dậy, rồi chào hỏi với khách của anh như không có chuyện gì, thì chợt nghe thấy giọng nói của anh.

“A Trì, có chuyện gì em cứ trực tiếp nói thẳng đi.”

Trần Chiêu Hàn đi đến ngồi xuống ngăn cản tầm mắt của Bạch Thanh Thanh, anh ngồi ở sau lưng Từ Tư Nhan, tay vươn đến nắm lấy ngón tay dưới tấm thảm bông, nhéo một cái.

Trái tim Từ Tư Nhan nảy lên, không động dậy nữa, yên tĩnh giả vờ ngủ.

Bạch Trì phía bên kia chạy vài bước qua đây, ngồi xổm xuống bên cạnh, ngửa mặt nhìn chị gái, rồi lại nhìn bóng lưng mà cô ta đang nhìn, “Anh Chiêu Hàn, chị gái này là ai thế?”

Chương 24

Edit: Đậu Xanh

Lườm Bạch Trì một cái, tầm mắt của Bạch Thanh Thanh nhanh chóng quay về phía Trần Chiêu Hàn, anh sẽ nói gì đây? Cho dù anh nói gì cô ta đều không muốn nghe, phụ nữ mà đã bá đạo lên thì cũng là một kiểu nhỏ mọn.

Trần Chiêu Hàn không trả lời câu hỏi này, trong sân vườn sạch sẽ rộng rãi có vài chỗ đọng nước, khúc xạ ra tia sáng rực rỡ nhưng không phải rất chói mắt.

Anh nói: "Tối nay, tôi sẽ đến nói với chú Bạch một tiếng, sau này đừng bao giờ bước vào sân nhà của tôi nữa."

Bạch Thanh Thanh kinh hãi, đây là nói cho cô ta nghe, cô ta liếc nhìn người phụ nữ nằm bên cạnh với vẻ mặt không dám tin, con mẹ nó đây không phải hồ ly tinh thì là gì, cho anh uống bùa mê thuốc lú gì rồi, vậy mà lại khiến anh nói ra những lời tuyệt tình như thế này. Chị gái đứng bật dậy, xoa tay chạy đi mất, Bạch Trì vội vã nhắc chân đuổi theo, lúc sắp ra khỏi cửa cậu xoay người nói một câu: "Anh Chiêu Hàn, tối nay đến nhà em ăn cơm nhé, chị gái em chị ấy, chị ấy..." Lời còn chưa nói hết, người đã không thấy đâu nữa.

Trong sân lại yên tĩnh.

Từ Tư Nhan trở mình nằm ngửa lại, khóe mắt giương lên cười như không cười, liếc nhìn anh, hai má phớt đỏ, mịn màng xinh đẹp vô cùng mê người. Trần Chiêu Hàn không khỏi cong môi, đứng dậy đi qua đóng cửa, rồi lại quay về ôm ngang cô lên.

"Anh với cô ta không có quan hệ gì cả."

"Vậy tại sao cô ta vừa vào cửa thì đã ngồi đó quan sát em thế, dáng vẻ cứ như đương gia chủ mẫu thẩm tra tiểu thiếp vậy."

Cô tựa lên vai anh nhỏ giọng giễu cợt, cô không để ý việc anh từng có người phụ nữ khác, chỉ là trong tiềm thức của cô có chút tò mò,

nhưng lại không hề biết trong ngữ khí của mình đã pha lẫn quá nhiều ý tứ ghen tuông.

Trên mặt anh vẫn đẹp trai như thường, không có biểu cảm gì khác, nhìn không ra nửa điểm chột dạ hay là qua quýt, Từ Tư Nhan tự cảm thấy vô vị, cô dẫu môi thối khí vào cổ anh, ngoảnh mặt đi không thèm để ý đến anh nữa.

Trần Chiêu Hàn ôm cô đặt lên giường, vén mở tấm thảm trên người cô, đỡ mặt cô thẳng lại, nghiêm túc nói: "A Nhan, anh không có người phụ nữ khác."

Gương mặt tuần tú ôn hòa mang theo chút cường thế, giống như muốn khiến cô nhớ kỹ câu nói này. Cô đã bắt đầu quen với chiếc giường trong căn phòng này, đôi mắt của Từ Tư Nhan mở to, nhất thời đại ra, cô không phải một người dễ dàng tin lời người khác, nhưng anh dùng ngữ khí dứt khoát để nói ra câu đấy, khiến cô không thể không tin.

Tựa như lời nói ra từ miệng anh, không có lý nào không tin.

Cô vẫn đang ngẩn người, thân thể chưa kịp đưa ra phản ứng, Trần Chiêu Hàn đã phi lên giường giam cô trong vòng tay, cúi đầu hôn cô. Sao giống con chó sói lớn quá vậy nè.

Cơm tối đương nhiên là ăn ở trong nhà mình. Chập tối 7 giờ rưỡi, Trần Chiêu Hàn dẫn cô đến nhà trưởng thôn Bạch. Cái thôn nhỏ này không có tên, từng hộ nhà cách nhau khá xa, nhà riêng sân riêng không ai quấy rầy đến ai.

Đi bộ chừng nửa tiếng đồng hồ, Từ Tư Nhan mới nhìn thấy một ngôi nhà màu vàng ấm áp cách đó khoảng 100m, cửa không đóng, nhẹ nhàng đẩy ra là vào được, sân vườn rất lớn, rất nhiều người.

Từ Tư Nhan không ngờ tới tối nay sẽ gặp nhiều người đến thế, còn toàn là đàn ông, thỉnh thoảng có vài người phụ nữ từ cửa sổ trong phòng ló đầu ra, chắc hẳn là ngồi trên giường lò trong phòng ngủ, cô vô thức siết chặt ngón tay của anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh đèn trong sân sáng rực, những ngôi nhà ngói cũ kỹ u ám ẩn sâu trong góc tối để trang trí, có thể nhìn thấy đèn lồng ở khắp mọi nơi được treo trên các góc nhọn của hành cây, gió thổi qua sẽ lung lay, bóng ngược của mọi người nhấp nha nhấp nháy trông vô cùng trang trọng.

Trần Chiêu Hàn cũng không ngờ bọn họ dàn trận rầm rộ thế này,

từng ngón tay siết chặt bàn tay của cô, kéo cô đến bên cạnh mình, cặp mày đẹp nhú chặt lại, liếc nhìn xung quanh, cổ họng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trực tiếp rơi lên trên người ông lão ngồi dưới hiên nhà.

Ông lão với mái tóc bạc bù xù, gầy yếu ngồi trên ghế, mỉm cười rạng rỡ, “A Hàn, cậu đến rồi à.”

“Chú Bạch, chúcó ý gì?” Giọng nói của anh nhẹ nhàng hữu lực, thậm chí có thể nghe ra vài phần ý cười.

Gọi thật nhiều đàn ông đến, hơn nữa trong tay bọn họ đều cầm dụng cụ làm nông của nhà mình, mũi nhọn phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo hung tàn. Từ Tư Nhan thật sự không biết trong bình hồ lô của bọn họ bán những loại thuốc gì, tâm tình dần bình phục, trên mặt cô không chút biểu cảm đứng yên bên cạnh anh, yên tĩnh quan sát mọi việc.

Chương 25

Edit: Đậu Xanh

“Chiêu Hàn, cậu đừng ngu ngốc nữa.” Một chàng thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi đi đến trước mặt bọn họ, mái tóc húi cua, mắt một mí hẹp dài liếc nhìn Từ Tư Nhan một cái, nói với Trần Chiêu Hàn: “Khi sáng đã nói với cậu là người phụ nữ này có thể có vấn đề, sao cậu vẫn còn ở bên cạnh cô ta thế?”

Bây giờ đang là cuối tháng bảy đầu tháng tám, trong núi thường xuyên đổ mưa, một lượng lớn bùn đất, cát đá lần lượt rơi xuống chân núi, chắn ngang đường lên núi của du khách, rừng núi và thôn làng chìm vào trạng thái khép kín. Không chỉ như thế, có không ít dân làng thường xuyên nghe thấy những tiếng động kỳ lạ phát ra từ sâu sau của bọn họ vào đêm đêm khuya, sáng sớm đi xem thử, phát hiện mấy con gia súc bị con gì đó hút cạn máu, cái chết đáng sợ hoang tàn.

Có thể nói mấy ngày gần đây, những chuyện kỳ lạ liên tiếp xảy ra trong núi, mà Từ Tư Nhan trùng hợp lại là người phụ nữ xạ lạ xuất hiện ở đây vào thời điểm này, thân phận không rõ ràng, lại vô cùng xinh đẹp.

Hôm qua Trần Chiêu Hàn dẫn cô lên núi, trên đường gặp phải mấy người cùng thôn, vì vậy, gần như chưa đến một ngày, mọi người đều biết anh dẫn một người phụ nữ có vẻ ngoài thanh thuần xinh đẹp, vóc dáng uyển chuyển thướt tha về nhà.

Những người đàn ông trong núi tụ tập trò chuyện tại nhà của trưởng thôn sau bữa cơm, bọn họ đều cảm thấy chuyện này quá đổi kỳ quặc.

Trần Chiêu Hàn cũng vừa nghe thấy bạn tốt của mình là Lục Đại Lâm ăn nói hàm hồ cầu thả vào sáng nay, nhưng anh không đặt nặng trong lòng, chỉ xem như cậu ta đã thả một quả bom, đuổi

thẳng cậu ta xuống núi, không lưu lại chút dấu vết.

Bây giờ anh đã tin rồi, tin Lục Đại Lâm không phải tự mình bịa đặt, mà là có người gieo rắc tin đồn này. uện ha? ỉm nga tang chính + m uen.Vn +

“Nơi này không có việc của cậu, biến về nhà mình đi.” Mí mắt của anh co giật, nhìn thấy đôi tay cậu ta trống trơn, không mẫn không nhạt nói đại một câu, rồi cất bước đi về phía mái hiên.

Lục Đại Lâm há miệng tức giận, cứng nhắc nhắc tay bẻ lại bả vai bị đụng muốn lệch của mình, ngoảnh đầu nhìn anh, đôi mắt híp lại, cái đầu húi cua như sắp nổ tung.

Mẹ nó, đi cái bà cậu ấy chứ đi! Đồ chó có bạn gái cái là mất hết nhân tính!

Dưới chân nổi lên cơn gió, có người ngồi dưới mái hiên bàn tán.

Từ Tư Nhan đi được vài bước, chợt nhíu mày, ngẩng mặt nhìn anh:

“Là bởi vì em sao?”

“Anh không rõ.” Đôi mắt đen như mực của Trần Chiêu Hàn nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu cô, cũng chỉ nhìn thế thôi, ánh mắt không biết tập trung vào đâu.

Anh chỉ nói: “Mấy ngày gần đây nơi này thường xảy ra nhiều chuyện kỳ quái, nhưng không liên quan đến chúng ta, nói rõ mọi chuyện ra sẽ ổn thôi, đợi lát nữa anh đưa em về nhà.”

“Được.”

Nơi này đêm tối mù mịt, không thấy ánh sao, hơn chục người đứng sau lưng theo sát bọn họ, thu nhỏ đi phạm vi vây quanh, bầu không khí rõ ràng mang theo địch ý.

Trần Chiêu Hàn vừa đi vừa nhìn bọn họ, lồng ngực lặng lẽ bùng lên một ngọn lửa không xác định, hừng hực hừng hực thiêu đốt anh.

Hai người đàn ông đứng chặn dưới mái hiên không khỏi lùi về sau, trong lúc vội vàng một cái dụng cụ làm nông rơi xuống đất, chưa kịp nhặt lên đã bị anh đi đến nhắc chân đá ra thật xa.

“A Hàn, cậu thế này sẽ dọa đến chú tư của cậu.”

Trưởng thôn Bạch khép hờ mắt, tay gác trên tay vịn của ghế, khe khẽ run rẩy, người lớn tuổi đã cực khổ một đời khi về già luôn sẽ có chứng run tay run chân, mọi người không để tâm cho lắm.

Chú tư trong miệng ông ta chính là người đàn ông trung niên vừa làm rơi dụng cụ làm nông kia, nghe thấy lời của trưởng thôn, cũng

không đến nhặt dụng cụ nữa, mà siết chặt nắm đấm lại lần nữa chần dưới mái hiên.

“Anh Bạch kể chuyện gì vậy, em Tứ đây còn có thể sợ một đứa nhóc hôi sữa chưa mọc đủ lông như cậu ta sao.” Lý Tứ Bảo nói xong câu này, cảm giác gan dạ hơn không ít, không khỏi nhếch cao cằm, giễu cợt nói: “Chiêu Hàn, tên nhóc cậu vẫn còn nhỏ, xem thường chú tư của cậu là tôi đây cũng không sao cả, nhưng Bạch trưởng thôn là trưởng bối nhìn cậu lớn lên, có thể tính là một nửa cha nuôi của cậu, hiện tại cậu vứt bỏ con gái cưng của người ta, dẫn một con yêu nữ về đây, là muốn thế nào hả?”

“Yêu nữ là đang chỉ tôi sao?”

Tim đèn trong đèn lồng xẹt xẹt nổ tung, Từ Tư Nhan vừa nghe được một nửa nội dung, nhìn thấy dáng vẻ cáo mượn oai hùm của người nọ, không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Cô cô cô.....còn dám cười.” Lý Tứ Bảo kinh sợ, yêu tinh quỷ quái trong khu rừng này đã tu luyện đến trình độ này rồi sao?

“Làm sao, chỉ cho phép ông được mắng tôi yêu nữ này yêu nữ nọ, còn không cho tôi cười sao.” Cô bật cười bất cần, ngữ khí lạnh lẽo.

Ông lão ngồi trên băng ghế đột nhiên mở mắt, gương mặt nhăn nhoe điên cuồng run rẩy, cứng nhắc xoay mặt qua, đôi mắt trừng to, mắt trợn trắng, ngón tay trở khô ráp run rẩy chỉ về hướng Từ Tư Nhan, trong miệng phụt chốc sùi bọt trắng, “Cô ta cô ta.....cô ta muốn giết tôi.....”

Chương 26

Edit: Đậu Xanh

Biến cố xảy ra quá nhanh, Từ Tư Nhan không kịp phản ứng, người đàn ông ở bên cạnh đã buông tay cô chạy đi đỡ ông lão kia.

“Chú Bạch!”

“Cha ơi!” Bạch Thanh Thanh cũng từ trong xông ra, vừa khóc vừa chạy qua đây.

Bọn họ đỡ ông lão ấy đi vào trong nhà, Từ Tư Nhan đứng ngơ tại chỗ, nhìn bóng lưng bận rộn của người đàn ông ở đằng xa, vô thức mở miệng gọi tên anh.

Nhưng anh không nghe thấy, tay cô không khỏi siết chặt, trên mặt không chút biểu cảm.

Lý Tứ Bảo cũng bị dọa không nhẹ, tay chân luống cuống đứng bên cạnh lo lắng sông một hồi, khóe mắt đột nhiên chú ý đến người phụ nữ ở bên cạnh, nhanh chóng có một linh cảm muốn cố gắng hiến chút sức lực cho ông ta.

“Mọi người mau chóng bắt người phụ nữ này lại, người phụ nữ này có vấn đề.”

Những người đàn ông khác đứng canh giữ trong sân cũng đã nghe thấy câu nói cuối cùng mà trưởng thôn hét lên, ào ào vây quanh lại, cùng Lý Tứ Bảo hợp sức bắt người.

Dụng cụ làm nông sắc bén ở trong tay bọn họ, thuận theo lực đạo của bọn họ đâm về phía cô, Từ Tư Nhan lùi về sau một bước nhanh nhẹn tránh đi, nhưng bị một người ở phía sau nhào đến nhấn chân cản ở dưới đất.

“Con yêu nữ này có vài kỹ năng, mọi người cùng nhau xông lên...”

Có người đứng lẫn trong đám người hét lớn.

Lưỡi liềm sắc bén nhanh chóng kề trên cổ cô, Từ Tư Nhan ngoảnh đầu tránh đi nhưng lại không thể tránh khỏi.

Âm thanh lưỡi dao cắt qua da thịt, có dòng chất lỏng nóng ẩm nhỏ lên mặt cô, cánh tay của anh giúp cô đỡ một nhát dao.

“Chuyện...” Mọi người lú lờ.

“Cút hết cho tôi!”

Anh nghiêm giọng gào thét, khuôn mặt lạnh lẽo toát ra một cỗ hung ác nham hiểm như đao to búa lớn.

“Trần Chiêu Hàn, cậu điên rồi à!” Lục Đại Lâm vội vàng chạy đến, cậu ta biết một chút y thuật, cho nên vừa rồi cùng Trần Chiêu Hàn vào trong kiểm tra thử bệnh tình của trưởng thôn.

Cậu ta có chút đau lòng nhức óc, cái lưỡi liềm này nếu như sắc bén hơn chút nữa, gân mạch sẽ bị nó chém đứt hết.

Trần Chiêu Hàn nào có thời gian để ý đến cậu ta, anh gập eo ôm người phụ nữ ở dưới đất lên, xoay người rời đi.

Máu tươi từ miệng vết thương chảy đến nơi khuỷu tay, Từ Tư Nhan hoảng hồn, cầm một bên cánh tay của anh, sốt ruột nói: “Anh chảy máu rồi, mau thả em xuống, Trần Chiêu Hàn, thật đấy, em không sao cả, không mất một sợi tóc nào, anh mau thả em xuống đi.”

“Anh không sao.” Trần Chiêu Hàn mím chặt môi, sống chết không buông tay, chân mày lạnh lẽo âm u giống như một hồ nước ngầm, tỏa ra hơi thở rét lạnh không ai dám đến gần, “Bây giờ anh sẽ đưa em về nhà.”

Lòng ngực Từ Tư Nhan bỗng nhiên nhói đau, thân thể cũng theo đó run rẩy nhẹ nhẹ, cô đau lòng anh.

“Cô ta không thể đi!” Lý Tứ Bảo dẫn theo người chặn ở trước cửa, lớn giọng nói: “Tối nay các người không ai được phép rời khỏi đây.”

“Sao!” Anh ngẩng đầu nhìn sang, lông mi đẹp mắt đổ xuống một bóng đen tà khí, sắc mặt u ám cực đoan, nhưng ngữ khí vẫn không nóng không lạnh, “Chỉ dựa vào các người?”. Đam Mỹ Cổ Đại

“Chiêu Hàn, cậu đừng quá kích động...” Lục Đại Lâm tăng tốc chen vào đứng trước mặt bọn họ, giơ hai tay lên, khoa tay múa chân trấn an cả hai phía, “Mọi người đều bình tĩnh lại đi, đừng có kích động, trưởng thôn Bạch ông ấy...”

“Anh Chiêu Hàn!”

Bạch Thanh Thanh không biết từ nơi này chạy đến đứng trước mặt mọi người, vẻ mặt lo lắng liếc nhìn cánh tay của anh, cảm giác như sắp khóc tới nơi.

“Anh bị thương rồi, mau theo em vào trong băng bó đi, còn thế này nữa tay của anh sẽ bị phế đấy.” Cô ta không thềm nhìn Từ Tư Nhan trong lòng anh.

Từ Tư Nhan vẫn luôn nhìn anh chăm chú, nghe đến đây cũng nhin không được nhìn sang cô ta, phát hiện sự đau lòng của mình ở trước những giọt nước mắt rưng rưng muốn rơi của Bạch Thanh Thanh hoàn toàn không có bất kỳ giá trị gì.

Vào lúc này cánh tay của anh quan trọng hơn, thế nên cô cũng nói: “Nghe theo cô ấy, vào trong băng bó chút đi, em không sao, anh cũng đã nói rồi, nói rõ mọi chuyện ra sẽ ổn thôi, em không thể cứ bị người khác đổ oan bậy bạ như thế này được.”

Ngữ khí của cô dịu dàng bình tĩnh, những người đàn ông ở đây đều đưa mắt nhìn nhau, trong mắt ngập tràn nghi hoặc. Lục Đại Lâm nhìn đi nhìn lại khuôn mặt của hai người phụ nữ một lượt, vội vã nói: “Đúng, Bạch cô nương tính tình thẳng thắn chính nghĩa, chắc chắn sẽ không làm khó mọi người khi còn ở trong nhà của mình, Chiêu Hàn cậu cũng nên bình tĩnh một chút.”

Trong lòng Bạch Thanh Thanh lờm cậu ta một cái, người đàn ông nhiều chuyện.

Sân vườn rộng rãi vẫn sáng rực như cũ, mọi người đã chen chúc vào nhà, trong nhà chính không thể chứa quá nhiều người, cũng có người tựa lên khung cửa nhìn ngó vào bên trong, chỉ nghe thấy trong nhà không ngừng vang lên tiếng tranh cãi.

Lục Đại Lâm đứng bên cửa sổ, nhón chân vươn cổ trông ngóng một hồi, lẩm bẩm nói: “Thật kỳ lạ, tại sao cũng nhất luôn ông đây vậy chứ.”

Ba người bọn họ được mời vào trong phòng của Bạch Trì, vừa mới bước vào, người ở phía sau đã nhanh chóng khóa cửa lại.

Chương 27

Edit: Đậu Xanh

Ở trong phòng, hai người ngồi tựa vào nhau, hoàn toàn không có ý định để ý đến cậu ta, Lục Đại Lâm cứng họng, nắm đấm đấm lên khung cửa sổ vài cái, xoay người qua giận dữ nhìn bọn họ, đôi mắt hẹp dài ảm đạm lộ ra tia sáng hung dữ.

“Tôi nói hai người cũng quá bình tĩnh, đã bị xem thành yêu quái mà bắt lại, sao vẫn còn tâm tư ở đây tình chàng ý thiếp thế, tôi mặc kệ, bây giờ ông đây muốn ra ngoài, trên bếp lò trong nhà vẫn còn đang nấu nước đấy, không đợi được nữa!”

“.....” Từ Tư Nhan.

Ánh đèn trong phòng tối mờ mịt, đồ dùng trong nhà chỉ có một chiếc giường, miễn cưỡng xem là có thể cho người ở.

“Chào anh, tôi là Từ Tư Nhan, là bạn gái của Chiêu Hàn, tối nay thật sự xin lỗi, liên lụy đến anh.” Vừa nghĩ đến người này có giúp đỡ bọn họ, Từ Tư Nhan có lòng tốt nói lời xin lỗi.

“Ban đầu tôi đã bảo cậu biến về nhà mình đi, cậu không nghe, không tính là bọn tôi liên lụy đến cậu.” Trần Chiêu Hàn đứng trên sàn nhà, ngẩng đầu nhìn mái nhà, híp mắt phát hiện ra một chỗ khác thường.

“Cậu có ý gì, cậu là đang nói ông đây lo chuyện bao đồng sao?” Lục Đại Lâm một tay chống eo, dùng sức cào cấu sau gáy, đứng tại chỗ xoay một vòng, “Ôi sao trước đây tôi không phát hiện ra con người cậu mang lòng lang dạ sói thế này, vừa rồi ai cố gắng xoay chuyển tình thế, dưới vô số mũi dao sắc bén của bọn họ cứu sống hai người, là ai chủ động bị nhốt cùng cậu bằng bó cầm máu cho cậu hả, thật đúng là, nếu như không có tôi...”

“Nếu như không có anh chúng tôi không thể sống sót mà ngồi đây.” Từ Tư Nhan tiếp lời cậu ta.

“Cũng...cũng không đến nỗi khoa trương như thế.” Được tăng bốc một câu, người có da mặt dày như Lục Đại Lâm cũng không khỏi ngượng ngùng, cậu ta cúi đầu, mất tự nhiên mà đứng yên tại chỗ chà xát lòng bàn tay, càng chà càng ngượng hơn, “Con người tôi chỉ là quá tốt bụng thôi, vui vẻ khi được giúp đỡ người khác quả thật là một từ được dành riêng cho tôi mà.”

Trình độ mất liêm sỉ này không khỏi khiến Trần Chiêu Hàn bứt chút thì giờ liếc cậu ta một cái.

Lục Đại Lâm trừng ngược lại anh, hôm nay nể mặt người phụ nữ của cậu, ông đây tạm thời không thêm so đo với cậu.

Tuy rằng cậu ta không mê nữ sắc, nhưng quả thật cũng không ghét Từ Tư Nhan, một vì cô là phụ nữ, hai vì cô là người phụ nữ của Trần Chiêu Hàn.

“Ừm cái gì nhỉ, tôi cũng tự giới thiệu một chút, tôi tên Lục Đại Lâm, đệ tử cuối cùng của bán tiên Nãi Thành Trung Lý, nhân xưng Lục Tiên Nhi, tinh thông huyền hoàng chi thuật, biết chút ít các chuyện kỳ lạ trên thế gian....”

Từ Tư Nhan chưa từng thấy qua có người một thân áo dài vải thô, đầu húi cua ngắn củn chỉ dài hơn hòa thượng một chút, nói chuyện hay làm việc lại giống như kinh kịch [1] biến sắc mặt, nói thay đổi là thay đổi ngay.

[1] Kinh kịch (京劇/京剧) hay kinh hí (京戲/京戏) là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Huy kịch với Hán kịch.

Cô lịch sự mỉm cười, ánh mắt đổ dồn về hướng Trần Chiêu Hàn đang nắm tay cô.

Người đàn ông cảm nhận được tầm mắt của cô, đang định nói gì đó, chợt nghe thấy người kia lại nói, “Được rồi được rồi, đều đã quen biết nhau, mau nói xem hai người rốt cuộc có chuyện gì, làm sao quen được nhau, rồi làm sao...leo lên cùng một chiếc giường, còn có, cô Từ, bản thân cô thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Có liên quan đến cậu sao?” Trần Chiêu Hàn không nhin được đá cho cậu ta một phát, nhíu mày nghiêm mặt nói: “Chú Bạch thế nào rồi?”

Anh đã quan sát kỹ lưỡng căn phòng thô sơ này, nơi này tạm thời

rất an toàn, nếu đã có người bày trận, vậy thì bọn họ tất nhiên sẽ có cách phá trận.

Nói đến chuyện này, Lục Đại Lâm thu lại tất cả biểu cảm biến hóa, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ông Bạch tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, miệng sùi bọt trắng cũng chỉ vì trúng gió mà thôi.” Vừa rồi cậu ta đã định nói ở trước mặt mọi người, nào ngờ Bạch Thanh Thanh đột nhiên nhào tới cắt ngang lời nói của cậu ta.

“Trúng gió?”

“Đúng, nhưng có một điểm, hình như tối nay đầu óc của ông ấy luôn không được tỉnh táo, tôi nghi ngờ đã có người thi triển bí thuật gì đó, cho nên mới ăn nói xằng bậy.”

“Sao anh biết ông ấy ăn nói xằng bậy, mà không phải là tôi đã thi triển yêu thuật thật sự giết chết ông ấy?” Từ Tư Nhan nhíu mày, khi ở bên ngoài biểu hiện của hai người này quá đối khác biệt, cô thật sự không kịp thích ứng.

Trần Chiêu Hàn đang định giải thích, Lục Đại Lâm giành trước một bước vội nói, “Cô Từ, có thể cô không biết mối quan hệ của tôi và Chiêu Hàn, đó quả thật là không có gì để so sánh, chỉ thiếu chưa ngủ chung trên một chiếc giường thôi, người phụ nữ tự tay cậu ấy dắt đến, tôi có thể không tin tưởng sao? Chẳng qua là làm cho mấy người kia xem thôi.”

Chương 28

Edit: Đậu Xanh

Nhà chính bên kia phân thành hai phe, một phe là những người lớn tuổi thân thiết với cha mẹ của Trần Chiêu Hàn, cảm thấy chuyện này chắc chắn có điều khúc mắc, bọn họ không tin con trai của bạn thân đã khuất sẽ dẫn một con yêu nữ về đây làm hại bọn họ. Một bên khác là những người ngưỡng mộ Bạch Thanh Thanh, hơn nữa tuổi tác đều khá trẻ, đang trong độ tuổi nhiệt huyết sôi nổi, tự tin một cách mù quáng, nhìn thấy dáng vẻ rưng rưng nước mắt của cô gái mà mình thích, hận không thể băm nát mấy người Trần Chiêu Hàn ra cho sói ăn.

Hai phe tranh cãi không thể chấm dứt, Bạch Trì nhân lúc chị gái không chú ý đến cậu, lặng lẽ chuồn ra ngoài chạy đến gian phòng của mình.

Ba người trong phòng nhìn đồ vật trước mắt, sắc mặt có chút nặng nề.

Chính vào ban này, Trần Chiêu Hàn cầm một miếng vải gạc dư thừa nhét vào miệng Lục Đại Lâm, nói một câu: "Còn lắm mồm nữa, tôi đá cậu ra cửa sổ đấy."

"....Hu hu hu!!!"

Lục Đại Lâm không kịp trở tay, bị anh đẩy ngồ xuống đất, tay chân lập tức bắt đầu giãy giụa, trong miệng kêu gào gì đấy, mặt tức đến đỏ bừng, nửa ngày chưa ngồ dậy được.

Từ Tư Nhan rõ ràng cảm nhận được hơi thở anh tuấn rét lạnh trên người anh. Kể từ lúc bước vào sân nhà họ Bạch, vẻ hung tàn giữa chân mày anh chưa bao giờ tan đi, cũng không thềm nhìn cô.

Trần Chiêu Hàn không có thời gian quan tâm lời kháng nghị của Lục Đại Lâm, lại lần nữa nhìn đồ vật nằm trên xà nhà, anh nhắc chân định đi về phía trước, còn chưa bước được vài bước, cánh tay đã bị

kéo lại, giây kế tiếp trong lòng có thêm một khối mềm mại.

“A Nhan.” Cánh tay anh gần như lập tức ra sức ôm chặt lấy cô, từ trong giọng nói trầm khàn Từ Tư Nhan cảm nhận được sự căng thẳng và kiềm chế của anh, có nụ hôn dịu dàng rơi trên đỉnh đầu cô, “Khiến em chịu uất ức rồi.”

“Toàn là những người không liên quan đến em, em còn không để tâm, anh có gì mà phải tức giận chứ.”

Trần Chiêu Hàn không nói chuyện, sức lực ôm cô không những không giảm mà còn tăng, cô bị cơ bắp trên người anh đè đến phát đau.

“Trần Chiêu Hàn.”

Cô ngửa mặt, nở nụ cười vô tư, đôi mắt cong lên trong veo dịu dàng, cô đã là người phụ nữ của anh, trên gương mặt hoàn hảo hiện ra vẻ ấm áp mềm mại của một người phụ nữ.

Trần Chiêu Hàn không nhịn được, lập tức cúi đầu ngậm lấy môi cô, xúc cảm mềm mại khiến anh hôn xuống thật sâu, tay vươn lên sờ nắn gương mặt cô, ấm áp trơn mịn.

“Hu hu hu...” Lục Đại Lâm trừng mắt, gương mặt biến thành màu tím, đôi mắt hẹp dài sắp chảy cả nước mắt, quả là không dám tin, hai con người xấu xa không biết xấu hổ, dám ở trước mặt cậu ta hôn nhau, cậu ta vẫn còn sống sờ sờ ở đây này.

Hơi thở của anh đầu độc khiến Từ Tư Nhan động tình, cô khập khiễng bị anh ôm qua kia đè lên giường đất ở trong phòng, môi lưỡi nóng bỏng từ trên mặt cô trượt xuống dưới chôn vào cổ cô, khơi lên từng trận tê dại.

Đột nhiên, cô cũng đã nhìn thấy một mảnh vải đỏ trên xà nhà, đôi tay vội vã đẩy bả vai anh ra, rên khẽ nói: “Trần Chiêu Hàn...anh dừng một chút, trên xà nhà hình như có gì đó.”

Đồ vật được dùng vải đỏ bao bọc bị cất giấu ở nơi vô cùng khó thấy, có lẽ là xà nhà không đủ rộng rãi nên mới bị bọn họ nhanh chóng phát hiện ra.

Lục Đại Lâm giật phăng miếng vải gạt trong miệng xuống, từ trên đất đứng bật dậy, tức giận đùng đùng đứng bên cạnh giường, hai tay ôm trước ngực, lạnh lùng nhìn bọn họ thân mật, không có nửa điểm ý định tránh đi, giống như liêm sỉ đối với cậu ta mà nói chỉ là hai chữ, không ai có thể mất liêm sỉ hơn cậu ta.

Chỉ trong vài phút, Trần Chiêu Hàn nhanh chóng bình phục lại tâm tình, đứng lên, đỡ cô đứng xuống đất, không thềm nhìn Lục Đại Lâm một cái.

Nói cho cùng da mặt của Từ Tư Nhan mỏng, trên mặt đã xuất hiện rạn mây hồng, phát hiện ra ánh mắt của cậu ta, cô vội vã xoay mặt đi chỗ khác.

Căn phòng thô sơ, không nhìn thấy món đồ bài trí nào, Lục Đại Lâm tức đến mức trợn trắng mắt lườm bọn họ, không muốn phí lời nữa, chắp tay sau lưng đi qua đó từ trong góc tường lấy ra một cái ghế nhỏ đặt trên giường, lòng bàn chân nhón lên, nhẹ nhàng nhảy lên giường đất, phúi phúi mồ hôi trên tay, giẫm lên ghế vươn cánh tay lấy mảnh vải kia xuống.

Hứ! Tở vẻ đẹp trai ai mà không biết.

Đưa đồ vật trong tay cho Trần Chiêu Hàn, bản thân cậu ta cẩn thận dè dặt gập eo, hai tay vịn cái ghế nhảy xuống.

Có lẽ là đã sờ đến đồ vật gói bên trong, Từ Tư Nhan nhìn thấy đáy mắt của anh lóe qua một tia lạnh sâu xa, cô tiến lên trước, nắm lấy một tay anh, cùng nhau vén mở mảnh vải đỏ kia, tầm mắt tức khắc ngây dại.

Là hai con rối nhỏ.

Nhìn kỹ lại, trên người hai con rối này lần lượt bị cắm một cây kim bạc, mà giữa hai cây kim bạc này được dùng sợi tóc liên kết.

Từ Tư Nhan nhìn thấy cái tên trên người hai con rối, mở miệng hỏi: “Đây là có ý gì?”

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếp đập cửa dồn dập.

“Anh Chiêu Hàn, anh ở bên trong không?”

Là Bạch Trì.

Chương 29

Edit: Đậu Xanh

Trần Chiêu Hàn chau mày, gói thứ kia lại rồi bước vài bước đặt về chỗ cũ, Từ Tư Nhan đứng bên cạnh lập tức hiểu ý, cầm cái ghế trên giường xuống tiện tay đặt bên cạnh chân.

Lục Đại Lâm đứng yên tại chỗ gật đầu với bọn họ, nhắc chân đi về hướng cánh cửa, ý cười như có như không trên mặt lại lần nữa biến hóa thành vẻ chân chất thật thà như ban đầu.

“Bạch Trì, anh là anh Đại Lâm của em, mau mở cửa ra, nước trên bếp lò nhà anh sắp cạn khô, anh mà còn không quay về ngôi nhà sẽ bốc cháy mất.”

Khóa cửa vang tiếng lạch cạch, một tia sáng từ bên ngoài chiếu vào trong, Bạch Trì đẩy cửa bước vào, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng đẫm mồ hôi, cậu nhìn mấy người trong phòng, nhỏ giọng nói: “Mọi người đi đi, cha em tỉnh lại rồi.”

Lúc cậu nói chuyện ánh mắt lơ đãng quét nhìn xà nhà trong phòng, tia chột dạ trong mắt hiện rõ hết ra.

Lục Đại Lâm không chờ cậu nói xong, đã nhắc tà áo dài nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, không thèm nhìn người khác, một đường chạy thẳng về nhà mình, sột xoạt lục tìm ra một xấp bùa vàng trong ngăn tủ, không nhìn được thở dài một hơi.

Cậu ta ngồi dưới ánh đèn, trên bàn đặt một ngọn nến trắng, ngón tay dài chậm rãi vuốt thẳng áo dài nhẵn nhúm, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn hai con rối trên bàn, đôi mắt phượng hẹp dài khi sáng khi tối lặng lẽ nhướng lên, cậu ta trông rất hưng phấn, lại rất kiêu ngạo, hàm răng trắng đều tăm tắp cười toét ra.

“Giở trò quỷ trước mặt ông nội Lục của các người, quả thật là tự đào hố chôn mình!”

Nhà trưởng thôn Bạch.

Mấy người Trần Chiêu Hàn chưa đi, mà đi thẳng đến nhà chính có đám đông tụ tập. Nhìn thấy anh bước vào, mọi người vô thức nhường ra một lối đi.

Trưởng thôn đã tỉnh, nhưng ý thức vẫn còn trong trạng thái trúng gió, đôi mắt trắng xanh xao vẫn đục, bên khóe miệng ông ta lâu lâu có nước bọt chảy xuống, hơn nửa cái lưỡi vươn ra bên ngoài, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Từ Tư Nhan chưa từng thấy qua cảnh tượng thế này, mày rậm cong cong hơi nhúu lại, xoay mặt qua tựa vào lòng người đàn ông.

Trong nhà nhất thời lặng như ve sầu ngày đông, Trần Chiêu Hàn đã có được đáp án mình muốn thông qua vẻ mặt trốn tới tránh lui của bọn họ, Lục Đại Lâm nói loại bí thuật ấy không kéo dài được bao lâu, xem ra trước khi bọn họ bước vào đây thì trưởng thôn Bạch đã nói gì đó rồi.

Đôi mắt đen láy lóe qua một tia sáng lạnh, dưới ánh đèn phản chiếu sắc mặt của anh kín đáo đến kỳ lạ.

Giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên, “Chú Bạch, chú tỉnh rồi.”

Ông lão nằm trên giường vùng vẫy muốn ngồi dậy, một vị trưởng giả đứng đợi ở cuối giường nhẹ nhàng đè ông ấy lại, nhỏ giọng nói:

“Ông Bạch, để tôi nói cho, những gì cần nói vừa rồi ngài đã nói qua, yên tâm đi, không ai làm khó bọn họ đâu.” Vị trưởng giả ấy nói xong thì xoay đầu nhìn qua đây, trên gương mặt phủ đầy nếp nhăn mang theo nét hiền lành ấm áp, Từ Tư Nhan nghe thấy tiếng thở dài thật nhỏ của ông ấy.

“A Hàn, thật xin lỗi.”

Câu nói này không lớn không nhỏ, chứa đựng ý tứ xin lỗi, mọi người ở sau lưng cũng sực sực thở dài một trận. Từ Tư Nhan cảm nhận được khí lạnh của người đàn ông ở bên cạnh cuối cùng cũng giảm xuống, trái tim cô tức khắc có sương mù bao quanh, có lẽ là trò cười tồi nay không chỉ nhắm vào mỗi cô.

Trần Chiêu Hàn không nói chuyện, nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay, cơn tức giận trong lòng đã tan đi hơn nửa, khuôn mặt tuần tú ôn hòa nhàn nhạt liếc nhìn ông lão đang nằm trên giường, rồi xoay người rời đi.

Đi được vài bước anh lại ngừng lại, xoay lưng với chiếc giường, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên, “Chú Bạch, đây là A Nhan,

người phụ nữ của con, phiền chú sau này đừng để người khác đến quấy rầy cô ấy nữa.”

Trái tim Từ Tư Nhan xao động, có lẽ cô chỉ là cái cớ để người khác làm khó anh, nhưng anh lại không hề quên mất mục đích mình đến đây,

“Trưởng thôn Bạch là trưởng bối nhìn cậu lớn lên, có thể tính là một nửa cha nuôi của cậu...”

Cô đột nhiên nhớ tới câu nói mà trước đó người họ đã nói, lẽ ra cô nên nhìn kỹ ông lão trên giường kia, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ thôi, trò hề tối nay đã kết thúc. Còn về trưởng thôn Bạch, Trần Chiêu Hàn chắc hẳn rất kính trọng ông ta, anh đặc biệt dẫn cô đến tận cửa để chào hỏi, chắc chắn ông ta là một vị trưởng bối có sức nặng, ban nãy ông ta bị người khác khống chế dưới mái hiên, vậy bình thường sẽ như thế nào nhỉ, Từ Tư Nhan không muốn nghĩ nhiều nữa.

“Anh không định nói gì luôn à?”

Từ Tư Nhan nằm tựa lên mép bồn tắm, nhìn thấy anh đẩy cửa bước vào, trong mắt lập tức sáng bừng, trên đường quay về người này chẳng nói câu nào, vừa vào cửa đã xả nước tắm cho cô rồi đi ra sân sau.

Mái tóc của anh ướt đẫm, đường nét cơ bắp trên người gầy ốm rắn chắc, khung xương cân đối mê người, đường nhân ngư rõ ràng vừa khéo bị che mất một chút, vô cùng quyến rũ.

Anh ra sân sau tắm một trận nước lạnh, Từ Tư Nhan nhìn đến hai má nóng bừng, lông mi cong dài bờ vờ nhấp nháy, cô có chút bất an gầy gầy cái thùng gỗ ở bên cạnh, thầm nghĩ vẫn may là anh có mặc một cái quần ngắn.

Mắt thấy anh đã đóng cửa đi về phía cô, cô đột nhiên có chút hối hận vì không nhanh chóng tắm xong rồi chui vào trong chăn bọc mình lại.

Chương 30

Edit: Đậu Xanh

Trần Chiêu Hàn có chút lơ đãng, chuyện tối nay tuyệt đối không phải khi không mà có, đám người lệ thuộc vào Bạch Thanh Thanh rõ ràng muốn mượn cơ hội này chèn ép anh một phen, nhưng Từ Tư Nhan đến đây còn chưa tới ba ngày, bọn họ làm thế nào mà chỉ trong một thời gian ngắn như thế cũng kéo cô vào theo, hơn nữa ôm lòng sát tâm muốn xử gọn một lần, tối nay nếu như không phải anh kịp thời chạy đến, cô có thể đã...anh không dám nghĩ tiếp nữa. Trên người cô rất cuộc có bí mật gì, lại khiến cho bọn họ kiêng dè đến thế.

Qua quýt lau khô nước trên người, thau gỗ còn chưa kịp dọn dẹp, anh đã nhanh bước đi vào trong nhà.

Cô vẫn đang ngâm bồn, xoay lưng với anh, tóc đen như thủy triều, nghe thấy động tĩnh mở cửa, cô xoay người nằm tựa lên mép bồn tắm, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong veo sáng rực, xương bả vai mịn màng tròn trịa như ngọc, khoảnh khắc nhìn thấy cô, cổ họng anh đã bắt đầu khô nóng, cơ bắp cũng theo đó siết chặt, phản ứng giữa háng vừa chân thật vừa bản năng.

Cô là yêu tinh hấp hồn anh, một khi chạm vào sẽ không thể thoát thân.

"Em muốn biết điều gì?" Trần Chiêu Hàn đi đến, thử nhiệt độ nước, vừa phải.

"Trong lòng anh đang nghĩ những gì, em đều muốn biết."

Bị đôi mắt dịu dàng như mực của anh nhìn chăm chú, Từ Tư Nhan chỉ cảm thấy vành tai nóng bừng, vô thức ngồi xổm xuống rút vào trong nước, chỉ chừa lại cái đầu nhỏ nổi trên mặt nước, ở cùng phòng với một người đàn ông giống như anh, không nghĩ nhiều đều không phải phụ nữ bình thường.

“Ngồi như thế không khó chịu sao?” Trần Chiêu Hàn nhíu mày, tay luồn xuống nách xách cô lên.

“A....”

Nước văng tung tóe nhanh chóng thấm ướt vòm ngực anh, trước mắt là thân thể trần truồng mê người, mềm mại trơn bóng, xương quai xanh xinh đẹp run rẩy vì cái lạnh bất ngờ ập tới, nhìn xuống nữa là hai đỉnh núi tuyết đầy đặn trắng nõn, trước mắt toàn là những vết dâu tây do anh lưu lại.

Khuôn mặt của Từ Tư Nhan thật sự nóng bỏng vô cùng, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt hờn dỗi trừng anh một cái, đôi tay vô thức vòng qua eo anh, dán người lên.

Anh nhanh chóng kéo cô vào lòng, một tay vuốt ve tấm lưng trần của cô, hơi thở nóng rực phả vào thùy tai cô, giọng nói khàn khàn, trong ngữ khí mang theo chút ý cười.

“Tiểu quỷ lạnh lợi.”

Cô lập tức như bị đốt cháy, trái tim thành thịch xao động, thân thể mềm mại cũng bắt đầu run rẩy.

Từ Tư Nhan thật lòng sợ anh, không phải sợ hãi mà chỉ đơn thuần sợ bề trầm luân vô tận trong dục vọng mà anh mang lại cho cô.

Thân là đàn ông, phản ứng này của cô hoàn toàn đã lấy được lòng anh.

Thân thể mềm mại đang trong lòng, anh muốn cô, không thể chậm một giây.

Từ Tư Nhan bị anh xách ra khỏi bồn tắm, lau khô nước trên người, cơ thể rắn chắc của người đàn ông kín kẽ phủ lên, vật cứng giữa háng như có như không chọc vào giữa eo cô, đôi tay thô sần xoa tới nắn lui trên cơ thể cô.

Anh hỏi: “Có muốn thử tư thế khác không?”

Ánh mắt anh nhiệt tình, hơi thở cường thế nửa dụ dỗ nửa an ủi, cô không thể nói rõ có bao nhiêu thoải mái, nhưng cũng không muốn từ chối.

Nền đất làm bằng gỗ, tuy là mùa hè nhưng Trần Chiêu Hàn sợ cô nhiễm lạnh, bèn với lấy cái áo thun sạch sẽ mặc trên lưng ghế mặc vào cho cô, dụ cô vịn vào bồn tắm, anh đỡ eo cô cắm vào từ phía sau.

“Ừm~ trưởng quá...chậm một chút...”

“A Nhan thả lỏng nào, bên trong chặt quá, sẽ làm em bị thương đấy.”

Trần Chiêu Hàn bị kẹp đến mức tiến không được lùi cũng không xong, anh không ngờ sẽ chặt như thế, rõ ràng đã chảy nước rồi mà.

“Không được...em sợ.”

Từ Tư Nhan chưa từng trải qua những chuyện này, nhưng thể xác và tâm hồn bẩm sinh lại nhạy cảm đến lạ thường, đứng xoay lưng với anh như thế, khiến đáy lòng của cô căng thẳng không thôi.

Với tình huống này, Trần Chiêu Hàn không thể không khấn đồn lùi ra ngoài, cảm giác khó chịu ấy không thể nói thành lời, người đàn ông rên khẽ một tiếng, ôm chặt cô, mặt vùi vào sau gáy cô cọ cọ.

“Chuyện tối nay, ngày mai anh sẽ nói với em sau.”

Từ Tư Nhan đáp ứng loa qua, anh đột nhiên buông lỏng khiến đầu gối cô mềm nhũn, thân thể trượt xuống không kiểm soát được.

Trần Chiêu Hàn làm sao có thể để cô tuột xuống, một phát ôm ngang cô lên, đi vào phòng ngủ.

Chương 31

Edit: Đậu Xanh

Bước vài bước về đến giường, Trần Chiêu Hàn không kịp chờ đợi đè cô dưới thân, hơi thở dồn dập phủ lên, một tay kéo một chân cô vắt lên cánh tay anh, đầu gối hữu lực lướt qua tách mở đôi chân cô. Hai chân mở rộng, trên mặt Từ Tư Nhan ửng đỏ, nhịp tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cô nhếch nhác chống nửa thân trên dậy, vừa cúi đầu thì nhìn thấy gậy th*т thô to của người đàn ông cứng ngắc cong thành một độ cong, còn chưa bắt đầu nhưng trái tim cô đã tước vũ khí đầu hàng, cổ họng không phát ra được câu nào thích hợp, chỉ có tiếng thở dốc dồn dập đã tiết lộ sự căng thẳng lúc này của cô, hoặc là khát vọng cũng không chừng. Trần Chiêu Hàn nhìn cô một cái, trái tim cũng siết lại, anh đỡ quy đầu sưng cứng nghiền mài nơi miệng huyết mấy lần rồi mới cắm vào.

Lúc đi vào có hơi vội, gần như cắm cả cây vào trong, vật cứng thô to chọc phá miệng cung chật hẹp, khiến bên trong dấy lên một trận co rút kịch liệt. Từ Tư Nhan ngửa đầu, đôi mắt mất hồn lập tức dâng lên một dòng nước mặn, cô không khống chế được hét lên một tiếng rồi ngã ra giường.

“Sâu quá...hông mất thôi...”

Lồng ngực của anh nháy mắt như thiêu như đốt, cây gậy th*т thô dài kia ù ù nảy bật lên trong cơ thể cô như mất kiểm soát, giọt mồ hôi trên trán lấp lánh kích động nường theo những đường gân xanh dữ tợn, anh rất hưng phấn, vào lúc này đường nét trên gương mặt tuấn tú của người đàn ông luôn luôn gợi cảm khiến núi sông nhạt màu, cây cỏ hồi sinh.

Ý cười trầm luân toát ra giữa trán, đôi tay anh chống hai bên hông cô, chậm rãi rút gậy thịt ra một chút, rồi lại thông thả cắm vào

trong, liên tiếp mấy lần, nhìn tựa dịu dàng nhượng bộ thực chất lại ra sức hành động, tốc độ tàn bạo của anh được bộc lộ qua sự chu đáo.

Tư thế như thế này rất nhanh đã khiến anh không nhìn được cúi người đậm mạnh hơn.

Thứ anh muốn là vừa nhanh vừa hung tàn, ánh mắt dính người đã lan như ngọn lửa từ lâu. Tiếng thở dốc của cô cũng ngày càng khàn đặc, vòng eo nhỏ nhắn bị anh trêu chọc cũng ngày càng mềm mại và mịn màng, nóng bỏng linh hoạt. Cô phối hợp theo nhịp luật động của anh, hoặc có thể là bị anh dẫn dắt phối hợp.

Trần Chiêu Hàn từng thấy qua bên dưới của cô, sạch sẽ giống như một nụ hoa non nớt, tươi ngon e lệ, mỗi khi chạm vào luôn có thể gợi ra những giọt sương xuân ấm áp dính nhớp, anh chưa bao giờ nhìn thấy một nơi như vậy, sau khi so sánh gậy thịt của anh trông càng thêm thô to nóng bỏng.

Cô lại lần nữa ướt anh giống như một cách tiếp cận. Cơ thể kích tàn bạo nóng bỏng, trái lại cô càng cắn nuốt giống như đang thưởng thức một loại thức uống thơm ngon, Trần Chiêu Hàn vuốt ve cô, trái tim lập tức sinh ra tình yêu tha thiết không gì sánh bằng, nụ hôn dịu dàng rơi xuống, hơi thở sạch sẽ miêu tả từng chút gương mặt cô, đến cả hơi thở của cô cũng có thể hấp dẫn anh khắc ghi vào lòng.

Cả hai thở hỗn hển, môi lưỡi quấn quýt lần tìm lẫn nhau, hormone sản lượng cao bùng nổ trong cơ thể của anh, cái nóng như thiêu đốt trong căn phòng bao quanh lấy bọn họ.

Khi dán sát vào cô, mỗi một giây luôn hạnh phúc đến cháy bỏng. gậy th*t thô dài được huyết thịt non nớt đỏ tươi bao bọc lấy, mềm mại nóng khít, cô ướt đến mức không thể ướt hơn. Cơ thể cô mềm mại trắng nõn, nằm dưới thân anh hoàn toàn mặc anh dẫn dắt.

Trái tim và cơ thể của cô đều xứng đáng để anh: Tìm tòi khám phá cả đời.

“Như thế này có thoải mái hơn không?” Tay anh đi vào trong áo của cô, vồn tới vồn lui hai khối mềm mại ở chính giữa, ngón tay thô sần luôn muốn nhéo nhéo đầu v* cứng rắn, cơ thể mềm mại tiêu hồn luôn khiến anh trầm mê.

Từ Tư Nhan thoải mái đến mức không kìm chế được, văng trán dẫm

mồ hôi tứa vào trán anh, vô thức há miệng, tiếng thở dốc rên rỉ hừ hừ phả lên mặt người đàn ông, cả cơ thể phơi bày vẻ sắc tình mê người vì động tình, khiến người ta như mất hồn trên mây.

“Quá nhanh~”

“Nhanh không thoải mái sao?”

“Không...không phải, chỉ là...quá thoải mái thôi~”

Cấu tạo của nam và nữ quả thật là điều bí ẩn của Chúa sáng thế, đàn ông có thêm một cây gậy cần phải phát tiết, phụ nữ có thêm một cặp núi non cần được an ủi, thêm một ví dụ khác: gậy th*t thô to của đàn ông đâm chọc vào thâm cốc ướt đầm mềm mại của phụ nữ tại sao lại nảy sinh khoái cảm khiến người ta mơ mơ màng màng như say rượu.

Nói là nhu cầu sinh lý, nhưng phần nhu cầu sinh lý này lại xuất phát từ đâu.

Từ Tư Nhan nhớ đến một câu nói trước đây cô từng nhìn thấy trong sách: Ham muốn tình dục là một loại bản năng, và ham muốn tình dục của loài người sẽ tồn tại lâu dài và phổ biến trong suốt cuộc đời, là một loài có ham muốn tình dục dồi dào nhất trong số các loài linh trưởng hiện có.

Nhà trước nhà sau mở đèn sáng rực, tất cả vẻ e thẹn phơi bày ra hết, khóe mắt Từ Tư Nhan đỏ bừng vì liên tiếp bị anh cắn rút cọ sát trúng điểm G, bàn chân co quắp lại bám giữa hông anh, cơn khoái cảm ập đến như thủy triều, khiến cô sung sướng muốn chết, chỉ bạc óng ánh chảy ra bên miệng cô.

Anh kích động bắn ra, khiến cô không thể chịu đựng thêm nữa.

Chương 32

Edit: Đậu Xanh

Trời còn chưa sáng, Lục Đại Lâm vô cùng lo lắng bước ra khỏi nhà mình, dụi dụi đôi mắt mờ mờ, nhìn khắp xung quanh, rồi xoay người cẩn thận đóng cửa lại.

Suốt dọc đường dò dẫm bóng tối mà đi, đến rồi cũng không gõ cửa, mà tiện tay nhặt mấy viên đá trên đường, đứng bên ngoài hàng rào cao ngất, tay ném viên đá ra thật xa.

Dưới chân rừng núi yên tĩnh, không nghe thấy một chút động tĩnh, bầu trời cũng không rõ là màu lam đậm hay là màu đen trầm, nói chung là không nhìn thấy chút tia sáng nào.

Lục Đại Lâm đứng sát vào tường, bên chân có vài bụi cỏ dại, cậu ta đang tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong thì một giọt sương không biết từ chỗ nào rơi xuống không kịp phòng bị nhỏ trên mu bàn chân, cậu ta lập tức bị dọa sợ nhảy bật ra xa.

Ông cụ non chưa kịp hết hoảng sợ lúc này chợt phát hiện bản thân mình không mang giày, lại bị dọa cho một phen nữa, nếu không phải cậu ta có thói quen vào nhà cởi giày ra, Lục Đại Lâm thật sự cho rằng mình đã gặp quỷ, đang yên đang lành mất tiêu đôi giày.

Khi đi ra ngoài quá vội vàng, không đúng, lúc này lấy đâu ra giọt sương, cái thứ lạnh lạnh vừa rồi lẽ nào là...lần đầu tiên có tia sáng lấp lánh xuất hiện dưới đôi mắt một mí hẹp dài của cậu ta.

Thứ đang giẫm trên mu bàn chân cậu ta không phải thứ gì khác, mà là bàn chân của con mèo đen do sư phụ nuôi dưỡng kia, đúng như dự đoán, vừa ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy con mèo cưng toàn thân đen tuyền thông minh kêu một tiếng meo.

Vào lúc cậu ta định ném viên đá thứ ba, trong sân nhà bỗng sáng đèn.

Trần Chiêu Hàn nhẹ bước đi ra mở cửa cho cậu ta, trong quá trình

này hai người không có giao tiếp, nhưng vẫn hiểu là có chuyện gì. Trên người Lục Đại Lâm vẫn là bộ đồ mặc tối hôm qua, chắc là bận rộn cả đêm không ngủ, sau khi cậu ta đi vào, có chút u oán nhìn ngó vết cào bắt mắt trên cánh tay và bả vai của Trần Chiêu Hàn, trong lòng không khỏi khó chịu, bây giờ cậu ta thật sự đổ kị người đàn ông này có phụ nữ để ngủ.

Đang lúc cậu ta sai bước lớn chuẩn bị vào nhà chính nghỉ ngơi, thì anh đã vội vàng bước đến chặn đường, dùng ánh mắt chỉ chỉ bằng ghế dưới gốc cây, ý bảo cậu ta qua đó ngồi cho mát, lý do là vì người phụ nữ trong nhà vừa mới ngủ.

Vừa mới ngủ?

Mẹ nó, biết chơi thật đấy.

Cậu ta cũng lười so đo với anh, bực tức nằm dưới gốc cây, hai tay đặt sau gáy, dáng vẻ ăn no chờ chết nhìn trời đất u ám.

Trần Chiêu Hàn nhìn cậu ta một cái, rồi đi vào nhà lấy đôi giày của mình ra ném xuống bên chân cậu ta, giẫm giẫm đất ở dưới chân, “Ngồi dậy nói chuyện.”

“Trần Chiêu Hàn, cậu đã thay đổi, trở nên có tình người hơn rồi, cậu có biết không?” Đôi mắt Lục Đại Lâm trừng to, nhanh nhẹn ngồi dậy, mang giày vào, đứng dậy phui phui áo dài nhăn nhúm trên người, tiến lại gần nói, “Cậu đoán xem, tối nay tên tiểu quỷ nào sẽ bị tôi bắt đây?”

Nói xong, trong sân đột nhiên nổi lên một trận gió, thổi cành lá xào xạc, đá vụn nhẹ nhàng lăn lộn, hai người họ đưa mắt nhìn nhau, giả vờ không phát hiện tiếp tục nói tiếp.

“Là cậu ta sao?”

“Không phải.”

“Lẽ nào là cô ta?” Trần Chiêu Hàn nhíu mày.

“Cũng không phải.”

“...Cậu đang úp mở cái gì đấy?”

“Được rồi, là hai người bọn họ.”

“Hai người?” Trần Chiêu Hàn bật cười, lạnh giọng nói: “Làm như thế có lợi ích gì cho bọn họ?”

“Có quý mới biết, tóm lại bọn họ dám làm như thế chắc chắn là đã tìm được người chống lưng.”

“Không sao cả, người đã diệt gọn cả sư môn như cậu đây lẽ nào còn

sợ mấy tên nhóc quý kia?” Anh liếc nhìn cậu ta với vẻ mặt xúi giục. Thân thể Lục Đại Lâm cứng đờ, người đàn ông này đủ tàn nhẫn, giả vờ không bị kích tướng, đè thấp giọng nói một câu, “Cái người chống lưng cho bọn họ cậu cũng quen đấy.”

“Đoán được rồi.”

“Vậy tôi nói trước, đến chừng đó nếu như ông đây bị chúng bạn xa lánh, cậu nhất định phải thu nhận tôi.”

Trần Chiêu Hàn có chút lo lắng cho ngôi nhà, hiếm khi lộ ra một tia khó xử, “Thu nhận trẻ lớn tuổi, chuyện này tôi phải đi hỏi ý vợ tôi đã.”

Nói xong, anh nghiêng người vỗ vỗ bả vai của Lục Đại Lâm, vút lại cậu ta rồi rời đi.

Trần Chiêu Hàn đi vào nhà, đóng cửa bên trong lại, tắt hết đèn trong sân, thầm nghĩ, qua đêm nay, đất trong sân cũng nên đổi mới rồi.

Người phụ nữ yên tĩnh nằm ổ trên giường, nhưng gương mặt sau cơn tình triều ảm ướm lại trở nên vô cùng tái nhợt.

Chương 33

Edit: Đậu Xanh

Sắc mặt Trần Chiêu Hàn rét lạnh, nhanh bước đi đến vườn hai ngón tay sờ lên trán cô, nhiệt độ cơ thể bình thường, chắc là bị ác mộng quấy rầy.

Trong miệng cô nói những lời mơ hồ anh nghe không hiểu, gương mặt người đàn ông lộ ra vài phần u ám, nếu như người vừa rồi nghe lén bọn họ nói chuyện ở sau lưng giở trò gì đó, anh rất khó không lo lắng cho cô.

“A Nhan, A Nhan, A Nhan em tỉnh lại đi...”

Thật lâu sau, bầu trời bên ngoài lẽ ra phải sáng sủa, nhưng vẫn không nhìn thấy một tia sáng nào, giống như bị một thứ gì đó che lại, một rặng mây đen tối mịt lơ lửng trên bầu trời cao ngất, tùy ý di chuyển, chuẩn bị nuốt chửng người và nhà cửa ở bên dưới bất cứ lúc nào.

Trận đấu pháp trong sân kéo dài năm tiếng đồng hồ, lúc Trần Chiêu Hàn đẩy cửa bước ra không nhìn thấy Lục Đại Lâm, cũng không biết là đã thắng hay thua, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm ở nơi xa, vẻ lo lắng giữa trán cuối cùng cũng lùi đi vào phần.

Đúng sai phải trái cũng nên có một kết quả.

Từ Tư Nhan tỉnh lại lần nữa đã là buổi chiều, cô ngủ toát cả mồ hôi. Cô không biết giữa chừng mình có tỉnh qua một lần, bởi vì cô đã mơ thấy kiếp trước của mình, thậm chí một mực đắm chìm vào đó không muốn tỉnh lại.

Người bình thường sẽ không thể mơ thấy kiếp trước của mình, trụ trì của chùa Tịnh Am đã từng nói, âm dương tuần hoàn, đạo pháp thuận theo tự nhiên, vạn vật trên thế gian đều có ý nghĩa tồn tại của nó.

Hiện tại bọn họ sống ở kiếp này, không dám đảm bảo trong dòng

thời gian cũng có một thế giới khác đang tồn tại.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoài phòng càng yên tĩnh hơn, cô nhấc tay lau sạch vết nước mắt trên khóe mắt, suy nghĩ trong đầu trắng xóa như sương mù, tất cả mọi chuyện không quay về vị trí cũ. Cô đang nghĩ, nếu như những gì mà vị đạo sĩ cho cô nhìn thấy trong giấc mơ là sự thật, vậy thì cô thật sự nợ Trần Chiêu Hàn quá nhiều, sợ là một cái mạng cũng không đủ trả hết.

“Em tỉnh rồi à.”

Người đàn ông đứng bên cửa mấy phút đồng hồ, thấy cô từ đầu đến cuối không nhìn thấy anh, bất lực phải cất bước đi vào.

Trên người anh mang theo hơi nước tươi mát của núi rừng, lạnh lẽo trong vắt, đến gần người thì rất dễ chịu, Từ Tư Nhan hít sâu vài hơi khi anh cúi người ôm cô, cánh tay theo thói quen vươn tới vòng qua cổ anh, mềm giọng nói: “Em đã ngủ rất lâu sao?”

“Cũng không phải, vốn dĩ tôi qua ngủ trể.”

“Ừm, trong nhà có ai đến không anh?” Cô nói rất tự nhiên, Trần Chiêu Hàn nghe thấy cô thân mật gọi nơi này là nhà, gương mặt tuần tú không khỏi trở nên dịu dàng hơn.

Anh nói: “Lúc em ngủ, Đại Lâm có đến.”

“Anh ấy nói gì với anh thế?” Trên người Từ Tư Nhan chỉ có một chiếc áo ngắn tay kiểu nam, hai chân trần trụi giấu dưới lớp chăn mỏng, nhất thời không kịp phản ứng nếu anh dán sát người ôm cô sẽ gây ra chuyện gì, trái lại cô rất tò mò bọn họ đã nói những gì.

“Ăn cơm trước đã.” Anh ôm cô lên đùi, vốn định ôn tồn ôm cô một chút, tay bất cẩn chạm vào đùi cô, khớp tay thon dài có chút không nghe lời, muốn sờ vào nơi mềm mại ẩm ướt hơn.

Khi tiếng nỉ non trầm thấp lọt vào Từ Tư Nhan thì anh đã cắn lên một bên thùy tai của cô, da thịt cô tản phát hương thơm tự nhiên khiến anh không muốn buông tha cho cô nhanh như vậy, đôi môi ấm nóng lướt qua cằm dưới hơi ngược lên của cô, phát ra tiếng hôn khơi gợi nhịp tim, nhìn từ góc độ của anh, gương mặt cô trông càng sinh động quyến rũ, gương mặt xinh đẹp như mỹ nhân, càng nhìn càng say đắm, thứ thật sự khiến anh mê muội vẫn là mùi hương trên người cô, sạch sẽ thuần khiết, không dính chút bụi trần, ngủ vào thật sự khiến người ta say mê.

Trên thế giới này sẽ không còn một người phụ nữ giống như cô đây.

“Uhm~” Từ Tư Nhan nào nghĩ anh nói đến là đến, lúc nào cũng có thể động dục, nhịp tim vừa rồi vẫn còn ổn định rất nhanh đã trở nên dồn dập và khó chịu.

“Không phải nói ăn cơm trước sao, anh không biết tiết chế như thế này không tốt lắm đâu.” Cô vịn vẹo trong lòng anh, mặt đã đỏ bừng, hai nơi nhạy cảm là thùy tai và cổ đều đã biến thành màu hồng.

Một tay Trần Chiêu Hàn ôm chặt eo cô, một tay khác đỡ cằm cô, đôi mắt trong veo phủ lên một lớp ánh lửa vui sướng, anh nhìn cô, thấp giọng cười đùa, “Em cảm thấy anh không biết tiết chế với em?”

Từ Tư Nhan bị anh trêu chọc, đuôi mắt cong dài lặng lẽ chớp nháy né tránh ánh nhìn của anh, “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Sau khi em tỉnh ngủ còn có thể xuống giường, là anh đã rất tiết chế rồi.”

Người đàn ông tự giác hôn lên đôi mắt của cô, giọng nói thả nhẹ đi vài phần, “Em còn muốn anh làm thế nào, ôm em nhưng không động vào em, có thể anh không khống chế được đâu.”

Chương 34

Edit: Đậu Xanh

Cánh tay cấn trên eo cô, dán vào vòng eo trơn mịn chậm rãi vuốt ve, bụng nhỏ bằng phẳng, đôi núm nhô lên, cho đến khe cốc ướt đầm.

"A~"

Từ Tư Nhanh vội vàng siết chặt hai chân, trừng mắt nhìn anh, trên gương mặt nóng bừng giống như đang cố hết sức kiềm chế thứ gì đó.

Người đàn ông chạm vào chóp mũi của cô, nhẹ giọng thì thầm:

"Trước khi vào đây anh đã rửa tay rồi."

Đây là vấn đề rửa tay hay chưa à?

Cụ thể là vấn đề gì, cô đã không còn sức để suy nghĩ nữa, nương theo sự cấn rút của một ngón tay, khoái cảm sinh lý từ bên dưới xộc lên cực kỳ đột ngột, cô ngâm nga rên rỉ thành tiếng.

Hai chân ngày càng kẹp chặt, nhịp cấn rút của anh cũng càng lúc càng sâu, ngón tay xa lạ mang theo cảm giác thô sần đè ép chui vào bên trong, khoái cảm bất rút không thể hình dung, đến cả hơi thở của cô cũng đều đang run rẩy.

"Uhm a~ a..."

Thân thể mềm mại của người phụ nữ càng lúc càng mất kiểm soát, vòng eo nhỏ vặn vẹo tới lui cọ sát, khiến anh bị cọ ra một thân lửa dục.

Ngón tay thứ hai nối gót đi vào...

"A~"

Độ linh hoạt của ngón tay ngày càng tiến bộ, lại cộng thêm anh sớm đã biết rõ mỗi một điểm trên cơ thể cô, cho nên khi ngón giữa thon dài hơi cong lại nhấn vào nơi đó, Từ Tư Nhanh rõ ràng cảm nhận được cảm giác trống rỗng khi đâm dịch bắn tung tóe, cảm giác ấy

giống như có một quả bóng nước nổ tung trước mắt cô, vừa đột ngột vừa đáng sợ.

Cô không thể không bám lấy thân thể của người đàn ông để làm điểm tựa, “Trần Chiêu Hàn...”

“Hửm?” Ngón tay của anh cọ sát nơi nào đó vừa nhanh vừa tỉ mỉ, dịu dàng lại không mất lực đạo.

“Đặt...đặt...ừm~ đặt em xuống giường.” Vừa mới bắt đầu cô đã không chịu nổi rồi.

Trần Chiêu Hàn nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập và tiếng rên rỉ bất lực ngắt quãng chôn giữa cổ anh, người đàn ông dịu dàng tình tứ nghiêng đầu hôn lên mái tóc mềm mượt của cô, “Rất mệt sao?”

“Ừm.”

“Anh biết rồi.”

Một giấc mơ dài vốn dĩ đã khiến thân thể và tinh thần của cô mệt mỏi, sự triền miên của anh càng khiến cô vô lực chống đỡ.

Trần Chiêu Hàn đứng dậy đi ra ngoài rửa tay rồi trở vào, nhìn thấy Từ Tư Nhan nằm nghiêng trên giường, trên đùi đắp một tấm chăn mỏng, thân thể mềm mại hơi phập phồng vẫn còn đang trong quá trình bình phục.

Người đàn ông nhường mày, không chút nghĩ ngợi bước nhanh qua đó vén chăn lên.

Trần Chiêu Hàn!” Cô nhắm mắt gọi tên anh.

“Anh lau người cho em.”

Nói xong, kéo một chân cô ra ngay, Từ Tư Nhan thuận thế trở mình nằm ngửa lại, mở mắt nhìn anh.

Khăn bông sạch sẽ được nhúng qua nước nóng nhẹ nhàng lau chùi vùng háng dính nhớp, động tác của Trần Chiêu Hàn vô cùng cẩn thận, gần như không làm cô bị bỏng.

Trong nhà không có thuốc để bôi, thứ đó của anh lại đáng sợ đến thế, giày vò liên tiếp mấy ngày khó tránh khỏi làm cô bị thương, sau khi xong chuyện anh luôn dùng cách chườm nóng này giúp cô giảm sưng, mấy lần trước đó cô không phải rất tỉnh táo, chìm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Lần này nhìn anh thu dọn tàn cuộc, động tác thuần thục giống như ông bố chăm sóc con gái, mặt mũi cúi gằm, cẩn thận che chở.

Lòng bàn tay Từ Tư Nhan đặt trên đôi mắt nhin một lúc vẫn không

nhìn được bật cười thành tiếng, “Trần Chiêu Hàn, anh bao nhiêu tuổi, sắp ba mươi chưa nhỉ?”

“27.”

Dáng vẻ nghiêm túc của anh lại lần nữa chọc cô bật cười, qua một lúc sau Trần Chiêu Hàn mới phản ứng lại cô đang chế giễu anh lớn tuổi.

“Từ Tư Nhan!” Anh gọi tên đầy đủ của cô.

Trên khuôn mặt dịu dàng thường ngày hằn lên vẻ cáu giận, lập tức trẻ trung lên không ít, giống như một chàng thanh niên khí phách hăm hở.

Anh nói: “Em ghét bỏ anh?”

“Đâu có đâu có.” Từ Tư Nhan xua tay.

“Em có.” Anh kiên trì.

Không phải chỉ nói anh lớn tuổi thôi sao, sao mà còn giở thói trẻ con thế này, người phụ nữ cười phá lên, “Em chỉ là đột nhiên rất thích anh.”

Lời này vừa nói xong, Từ Tư Nhan là người đầu tiên ngẩn ra.

Chương 35

Edit: Đậu Xanh

Có phải cô có hơi không tim không phổi không nhỉ, nhất kiến chung tình có thể nhạt dần theo thời gian, nhưng nếu lâu ngày sinh tình, lại cộng thêm một phần ân tình vượt quá thời hạn của sự sống chết, đến chừng đó cô muốn đi, có phải sẽ rất khó cắt đứt không?

Từ Tư Nhan ngơ ngẩn nhìn anh mặc quần áo, mang giày, dáng vẻ giống như chăm sóc bệnh nhân bệnh nặng, "Em có thể tự đi."

"Ừm." Người đàn ông hôn lên trán cô một cái, nhỏ giọng nói một câu, "Ra ngoài đánh răng rửa mặt đi, chuẩn bị ăn cơm."

"Vậy anh bỏ em ra trước đã."

Trần Chiêu Hàn ôm cô không chịu buông tay, anh vẫn đang chìm trong một loại vui sướng mơ hồ, một câu thích vô thức của cô giống như một ly nước ấm tưới gội trong trái tim anh, cảm giác rất kỳ diệu.

Cha mẹ anh mất sớm, anh sống một mình hơn mười mấy năm, cuối cùng cũng có một người phụ nữ mình yêu cùng anh bầu bạn sớm tối, tình đầu ý hợp, ngày tháng sau này dường như cuối cùng cũng có hy vọng, không còn là cuộc sống tăm tối nữa.

Nhưng anh cũng tò mò trên người cô có bí mật gì, hoặc là nói cô có chuyện gì giấu anh.

Còn về những người ở đây, mặc kệ bọn họ là người hay là yêu, anh đều có thể ứng phó.

Suốt cả quá trình ăn cơm, bầu không khí vô cùng yên tĩnh, giống như cả hai đều có tâm sự, đến nỗi mà khi thu dọn chén đĩa, Từ Tư Nhan lơ đãng đã làm vỡ một cái chén.

"Xoảng" một tiếng rơi xuống đất, cô vẫn đang ngơ ngẩn, Trần Chiêu Hàn đã kéo cô ra xa, cúi đầu kiểm tra mu bàn tay lòng bàn tay, "Em không bị thương chứ?"

“Không, không bị.”

“Em sao thế?” Anh nhíu mày lo lắng cho cô.

Từ Tư Nhan thuận thế kéo anh ra ngoài, hai người đứng ở trong sân, sàn nhà bằng gỗ phát ra một tiếng kêu giòn giã khe khẽ, là gỗ đang kéo dài tay chân, thế giới bên ngoài giống như đã trải qua thiên kiếp, lá cây ú rũ trên cành, mỗi một chiếc lá đã bị người khác khai thông kinh mạch.

“Người ở nơi này không phải là con người nhỉ.” Cô đứng một hồi rồi đột nhiên nói.

Trần Chiêu Hàn vẫn luôn cúi đầu quan sát cô, không bỏ lỡ vẻ chần chừ và xoắn xuýt trên gương mặt cô.

Anh rất bất ngờ, “Làm sao em biết?”

“Bởi vì bọn họ,” Cô nên nói thế nào, nói cô có thể nghĩ thấy hay sao, “Bởi vì sự xuất hiện của em đã phá hoại sự cân đối của nơi này, cho nên bọn họ mới muốn giết em có đúng không?”

Đây là suy nghĩ của phái nóng vội, bọn họ quá thô lỗ, ngỡ rằng khiến người phụ nữ này biến mất chính là cách giải quyết vấn đề, thậm chí không tiếc sử dụng những thủ đoạn không chính đáng để tiêu diệt nhanh gọn lẹ.

Trần Chiêu Hàn không nói gì, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm thay đổi, cô không phải một cô gái bình thường, anh đã lờ mờ cảm nhận được.

“Nhưng bọn họ cũng lo lắng nếu em chết rồi sẽ mang đến tai họa càng lớn cho nơi này, vì vậy nên tối hôm qua chúng ta mới có thể an toàn quay trở về có đúng không.”

“A Nhan.”

“Anh nghe em nói trước đã,” Từ Tư Nhan ngẩng đầu nhìn anh, tay phải đặt trên mặt anh, nhẹ nhàng xoa vuốt, “Tuy rằng bọn họ không phải con người, nhưng cũng là bạn bè thân thích của anh, các anh cùng nhau chung sống hơn hai mươi mấy năm chắc chắn có cảm tình, em không muốn khiến anh khó xử.”

“Anh yên tâm, chỉ cần bọn họ không làm hại em, em sẽ xem nơi đây như là một thôn trang bình thường, cũng sẽ giúp bọn họ giữ kín bí mật này.”

Từ Tư Nhan nhớ nhà họ Hàn là một gia đình chuyên bắt yêu quái để luyện đan, gia chủ ngày nay chính là một bậc thầy luyện đan có

tiếng, thủ đoạn của ông ta cô chưa từng thấy qua cũng chưa từng nghe qua, lời này của cô nếu như để bọn họ nghe thấy, chỉ sợ sẽ bị trừng phạt theo gia pháp rồi bị giam cầm.

“Bây giờ em chỉ muốn gặp vị đạo sĩ vào tối hôm qua, ông ấy là sư phụ của Lục Đại Lâm đúng không, em có chuyện muốn hỏi ông ấy.”

“A Nhan.” Gương mặt của người đàn ông cuối cùng cũng có sự thay đổi, anh nhìn chăm chú vào mắt cô, đôi tay vô thức khóa trên eo cô, hờ hững bình tĩnh mà nói: “Anh có thể được biết em muốn hỏi ông ấy chuyện gì không?”

Dù thế nào Trần Chiêu Hàn cũng không nghĩ tới ấy thế mà cô lại biết được những chuyện này, nhưng cô không phải biết được toàn bộ, chỉ là ý nghĩ phiến diện mà thôi.

Có lẽ vì trò quỷ tối qua của tên đạo sĩ thôi kia bày ra, đến cùng vẫn do anh và Lục Đại Lâm sơ ý.

Trái tim anh đột nhiên giống như bị côn trùng cắn xé, một loại hoảng loạn không thể hình dung ập đến, khiến anh vô thức ôm chặt cô vào lòng.

Hóa ra anh toàn hoàn không thể nhìn thấu được cô.

Từ Tư Nhan biết không giấu được, cũng không định giấu anh.

“Là liên quan đến kiếp trước của em.”

Chương 36

Edit: Đậu Xanh

Mười năm trước, một số cây cối và thú vật ở núi Ô Vân đã tập hợp linh hồn của trời và đất biến hóa thành hình người chỉ trong một đêm, vào thời điểm đó trong rừng vì một tia sét mà dẫn đến hỏa hoạn, chính vì thế các dân làng ồ ạt chuyển vào thành phố sống, chỉ có cậu bé Trần Chiêu Hàn 15-16 tuổi từ đầu đến cuối không chịu chuyển đi.

Anh là cô nhi, bên cạnh không có người thân nào, các đứa bạn chơi cùng vốn dĩ muốn rủ anh đi theo, nhưng anh thà chết cũng không chịu rời đi.

Hôm ấy, lửa cao ngút trời, anh quật cường quỳ trước cửa nhà, sống lưng thẳng tắp, sống như một con thú nhỏ trầm lặng, cố chấp quyết không chùn bước.

Sau đó anh bị màn khói dày đặc hun đến ngất đi, chính trưởng thôn Bạch đã biến thành hình người phát hiện ra anh khi dẫn theo một nhóm thanh niên đi chữa cháy, ông ấy cống anh quay về sơn động của mình.

Vài tháng sau, một thôn làng mới được xây dựng như ban đầu, dân làng khác loài đã tiếp nhận cậu bé loài người kiên cường bất khuất này, Trần Chiêu Hàn cũng không bài xích việc cùng chung sống với bọn họ.

Nhưng dù gì những dân làng này đều không phải người thường, dần dà rất dễ bị các gia tộc lớn chuyên bắt yêu luyện đan phát hiện ra. Vào lúc này có một vị đạo sĩ nổi tiếng trên thị trấn, tự nguyện chạy đến giúp đỡ dân làng, dẫn theo đồ đệ vẽ một vòng trận pháp ngay tại đây.

Trần Chiêu Hàn và Lục Đại Lâm sống ở phía đông và phía tây của ngôi làng trên núi. Dương khí trên người phía trước nặng, tiện cho

việc trấn thủ đầu trận pháp, người phía sau am hiểu âm dương và ngũ hành chi thuật, có thể trấn thủ đuôi trận pháp.

Trận pháp này rất có hiệu quả, có thể để các cây cối yêu quái sống một cuộc sống của người bình thường. Mười năm chiến đấu, một vài thế hệ sau trong số họ thậm chí còn quên mất thân phận của bản thân, bây giờ bỗng dưng xuất hiện thêm một con người sống ở nơi này, tất nhiên đã dẫn đến những dòng ý kiến trái chiều.

“Hiện tại bên ngoài thay đổi từng ngày, có những người không còn ngồi yên trong nhà, trước em, chắc hẳn có không ít người đến nơi rừng rậm này để thám hiểm nhỉ, tại sao họ chỉ nhằm vào mỗi em thế?”

Từ Tư Nhan đi tới đi lui một vòng trước cái bàn, chợt dừng lại nhìn về hướng hai người ngồi đối diện.

Sau bữa cơm trưa, Trần Chiêu Hàn dẫn cô đến tìm Lục Đại Lâm, ba người đưa mắt nhìn nhau, không ai biết nguyên do trong chuyện này.

“Còn nữa, tại sao anh không cho tôi gặp sư phụ của anh?” Trong lòng Từ Tư Nhan có quá nhiều điều bí ẩn, Trần Chiêu Hàn thấy cô lo lắng buồn rầu, bèn đứng dậy nắm lấy tay cô, dịu giọng nói: “Mấy năm trước cậu ta rời khỏi sư môn, đã cắt đứt liên lạc với sư phụ của cậu ấy từ lâu.”

Lục Đại Lâm cũng nói, “Cô Từ, đêm qua tôi đấu pháp với sư phụ, hình như ông ấy đã bớt chút thời gian để cho cô nhìn thấy một mộng cảnh, vậy rốt cuộc đó là gì?”

“Không có gì.” Từ Tư Nhan nhất thời không biết phải nói làm sao, cô nhìn Trần Chiêu Hàn một cái, hất tay anh ra đi đến trước cửa, “Trần Chiêu Hàn, chúng ta về thôi.”

Mặt mũi Trần Chiêu Hàn u ám, trước khi đi một tay đặt lên trên vai Lục Đại Lâm, dè dặt giọng nói để lại một câu chế giễu nhẹ, “Suy cho cùng chỉ là một trận giữa sư và đồ, ông ấy có thể tùy ý tìm thấy cậu, cậu không thể dựa theo khí tức mà ông ấy lưu lại tìm thấy ông ấy sao?”

“Mẹ nó! Ông đây đâu có phải chó mà dựa theo mùi hương tìm người, Trần Chiêu Hàn cậu đừng chọc tôi, cẩn thận tôi nói chuyện của Bạch Thanh Thanh cho người phụ nữ của cậu biết, để cô ấy biết con người cậu bạc tình bạc nghĩa đến cỡ nào.” Lục Đại Lâm dùng

hết sức kéo cái tay trên vai xuống, nhe răng trợn mắt mà nhỏ giọng uy hiếp.

Người đàn ông nghe thế, tầm mắt nhìn qua, lạnh lẽo lườm cậu ta một cái, Lục Đại Lâm lập tức ngậm miệng lùi về sau một bước, chỉ ra bên ngoài dùng khẩu hình nói: “Biến, biến lạ!”

Cuộc sống cứ như thế bình an vô sự được vài ngày, Trần Chiêu Hàn mỗi ngày sớm đi tối về bận rộn công việc trong tay anh, Từ Tư Nhan cũng tạm thời vút xuống nỗi lo trong lòng cùng anh vui sướng mỗi đêm.

Vào một đêm, Trần Chiêu Hàn đè cô xuống giường, tấm lưng trần trơn mượt như tuyết của cô run rẩy dưới môi anh, “Em nói em nhìn thấy anh là một con sói, vậy anh có dùng thân sói đè em như thế này không, hửm?”

Chương 37

Edit: Đậu Xanh

“Anh không biết xấu hổ.” Từ Tư Nhan hiển nhiên đã bị anh giày vò đến mềm nhũn, tiếng rên rỉ mềm mại, quyến rũ câu hồn, “Em nhìn thấy anh có ơn cứu mạng với em, em đến đây chỉ vì muốn báo ơn, nếu như anh, ở trên giường chết vì xuất tinh quá nhiều, em sẽ không chịu trách nhiệm đâu...”

Đao thịt sung huyết đột nhiên rút ra khỏi khe hông hồng hào, tiếng nước ồm ộp khiến lòng người ta nghe đến ngứa ngáy, cơ thể bị ép co rút của Từ Tư Nhan lập tức dấy lên một trận trống rỗng, cô ngửa mặt nhìn lên, trong mắt của người đàn ông lúc này đang u ám như đáy biển, gương mặt dịu dàng rõ ràng là không vui vẻ.

Anh không hỏi, cô không nói, nếu anh hỏi cô cũng chẳng nói gì, đến cả việc bịa đặt một câu nói dối cô cũng ngại phiền.

“Vậy nên hôm đó em cố ý tìm đến anh?”

“Không phải cố ý, mà là đặc biệt tìm đến anh.”

“Có gì khác biệt sao?” So với những thứ khác, Trần Chiêu Hàng càng để ý đến cảm nhận của cô, quy đầu to lớn ướt đầm dâm dịch lại lần nữa mạnh mẽ cắm vào hoa huyệt của cô, khoái cảm từ trên đầu giáng xuống.

“A~ ưm...a...a, nhẹ một chút, quá sâu.”

“Khác biệt chính là, nếu như đổi thành người khác, em chắc chắn sẽ không lựa chọn cách như thế này để báo ơn, ưm a~ chết mất thôi...”

Đêm nay không có ánh trăng, ánh đèn trong phòng chiếu sáng trên giường, Trần Chiêu Hàn cúi đầu xuống, tay đỡ nửa gương mặt cô, nhỏ giọng nói: “Sau này không được phép rời khỏi anh, ở lại bên cạnh anh, làm vợ của anh, làm mẹ của con anh, có được không?”

“Nếu như em làm không được thì sao?”

“Vậy anh cũng sẽ không buông tha cho em.”

Mồ hôi chảy như suối trên sống lưng dày rộng của người đàn ông, đầu gối vững vàng quỳ trên giường, eo hẹp luật động, cắn rút gần như không cần mạng.

Cuối cùng, Từ Tư Nhan vẫn không nhịn được mà ngất đi, bàn tay của người đàn ông siết chặt giấu sau lưng cô, bấm ra cả vết máu. Trong bóng tối, cổ lực đạo ấy vẫn không hề rút lui khỏi cơ thể của cô, mà cắm vào nơi sâu nhất như sóng lớn trào dâng, bắn hết lần này đến lần khác, có lẽ anh muốn làm cô mang thai bé con, nhưng việc đó làm sao có thể chứ.

Cô chỉ có thể thụ thai vào đêm trăng tròn, hiện tại đang là cuối tháng. Truyện Quân Sự

Có lẽ anh đã làm đau cô, Từ Tư Nhan lại tỉnh dậy, anh vẫn đang cắn rút giữa háng cô, phát hiện ra cô đã tỉnh, người đàn ông cúi người xuống hôn cô, "A Nhan."

"Trần Chiêu Hàn, em sắp chết rồi này."

Sống lưng người đàn ông cứng ngắt, đôi mắt trào dâng sóng ngầm nhìn về phía cô, râu xanh dưới cằm trong một đêm trở nên lò xo, sa sút.

"Anh chưa từng nghe nói có ai chết khi đang làm tình."

Đó là anh chưa từng nghe nói, "Nhưng ngày mai em còn muốn đi ra sông câu cá với anh, đêm nay anh tha cho em đi, có được không?"

Sau khi Trần Chiêu Hàn lưu luyến bên tai cô, tiếng thở dốc khàn đặc đượm tình còn ướt át hơn cả vùng giữa háng cô, lại không mất đi khí phách của người đàn ông, Từ Tư Nhan đã khóc cạn cả nước mắt, cô mềm mại rên rỉ, giống như một vũng sữa mê người, tan ra trong trái tim anh.

Người đàn ông một mực liếm đến bầu vú của cô, vừa ngửi vừa cắn, nhẹ nhàng ngậm mút cô, "A Nhan đang cầu xin anh sao?"

Với tính cách và thân phận của cô, chắc hẳn chưa từng cầu xin người khác, sự đầu hàng vô thức và vẻ dịu dàng đáng chết, khiến anh càng không muốn dứt ra.

"Nếu như sau này em dám bỏ trốn, anh sẽ bắt em về lại ngày ngày làm em như thế này."

Từ Tư Nhan nghe thấy không khỏi bị dọa sợ, ngón tay run rẩy không dám nói thêm gì nữa. Nếu như cô không quay về, nhà họ Hàn sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến đây, đến chừng đó mảnh rừng

núi và dân làng mà anh bảo vệ không thể may mắn thoát khỏi. Ngày hôm sau, sông ngòi hẻm núi tích tụ nước mưa khiến chúng trở nên vừa rộng vừa đầy, Từ Tư Nhan đi theo sau lưng Trần Chiêu Hàn, nhìn anh nghiêm túc bận bịu.

Bởi vì thời tiết đẹp, đường thông dưới núi bị người khác đào ra, trên đường cũng sẽ gặp được vài người du khách, tìm bọn họ nhờ chụp dùm tấm hình. Từ Tư Nhan nhìn anh giúp người khác chụp ảnh, trong lòng có gì đó rục rịch.

“Chúng ta cũng chụp một tấm đi.”

Chương 38

Edit: Đậu Xanh

Trần Chiêu Hàn dừng động tác lại, xoay người nhìn cô, nhìn chăm chú vào mắt cô một lúc rồi nói một câu.

Chỉ trong vòng vón mười ngày, Trần Chiêu Hàn đã nhờ người của trạm cung ứng thảo dược mang về cho cô một cái điện thoại, còn là hàng hiệu, đắt hơn cái anh đang dùng rất nhiều. Đọc uện ha ại || un.n ||

Đến cả các loại quần áo ăn mặc thường ngày cũng có đủ, kích cỡ lớn nhỏ đều là đo từ trên người cô xuống, Từ Tư Nhan thích mặc váy liền áo, váy dài, vẫn ngày, có tay không tay, anh cũng chuẩn bị cho cô cả một tủ.

Cùng gửi lên núi còn có một chồng vải bông tơ tằm loại tốt, để cô tự mình làm mấy cái áo ngực quần lót vừa người. Vốn cô định làm luôn cho anh vài bộ nhưng người đàn ông đi đến ôm chầm cô, không quan tâm nói: "Một người đàn ông như anh không cần lãng phí số vải này, em mặc thấy thoải mái là tốt rồi."

Từ Tư Nhan là con gái của trưởng lão nhà họ Hàn, vừa sinh ra đã được ban cho người đỡ đầu của Hàn thị làm con dâu, thân kiều thị quý chưa từng làm qua những việc thế này, nhưng cô cũng không phải phũ vật vô dụng, nghi gia nghi thất, thanh nhã biết điều, rất được nhà họ Hàn xem trọng.

[1] Nghi gia nghi thất: nên cửa nên nhà, ý nói thành vợ thành chồng, cùng xây dựng hạnh phúc gia đình.

Tuy rằng là thế kỷ 21, nhưng một gia tộc lớn trang trọng nghiêm khắc như thế này có một quy định bất thành văn, phụ nữ không tài mới là đức, bọn họ không cần con dâu trong nhà giàu có, xinh đẹp, tài giỏi thông minh quá mức, trái lại chỉ cần dạy bọn họ vài con chữ cho không phải người mù chữ là được.

Vào mấy năm trước, người đỡ đầu của thế hệ trước trong lúc luyện đan máu dồn lên tim, đã chết, sau khi người đỡ đầu mới nhậm chức, vừa chinh đồn lại gia tộc xong, dự định bảo Từ Tư Nhan mới ngoài hai mươi lấy chồng sớm để duy trì hương khói.

Vốn Từ Tư Nhan cũng không phản đối, nhưng trong lòng cô có nút thắt, muốn đến chùa Tịnh Am ở mấy ngày cho tịnh tâm, ngôi chùa cổ ấy cũng là do nhà họ Hàn xây dựng lên, nhằm để các vị phu nhân có nơi tu tâm dưỡng tính sau khi người đỡ đầu của các thế hệ qua đời, vì vậy đôi khi các phu nhân của người đỡ đầu đã mất, trước khi gả đi lần nữa thì sẽ vào đây tắm hương ăn chay, lục căn [2] thanh tịnh để yên tâm hầu hạ người đỡ đầu.

[2] Lục căn là 6 giác quan của con người: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý.

Trụ trì trong chùa nói cô vẫn chưa đến lúc, cần phải đến núi Ô Vân giải quyết xong duyên phận kiếp trước, cho nên cô đã đến đây, nhưng cô dần dần cảm thấy nơi này tuy rằng không có người hầu kẻ hạ, không có tiền hô hậu ủng [3], nhưng cô không còn sống giống như một công cụ, mà là một người phụ nữ được người khác yêu thương.

[3] Trước hô sau ủng. Ngày trước, vua chúa hoặc các quan to đi ra, có đông quân lính đi hầu. Đằng trước có lính hô dẹp đường, đằng sau có lính ủng hộ.

Lúc này cô đang mặc một chiếc váy ngắn tay dài qua gối màu sen nhạt, giày bệt vải đen trắng, được Trần Chiêu Hàn nắm một tay, đầu tựa lên vai anh, "Không phải em nói muốn chụp ảnh à, đang nghĩ gì thế?"

Hơi thở của người đàn ông đến gần, chạm nhẹ lên trán cô rồi rời đi, nhịp tim của Từ Tư Nhan tăng nhanh đột ngột, cô ngẩng đầu nhìn người đi đường ở phía xa xa, một tia sáng lóe qua.

Ban ngày ban mặt mà còn mở đèn flash.

Cầm lấy điện thoại, Trần Chiêu Hàn dùng một tay che ánh sáng cẩn thận ngắm vài giây, màn hình gấp lại, điện thoại trên lòng bàn tay trượt vào trong túi quần.

"Sao không cho em xem thử?" Từ Tư Nhan không kịp bắt lấy bàn tay kia của anh.

"Tôi về cho em xem."

“Không được, bây giờ em muốn xem.” Cô đã nhìn thấy nụ cười trên khóe môi của anh, lẽ nào là cô không ăn ảnh.

Anh ôm chặt eo cô, tay cô loạn xạ sờ túi quần của anh, Trần Chiêu Hàn tránh đi ánh mắt chêu cười của người đi đường, xoay người ôm cô lên khỏi mặt đất, giọng nói vô cùng nhỏ, “Còn sờ nữa sẽ cứng đấy, đúng lúc anh còn muốn làm em ở trong rừng.”

“Trần Chiêu Hàn!”

Ánh sáng loang lổ thuận theo nhánh cây chiếu xuống, rơi trên gương mặt anh tuấn xuất sắc của người đàn ông, có góc có cạnh, có một loại cứng chiều mạnh mẽ. Đôi tay Từ Tư Nhan bám trên bả vai anh giãy giụa vài cái, cảm nhận thấy phía dưới nhô lên, cô giả vờ tức giận nói: “Ai da, anh xấu muốn chết!”

Sự xấu xa này kéo dài cho đến khi bọn họ ra sông bắt được cá, hồ nước ngày hè nhiệt độ thích hợp, người đàn ông để trần nửa thân trên nhảy xuống, bắt ngay một con cá trắm cỏ phản ứng chậm chạp ném lên bờ, dọa cho người phụ nữ ở trên bờ sợ hãi ngã vào bụi cỏ. Từ Tư Nhan cười giận dữ, cầm một cục đá ở bên cạnh ném qua đấy, nước bắn tung tóe lên gương mặt có đường nét rõ ràng của người đàn ông, tôn lên vẻ quyến rũ của anh.

Nước sông là từ trên đỉnh núi chảy xuống, trong vắt ấm áp, gần gũi với thiên nhiên, rất tốt cho con người, Từ Tư Nhan nhìn anh ném con cá vào chân mình, cô cảm thấy trên bờ đã không còn chỗ cho cô đứng, cô cởi giày nhảy vào trong nước.

“Sao em lại xuống đây?”

“Chơi vui mà.” Cô giống như đã được giải phóng, giọng nói dịu dàng hoạt bát, còn chơi rất vui vẻ.

Trần Chiêu Hàn nhìn chăm chăm đôi chân trắng nõn ướt đẫm ấy, từng bước đi về phía cô, “Nước tuy không lạnh, nhưng cát đá dưới lòng bàn chân lạnh, chơi đủ rồi đi lên thôi.”

“Em không muốn.”

Chương 39

Edit: Đậu Xanh

“VẬY anh ôm em lên.”

“Á, anh cái người này sao lại thế chứ, cái gì cũng phải nghe theo anh.”

Từ Tư Nhan giẫm lên những viên đá cuội lạnh lẽo có thể nhìn thấy, chạy trốn anh.

“A Nhan, nghe lời, qua đây nào.” Người đàn ông hòa nhã vươn tay về phía cô.

Ở đây cây cối mọc thành bụi, xung quanh toàn là bóng râm xanh mát, ánh mắt Từ Tư Nhan xoay chuyển, chạy ngược về hướng rừng cây trên bờ.

Vừa chạy vừa ngoảnh đầu, phát hiện anh cũng đã lên bờ, con cá trắm cỏ nằm ngửa giữa giầy giữa bên chân anh, bước chân của anh dài gấp hai lần bước chân của cô, Từ Tư Nhan nhanh chóng bị bắt lại, còn bị đè lên thân cây.

Quần anh ướt đầm được vén lên tận bắp chân rắn chắc, ôm sát vào da thịt, vùng nhô lên giữa háng vô cùng to lớn căng chặt, trông thật nổi bật.

“Em đi chân trần mà chạy như thế lỡ bị thương thì phải làm sao?”

Người đàn ông không nhìn được sầm mặt hỏi cô.

Từ Tư Nhan đuối lý, giấu chân không để anh nhìn.

Từ trong ánh mắt của cô Trần Chiêu Hàn biết có khả năng đã thật sự bị thương, anh nhanh chóng ngồi xổm xuống kiểm tra thử.

Ở nơi ngón chân và mắt cá chân có vài ba vết thương tuy nhỏ nhưng dài, trong mắt lóe qua một tia đau lòng.

Trên chân bị anh chạm vào hơi nhột, Từ Tư Nhan cắn môi giục anh, “Xong chưa?”

Lời này nghe rất không có lương tâm, anh đứng dậy ôm ngang cô

lên.

“Anh làm gì thế?” Trong lòng cô hoảng hốt.

Trần Chiêu Hàn không nói gì, cúi đầu cắn môi cô một cái rồi đi thẳng vào rừng sâu.

“A..em sai rồi, anh nhẹ một chút~ nhẹ chút đi.”

Đầu gối trắng mịn trơn bóng của người phụ nữ chọc vào ngực anh, Trần Chiêu Hàn đặt cô trên một tảng đá lớn dưới ánh mặt trời, cởi quần ưỡn hông làm cô.

“Dâm dăng.”

Từ Tư Nhan nằm ngửa ra, váy bị vén lên cao, cánh tay trắng mịn bám vào gờ đá ở hai bên, không nhìn được rên rỉ, “Sao anh hờ chút là động dục thế~ a, đừng, đừng dâm vào nơi đó.” Chết mất, sướng chết mất.

Ban nãy ở nơi này có người khác, lúc bọn họ đến đây, có mấy người phụ nữ đang giặt quần áo, sau khi nhìn thấy bọn họ, bèn mỉm cười chào hỏi rồi rời đi ngay, Từ Tư Nhan sợ gần đây vẫn có người, không dám kêu lớn tiếng, nhìn đến mức răng hàm cũng nhói đau, tê dại run cầm cầm. gậy th*t thô to đã được chât lỏng giữa háng cô bôi trơn qua, cắm vào không chút phí sức, tiếng vang ồm ồm còn kích thích hơn cả khi trong nhà.

Nhạy cảm, thẹn thùng, sợ hãi, kìm nén, căng thẳng, một loạt cảm quan phản ứng sắp bức điên cô, nhưng anh vẫn còn chút tức giận, mặt chôn vào cổ cô, thở dốc rên rỉ.

Đôi chân vòng trên eo anh chưa được mười phút lại bị anh lật qua ấn lấy một chân theo đường chéo mà cắm rút.

Sợi tóc xõa ra, mồ hôi ướt đẫm, lòng bàn chân tê dại co giật, tảng đá dưới thân lại cắn đến hoảng hồn, nơi giữa háng Từ Tư Nhan co rút, quy đầu đỏ sẫm nhanh chóng bị kẹp đến thoải mái không thôi, sung sướng dâm thêm vài chục cái rồi nhanh chóng mở chốt tước vũ khí, anh ưỡn hông hưng phấn bắn vào trong, găm lên một tiếng hôn lên thịt mềm sau tai cô.

“A Nhan.”

Mặt trời ngả về phía Tây, trong rừng nổi gió, Trần Chiêu Hàn không còn dây dưa nữa, ôm người vừa bị xử lý xong trên tay đi xuống núi. Buổi tối, trong nhà có vị khách không mời mà đến.

Từ Tư Nhan phơi quần lót xong, khoe mắt nhìn thấy Bạch Trì đứng

bên ngoài hàng rào.

Cậu bé mười mấy tuổi viền mắt ửng đỏ, đôi vai vì khóc mà run run, rất đáng thương.

“Sao em lại đến đây, có chuyện gì không?”

Anh đang ở sân sau cho gia súc ăn, Từ Tư Nhan đi vòng ra cửa, dẫn cậu đến nơi kín đáo hỏi, “Là đến tìm chị sao?”

“Chị gái xinh đẹp tốt bụng, cầu xin chị hãy cứu chị gái em, chị ấy thật sự không ổn, Lục bán tiên nói chị ấy sắp chết, cầu xin chị để anh Chiêu Hàn cứu chị ấy đi!”

“Cái gì!”

Hóa ra đêm đó không có nhiều sự cố đến thế, là Bạch Thanh Thanh bởi vì đồ kỵ đã dùng chút ma thuật gà mờ trộm học được, sử dụng cách liên kết máu mủ, tạm thời liên kết ý thức của cô ta với trưởng thôn Bạch bằng một sợi tóc của cô ta, mưu đồ muốn dùng uy danh của trưởng thôn Bạch xử gọn Từ Tư Nhan trong một lần hành động, những người khác không biết nghe được tin tức từ đâu, trong vòng một ngày đã biết người phụ nữ bên cạnh Trần Chiêu Hàn sẽ có điều bất lợi cho bọn họ, vậy nên mới dễ dàng bị khích tướng.

Hiện tại bởi vì ma thuật ấy có tổn hại đến đạo hạnh, Bạch Thanh Thanh tự ăn trái đắng sắp phải hiện nguyên hình, cần có máu dương thuần khiết của con người bồi dưỡng lại đan nguyên cạn kiệt trong cơ thể.

Mà Trần Chiêu Hàn chắc chắn là đối tượng thích hợp nhất, máu của anh có hiệu quả hơn bất cứ ai.

“Người khác không được sao?” Từ Tư Nhan cắn răng hỏi cậu.

Bạch Trì khóc hu hu một hồi, nức nở nói: “Không được đâu chị ơi, Lục bán tiên nói chỉ có người đàn ông từng vui vẻ với chị gái mới được.”

Từ Tư Nhan nghe xong, mặt tái nhợt trong giây lát, “Lời này của em là có ý gì?”

“Anh ấy nói đan nguyên trong cơ thể của chị gái biết bài trừ dị loại, chỉ có người đàn ông từng vui vẻ với chị, máu huyết mới có thể được nó tiếp nhận.”

Chương 40

Edit: Đậu Xanh

Khi Từ Tư Nhan quay trở vào nhà, người đàn ông đang xả nước ấm vào bồn tắm, hình như anh rất thích cởi trần làm việc, đường vân da thịt rắn chắc bền dẻo mang màu núi rừng khỏe mạnh, đẹp mắt, linh hoạt, rất hợp gu.

Trần Chiêu Hàn nghe thấy tiếng bước chân, tùy ý nhìn về hướng cô, vươn tay thử nhiệt độ nước, “Được rồi này, lát nữa em đóng cửa lại, em tắm ở trong này, anh ra sân sau tắm nước lạnh.”

Còn chưa nói xong, một đôi tay vòng qua eo anh, ôm anh thật chặt, đường cong mềm mại ngọc ngà của người phụ dán chặt trên lưng anh, giọng nói dịu dàng giống như bị kẹt trong xoang mũi.

“Không thể tắm cùng em sao?”

Anh rất bằng lòng làm việc này, cũng muốn làm từ lâu rồi, nhưng bình thường khi Từ Tư Nhan tỉnh táo gần như luôn xô đẩy không cho anh nhìn cơ thể trần trụi của cô, nói là xấu hổ, anh dần dần động thái này tâm tư của cô gái nhỏ có lúc anh không quá hiểu, nhưng cũng nguyện ý tôn trọng.

Đêm nay có chút khác thường, anh hỏi ngược lại: “Tại sao lại muốn tắm cùng anh?”

Anh đứng thẳng ở đó, đứng dưng trước sự chủ động của cô, trên mặt Từ Tư Nhan vừa khô vừa nóng, chớp mũi thanh tú cọ cọ trên sống lưng anh, “Không phải anh vẫn luôn muốn thử cái tư thế kia sao, còn hỏi tại sao?”

Phụ nữ được cưng chiều đến một trình độ nhất định cũng muốn tìm kiếm sự kích thích, Trần Chiêu Hàn nắm lấy đôi tay trên eo mình, xoay người ôm chặt cô, từ chút từng chút ôm cô lên khỏi mặt đất. Tầm mắt đen láy trong veo nhìn thẳng vào cô, “Em phóng túng cũng đặc biệt thật đấy.” Ngượng ngùng mà quyến rũ anh.

Môi anh chặn hết những lời cô muốn nói, dịu dàng ngậm cắn đôi môi đầy đặn hồng nhạt, đầu lưỡi liếm qua khe hở khép mở của cô, hơi thở nhiệt tình tản phát ra.

Anh không còn va đụng vào răng cô giống như ban đầu nữa, mà câu lấy đầu lưỡi từng chút từng chút liếm qua chạm vào hàm trên của cô, đánh một vòng trên niêm mạc mềm mại.

Từ Tư Nhan rên rỉ một tiếng, ôm chặt cổ anh ngửa lên đáp trả lại anh.

Nhiệt độ trên mặt tăng trở lại, cô đã nghe thấy tiếng tim đập của ai đó, vừa nhanh vừa gấp.

Lưỡi nhỏ mềm mại lén vào cùng anh quẩn quýt, mùi ngô thơm ngọt quẩn lấy nụ vị giác của anh, Trần Chiêu Hàn mạnh mẽ cắn mút một cái rồi trở người cô lại đè trên thùng gỗ, vùng chậu chen vào giữa hai đùi, gây th*t thức tỉnh ngẩng cao đầu trong quần vải chọc vào váy cô.

Gãi không đúng chỗ ngứa, càng gãi sẽ càng ngứa, Từ Tư Nhan bị anh đâm chọc đến mức khó chịu, móng tay sạch sẽ cào cào sau bả vai anh hết lần này đến lần khác.

“Sâu nhỏ tham ăn dứt mãi không no.” Răng môi quẩn quýt, hôn đến không thể tách rời.

Nước bọt lành lạnh chảy ra từ khóe miệng cô, tay người đàn ông mò ra phía sau kéo dây kéo váy, bóc tách ra bả vai trắng mịn nõn nà, vết dâu tây trước ngực vừa lưu lại chưa được một ngày lại bị chồng lên thêm, áo lót mỏng manh màu hồng cánh sen bao bọc hai đỉnh núi mềm mại, xoa nắn một bên, một bên khác sẽ nhảy bật ra, thơm tho non nớt, tiếng hút chặc chặc vang lên.

Hơi thở khô nóng của người đàn ông chơi đùa da thịt trắng nõn như ngọc của cô, Từ Tư Nhan ngửa cổ, dòng điện chi chít kích tê cô vừa thoải mái vừa không thoải mái, nơi giữa háng cách một lớp vải hơi ngứa ngáy, còn có chút đau rát, quần lót vừa thay lại ướt đầm dán vào da thịt, sắp cắm vào trong.

Cuối cùng cô cũng không nhịn được tự mình sờ xuống quần anh, trong mũi phát ra tiếng rên rỉ động tình nghe như tiếng khóc.

Anh vừa nghe thấy, sống lưng lập tức toát ra một chút mồ hôi, lồng ngực nóng bừng, một bên đỡ cô vuốt ve lưng cô, một bên dụ cô vươn tay vào trong mà sờ.

Từ Tư Nhan gắng thử vài lần, tay run rẩy không đi vào được, chỉ cọ lửa ở bên ngoài, Trần Chiêu Hàn nhìn đến mức khó chịu, tự mình cởi quần ra, cắn thùy tai của cô khàn giọng dụ dỗ: “A Nhan, sờ nó đi.” Đầu ngón tay nhỏ nhắn lướt qua đường nhân ngư, gặp phải một bụi lông mao, giống như chạm đến vùng cấm kỵ nguy hiểm, khiến cô kinh hãi tim đập như sấm, xuống chút nữa là một cây gậy th*t đã chọc cô, lông lá thô cứng không lảng mịn chút nào, Từ Tư Nhan chỉ cầm hai phần ba thôi mà lòng bàn tay đã ướt đầm, đường kính còn to hơn cô nghĩ.

“A Nhan.” Eo hông Trần Chiêu Hàn tê dại, khàn giọng rên một tiếng, đầu vùi vào giữa mái tóc cô, ôm chặt cô. Chỉ bởi vì người phụ nữ này đã cầm lấy túi nang ở bên dưới, lòng bàn tay của cô chỉ đủ cầm một viên, còn rất không an phận, nắm rồi buông, buông rồi nắm, kích thích biết bao.

Sau gáy người đàn ông đẩy lên từng trận khoái cảm khi bị cô giữ trọn mệnh mạch.

Chương 41

Edit: Đậu Xanh

Túp lều nhô cao giữa háng mạnh mẽ co siết ở bên trong, Từ Tư Nhan nhỏ giọng kêu một tiếng rồi buông tay ra, ngã oặt vào lòng anh.

Nước tắm đang bốc hơi nóng hừng hực ở sau lưng, lúc này cô giống như sắp bị hấp chín, mông trần ngời trên mép bồn tắm, hai chân mở rộng, nơi riêng tư óng ánh đỏ tươi, gào khóc đợi được lấp đầy.

Cửa nhà trước và cửa sân sau không đóng, chỉ có cổng lớn ở bên ngoài đã được cô tiện tay khép lại, hai tay Từ Tư Nhan chống trên mép bồn tắm, bầu vú trắng nõn phập phồng lên xuống, nhìn ra được cô rất căng thẳng.

Cô nói: "Anh đi đóng cửa lại đi."

Trần Chiêu Hàn: "Không kịp nữa rồi."

Trong khoảnh khắc lưng quần tụt xuống, gậy th*t ngạo nghễ thô to đột nhiên ngẩng cao đầu về phía cô, người đàn ông tiến về phía trước một bước, tay đỡ quy đầu chạm vào miệng tiểu huyết, đột phá vòng vây.

"A, không được, chờ một chút." Cô thật sự rất hiếm khi nhìn thấy gậy th*t ở mức độ này nên ngả người ra sau như một phản xạ có điều kiện.

Trần Chiêu Hàn kịp thời dùng một tay đỡ eo cô, có hơi cường thế chạm rầy đẩy vào trong, "Vợ ngoan, vào lúc này không có lý do gì để dừng lại."

Từ Tư Nhan rất ít khi nhìn thẳng anh làm cô như thế này, tác động thị giác được nhân đôi truyền vào cơ thể, sau lưng lại là một bồn nước nóng, áp bức chọc trời, huyết thịt trong cơ thể lập tức co rút dồn dập.

Huyết thịt căng mót quăn quýt quá chặt, Trần Chiêu Hàn vừa đau vừa

sương tăng tốc cầm rút mấy trăm cái, người phụ nữ trong lòng rên rỉ liên tục phun nước, chất dịch trong suốt tuôn theo lông mao của anh nhỏ xuống sàn nhà.

Tí ta tí tách, từ một hai giọt biến thành một vũng, sau cùng còn hòa lẫn với tinh dịch tanh nồng của người đàn ông, trắng đục một vũng, nhiều đến mức âm cung của người phụ nữ không chứa nổi nữa.

“Ưm a...a...”

Thời gian lâu đến mức hai tay của Từ Tư Nhan không chống đỡ được nữa, chân cũng bắt đầu trượt xuống, khóc nức muốn leo xuống.

Trần Chiêu Hàn không đành lòng buông tha cho cô vào lúc này, động tác cầm rút phía dưới không ngừng lại, dịu dàng dụ cô bám hai tay lên vai anh, lòng bàn tay hơi chai sạn đặt dưới mông của cô, ôm cô cao hơn một chút, nhưng vẫn đứng bên bồn tắm, nước ở sau lưng đã hết bốc hơi từ lâu, nhưng cảm giác vẫn còn đó.

Không thể lùi bước, chỉ có thể treo trên eo anh tiếp nhận mưa cuồng bão táp, hung hãn xâm lược trong nước trong lửa.

Cho dù ngồi cao hay ngồi thấp, ngồi trên tay anh hay là ngồi trên mép bồn tắm, lực độ đao thịt của người đàn ông cầm giữa háng cô vẫn không chút thuyên giảm, mà chỉ ngày càng nhanh ngày càng mạnh mẽ, càng mạnh mẽ càng bức chết người, năm giác quan và linh hồn sắp bị đâm vỡ vụn, cơn cao trào ấy vẫn ập đến, cùng với anh, cứng rắn hung mãnh.

Khoái cảm trong chốc lát sương đến mức không biết mình đang ở nơi nào, Từ Tư Nhan chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ và lời âu yếm của anh kể sát bên tai nhưng lại giống như xa tận chân trời.

“A Nhan, sinh cho anh một đứa nhỏ đi.”

Dâm dịch trong cơ thể phun ra từng dòng, tiếng rên rỉ trong cổ họng cũng giống như bị chặn lại, muốn rên nhưng không rên được.

Từ xẩm tối đến nửa đêm, Trần Chiêu Hàn không có quá nhiều kỹ năng giày vò cô, mà là cảm giác vừa đến đã cho cô ngay, dốc hết tâm sức, giữa chừng nghỉ ngơi không đến một tiếng.

Vài tiếng sau.

“Vừa rồi em đã nhìn thấy Bạch Trì ở bên ngoài.”

Từ Tư Nhan xoay lưng với anh, ngón tay bám chặt trên cổ tay đang vắt ngang ngực cô, cổ tay của người đàn ông sờ vào rất có sức

manh.

“Thằng bé đến làm gì thế?” Trần Chiêu Hàn lại thay nước nóng cho bọn họ, hai người ngồi trong bồn tắm với tư thế ngồi dài sen.

Cơ thể tựa nhau quá gần, Từ Tư Nhan bị quấy rầy bởi hơi thở tàn phát của anh, dòng suy nghĩ liên tục đứt đoạn, vốn định rời khỏi anh leo lên mép bồn tắm, chợt bị người đàn ông ở phía sau chặn ngang ngực ngồi xuống lại đùi anh, nơi tư mật cũng không thể tránh khỏi ngồi lên cây gậy th*t cứng ngắc kia, động thế nào thoải mái thế này, còn rất ngứa.

Nhưng cô thật sự đã quá mệt, không thể chịu đựng tinh lực của anh nữa, ngoảnh đầu nhìn thấy nụ cười xấu xa cứng chiều bên môi anh, trong lòng nhất thời tức giận, dùng móng vuốt cào anh mấy phát.

“Còn không phải bởi vì anh.”

Trần Chiêu Hàn cười phá lên, càng không chịu nổi cô ngồi trong lòng mình vừa uốn éo vừa cọ lửa, cô cũng không phải cố ý muốn động đây, mà là cảm giác âm dương mật thiết thật sự quá khó chịu, khiến cô đứng ngồi không yên.

Chương 42

Edit: Đậu Xanh

Cái gáy trắng nõn như tuyết của người phụ nữ hơi cúi xuống, phác họa ra một độ cong gợi cảm, vô cùng mê người.

"À Nhan, em lại có gì muốn nói, không cần phải trải đệm, anh luôn dụng tâm lắng nghe." Trần Chiêu Hàn không khỏi muốn cùng cô thân mật thêm một lúc.

Người đàn ông động tâm động tình như thế này, lúc thì dịu dàng sâu sắc, lúc thì sắc tình xấu xa, nhưng từ đầu đến cuối đều đặt cô vào lòng vô cùng trân quý, dụng tâm thương yêu, trước giờ cô rất tự tin, nhưng bây giờ bỗng dưng sinh ra lòng tự ti vô cớ.

Cô dựa vào đầu mà được anh yêu thương, chiếm giữ tình yêu sâu sắc của anh.

Cô tự hỏi bản thân không cho anh được thứ gì ngoài thân thể và gương mặt này, cuối cùng vẫn bị anh quấy rầy, đầu óc ngưng trệ, cứ thế mà hỏi ra, "Anh thích gì ở em?"

"Hửm?" Trông anh thật giống một hôn quân [1] trẻ tuổi mê đắm nhục dục.

[1] Hôn quân: Vua ngu muội, say đắm những thú vui tầm thường
"Bạch Thanh Thanh không kém hơn em, cô ấy là cây thần hóa thành, nói về vóc dáng và ngoại hình đều là thượng thừa, tại sao không phải là cô ấy?"

"Sao lại khóc rồi?" Trần Chiêu Hàn liếm môi, lúng túng lau đi những giọt nước mắt đang rơi của cô.

Cô đã khóc sao? Từ Từ Nhan không cảm nhận được có bao nhiêu đau buồn, nhưng nước mắt không biết lừa người, cô vừa nghĩ đến người phụ nữ khác và anh có loại quan hệ đó, thì tuyến lệ của cô lập tức bị kích ứng.

"Có phải anh làm em đau không?"

“Không phải.” Cô nín thở tựa vào ngực anh, nước mắt càng chảy càng nhiều.

“Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Nhất định phải nhắc đến người phụ nữ khác vào thời điểm này sao?” Người đàn ông bất lực cười khổ.

“Tại sao lại không thể?”

“VẬY THÌ TẮM XONG RA NGOÀI RỒI NÓI, NẾU KHÔNG RẤT CỤT HỨNG.”

Từ Tư Nhan ngẩng đầu nhìn anh, nhìn vào đôi mắt trong veo sáng rực của anh, đột nhiên hiểu ra chút bệnh sạch sẽ nho nhỏ trong lòng người đàn ông.

Đang làm tình nhắc đến một người phụ nữ khác, quả thật rất cụt hứng.

Chính vì thế, lúc lại nhắc đến Bạch Thanh Thanh, đã là nửa đêm khi Trần Chiêu Hàn đang cắt móng chân cho cô.

Bởi vì Trần Chiêu Hàn không biết thỏa mãn là cái gì nên lại bảo cô nằm tựa bên mép bồn tắm, từ phía sau dịu dàng nhẹ nhàng làm thêm hai lần.

Khi tình nồng ập đến, bọn họ ôm chặt nhau hôn thật sâu, vượt ve cơ thể của đối phương, là một cặp uyên ương sống duy nhất có mức độ tương xứng cao nhất trong vùng rừng núi này.

Anh nói: “Anh cũng là một người đàn ông bình thường, nguyện vì dục vì sắc mà bỏ cả tim cả mạng, quan trọng nhất là trong lòng người phụ nữ của anh có anh, tình nguyện thỏa mãn mọi sự mong đợi của anh về hạnh phúc với tư cách là một người đàn ông.

“Em là người phụ nữ khiến anh vừa gặp đã yêu, thấy sắc này lòng tham âu cũng là số mệnh đã định.”

“CÓ GAN YÊU THÍCH THÌ CŨNG PHẢI CÓ GAN THEO ĐUỔI, SỰ Ỗ LẠI CỦA EM CHÍNH LÀ ĐỘNG LỰC LỚN NHẤT ĐỂ ANH THEO ĐUỔI, MÀ ĐÀN ÔNG CŨNG KHÔNG PHẢI CHỈ LÀ ĐỘNG VẬT SỐNG BẰNG NỬA THÂN DƯỚI, NGƯỜI PHỤ NỮ MÌNH TỪNG NGỦ QUA ĐÓ CHÍNH LÀ VỢ MÌNH, LÀ VỢ THÌ CÓ LÝ NÀO LẠI KHÔNG THƯƠNG.”

Một câu nói như vậy, đây là lần đầu tiên Từ Tư Nhan nghe thấy đạo lý này, tẩy não thì không nói đi, còn rất êm tai.

Anh là một người đàn ông như thế, chưa từng đến những phố xá sầm uất, cũng chưa từng gặp biển người rộng lớn, nửa đời chỉ trú ngụ bên ngọn núi này, nhưng trong tim luôn đặt tình yêu và trách

nhiệm ngang nhau, một trái tim không phù phiếm, một chấp niệm không từ bỏ.

Tình cờ gặp gỡ, chờ đợi cô, yêu cô, ngủ với cô, đó chính là trách nhiệm nắm tay nhau cả một đời.

Chương 43

Edit: Đậu Xanh

Tắm rửa xong Từ Tư Nhan đã không còn sức đứng lên, nhưng lại không chịu lên giường nằm, Trần Chiêu Hàn chỉ đành đặt cô lên bàn gỗ bình thường dùng để ăn cơm để cô nghỉ ngơi.

Cửa trước đã đóng, nhiệt độ trong phòng bị bọn họ chỉnh cao lên lúc làm tình nhưng không giảm xuống lại, trên người cô chỉ có một chiếc áo ba lỗ màu xám vừa phơi khô của người đàn ông, cô nằm nghiêng người vừa hay che được phong cảnh giữa đôi.

Trần Chiêu Hàn gập eo đỡ mặt cô, mạnh mẽ hôn một cái trên gương mặt nóng bừng của cô, đứng dậy đi thu dọn tàn cuộc, cái thùng gỗ to có thể chứa được hai người họ được anh nhấc ra ngoài đổ trên bãi đất bằng phẳng ở sân sau.

Sạch sẽ nhanh nhẹn, bước chân và động tác vững vàng gọn lẹ, Từ Tư Nhan mệt đến không mở mắt nổi.

Cô nhìn anh đi ra đi vào, phơi quần áo, lau sàn nhà, trầm lặng không nói lời nào, nhưng lại là nguồn sức sống không thể ngó lơ trong căn nhà này, có một chút quyến rũ và cảm giác tồn tại riêng biệt.

Cuối cùng cô vẫn bình tĩnh hòa nhã thuật lại một lần lời nói của Bạch Trì cho anh nghe, động tác của người đàn ông không dừng lại, làm việc gì cũng đều dứt khoát trong một lần.

“Em vì chuyện này nên tối nay mới biểu hiện ngoan ngoãn như thế.”

Trần Chiêu Hàn đi vào phòng vén chăn lên, rồi trở ra đi thẳng về phía cô, trong đôi mắt dịu dàng lóe lên một tia ghẹo chọc sáng bừng.

“Trước đây không phải anh từng nói với em sao.”

Nói cái gì thì anh không nói tiếp, trong lòng Từ Tư Nhan mơ hồ nổi lên sự nghi ngờ, muốn bỏ dậy nghe anh nói, người đàn ông nhanh

chóng chế giữ tay cô đè cô nằm ngửa ra bàn.

“Không phải anh từng nói với em anh chưa từng có người phụ nữ khác sao.”

Đôi mắt của anh trong veo sáng rực, phản chiếu ra bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nhịp tim đột nhiên trở nên mãnh liệt hơn, một câu nói tùy ý của anh đã làm trái tim và thân thể cô xoắn xuýt, cô đã động lòng vì anh đến mức độ này rồi sao?

Từ thích con người của anh, đến muốn độc chiếm tất cả mọi thứ của anh, khiến trong tim trong mắt của anh chỉ có mỗi mình cô.

Tất cả những động chạm và lời nói của anh đều trở thành chìa khóa giải thoát tiếng lòng của cô, khiến cô trầm mê, say đắm.

Cô đã yêu anh, trong lòng vô cùng hy vọng anh chỉ là của một mình cô, tình ý hẹp hòi ích kỷ này vô cớ khiến người ta trở nên yếu đuối, Từ Tư Nhan ngoảnh mặt đi né tránh tầm mắt của anh, cắn răng nói khẽ, “Anh từng nói qua nhiều lời như thế, em làm sao nhớ nổi.”

Người phụ nữ này không lúc nào là không quyến rũ anh, Trần Chiêu Hàn cúi người nhắc chân nửa quỳ trên bàn ăn, đỡ mặt cô ngửa lại, hít thở dồn dập hôn xuống.

Anh than nhẹ: “Em vẫn không đặt anh vào trong tim.”

Hơi thở dịu dàng quyến luyến, càng thâm nhập càng dễ chịu, tay lót sau đầu cô, dùng góc độ thích hợp hơn chơi đùa chiếc lưỡi hồng nhật của cô, ngậm cắn mút mát cánh môi đầy đặn ướt át, liếm mút tất cả điểm nhạy cảm trong miệng cô.

Chỉ riêng một nụ hôn đã khiến cô rên rỉ mất hồn, hai chân mềm nhũn.

Từ Tư Nhan tự giác vòng qua cổ anh, càng chủ động quấn quýt hôn anh, chớp mũi trên đùa động chạm, trái phải cũng muốn dùng hết khả năng cùng anh hôn cắn thở dốc, không khí trong miệng sắp bị anh cướp hết, cô thiếu oxy đến ngạt thở, cầm lấy một tay anh đặt lên vú, mạnh mẽ xoa nắn.

“Nhưng em vẫn luôn đặt anh trong thân thể của em, em và anh đã là một thể từ lâu.” Muốn làm người trong tim anh, muốn cùng anh hai hợp thành một, muốn để anh nhớ kỹ em.

Lồng ngực thành lĩnh siết chặt, đầu lưỡi cũng bị mút đến tê dại, lời nói của cô rõ ràng đã kích thích anh.

Niềm vui sướng trên khuôn mặt Trần Chiêu Hàn bùng cháy lên,

“Thật nên chết trên người em.”

Cô cười nhạt, “Em cũng muốn chết dưới thân anh.”

Mọi thứ vượt qua sự sống và cái chết, từ giờ về sau không còn gì phải sợ.

Bọn họ không vội làm, Trần Chiêu Hàn nói nếu thật sự làm ở đây, bàn ăn có thể sẽ không chống đỡ nổi, bèn vác cô đi đến giường, hôn khắp toàn thân cô một lượt.

Từ Tư Nhan cũng không chịu yếu thế, quyết muốn hầu hạ anh một lần, đúng thật là một chuyện khiến máu huyết người ta sôi trào.

Trong căn phòng nhỏ sáng rực yên tĩnh, đôi mắt của anh bị che lại, thân thể cân đối đẹp mắt kích thích nằm ngửa trên giường, da thịt toàn thân căng chặt không thể khống chế, khớp tay hai bên buông lỏng rồi siết chặt, siết chặt rồi lại buông lỏng, trên người anh từng chút từng chút lan tràn cảm nhận chưa từng có, tích tụ nơi bụng nhỏ, căng chặt đến phát đau.

Từ Tư Nhan hôn mặt anh xong, thuận theo cảm đi dọc xuống, liếm mút yết hầu gợi cảm giữa cổ anh, tất nhiên cô không có kỹ thuật gì, thậm chí trúc trắc không biết nặng nhẹ, nhưng mỗi một lần cắn luôn có thể tạo ra khoái cảm khác nhau.

Cơ ngực săn chắc, hông, vòng eo bẽn lẽn ảm áp phẳng lì, cái rốn, rồi lại đến cây gậy to lớn ngẩng cao đầu.

Chương 44

Edit: Đậu Xanh

Người phụ nữ đang mơn trớn anh, quỳ sấp lên thân thể phập phồng, áo ba lỗ kiểu nam rộng rãi mềm mại xộc xệch treo trên đầu vai, không có chút hiệu quả che chắn nào, ngược lại khiến cô trông giống như một nàng yêu tinh tuyệt sắc mộng ngực đầy đặn, thân thể yêu kiều uốn lượn trên người anh, lưu lại một hàng vệt nước. "A Nhan." Anh không nhìn được muốn đè cô xuống, hung hăng cắm vào tiểu huyết hồng hồng ướt đầm kia.

Gân xanh trên trán nổi lên từng sợi, nhìn đến mức đầu mướt mồ hôi. Sự hầu hạ của Từ Tư Nhan quả thật là giày vò người khác, cũng giày vò bản thân, cười ngang trên người anh, cô hôn dọc xuống từng chút từng chút, thân thể của người đàn ông quá đổi rắn chắc hữu lực, dưới sự cọ xát lạnh lẽo khó chịu, vùng giữa háng cô chậm rãi chảy nước, dội ướt bản thân, cũng dội ướt cả anh.

Đường nét da thịt bền dẻo rắn chắc đã dính đầy nước bọt của cô, trở nên óng ánh sáng rực, Từ Tư Nhan vươn ngón tay vẽ vờ trên đấy, không tiếp tục hôn nữa.

Mà đứng dậy chuyển đổi phương hướng, cười trên lồng ngực anh, nhìn thẳng vào cây gậy uốn cong kia, gật thịt dữ tợn lắc đầu lung lay, kích thích thô dài nhìn thẳng vào cô khoe khoang một bụng ý nghĩ xấu xa.

Mỗi lần đều là nó dồi non lấp bể trong cơ thể cô, cuồng ngạo không ai bì nổi, Từ Tư Nhan nín thở tiến đến gần nhẹ nhàng cắn một cái vào miệng nó, mùi đàn ông tanh ngọt xộc lên não.

Bụng nhỏ Trần Chiêu Hàn co rút, giật khăn che mắt xuống như một phản xạ có điều kiện, một màn trước mắt lập tức khiến anh như ngừng thở, máu huyết vang âm một tiếng chạy thẳng lên não.

Người phụ nữ thướt tha duyên dáng này đang chu môn về phía

anh, hai đùi hé mở, đóa hoa hồng mềm mại chính giữa một co một nở chảy nước ra ngoài.

Vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô đè xuống dán vào vòng eo của anh, tấm lưng trần cần thận uốn lên thành một độ cong hoàn mỹ, chỉ vì muốn vươn dài cổ liếm mút cây gậy th*t thô to đang ngẩng đầu vì cô kia.

Cô liếc mắt nhìn qua, giả vờ phong tình trừng anh một cái, không vui vì anh không tuân thủ quy tắc.

Dưới cái nhìn của anh, quy đầu màu thịt có kích thước to cỡ viên đá cuội chậm rãi cắm vào cái miệng nhỏ ngọt ngào mướt mát ấy, nhét đầy cả miệng khiến cô rên rĩ và thở dốc, điểm nhạy cảm trên người cô không chỉ có hai chỗ, mỗi một nơi đều rất tiêu hồn.

Trong cơ thể Trần Chiêu Hàn dâng trào cơn lũ, càng lúc càng miệng đắng lưỡi khô, chống cánh tay găm gù vài tiếng, nhồm người dậy vươn ngón tay sờ lên mảnh hoa cốt ấy, dòng nước ấm trơn ướt dính nhớt lẫn vào kẽ tay của anh, càng chảy càng nhiều.

“Huhu...ưm~”

Một ngón tay của anh cắm vào giữa háng cô, Từ Tư Nhan suýt chút nữa đã nuốt mất cây gậy th*t trong miệng.

Kích cỡ của ngón tay không lớn bằng thứ trong miệng cô, nhưng độ cứng và độ linh hoạt rất là lợi hại, huyết thịt cắn hút quẩn quýt, cô vừa phải uốn hông ứng đối, vừa phải hầu hạ anh.

Việc này căn bản không làm được, cô quá nhạy cảm, chỉ riêng khoái cảm tiêu hồn sung sướng ở nơi đó đã khiến cô đạt đến cực điểm.

Cô quỳ sấp xuống liên tục thở dốc, một bàn tay sờ đến hai viên tinh hoàn nặng trĩu phía dưới cần thận chơi đùa, một tay khác vuốt lên vuốt xuống trên thân gậy. Mỗi đêm ôm nhau mà ngủ, hoặc là anh cầm cả đêm không rút ra ngoài, hoặc là anh bắt lấy tay cô vuốt ve lên xuống giống như bây giờ, cô sớm đã học được rồi.

Cô thoải mái, nên cũng muốn khiến anh thoải mái.

Ngón thứ hai ngón thứ ba, liên tiếp hai ba ngón cắm vào, nhanh chóng cầm rút ra vào trong cơ thể cô.

Trần Chiêu Hàn nghe thấy tiếng rên rĩ kèm tiếng khóc của cô, cây gậy cứng như sắp nổ tung, anh nhìn đến mức khiến nó đỏ thắm hung tợn, “A Nhan, dừng dừng lại.” Đôi mắt nhìn chăm chăm vào huyết thịt hồng nhật giữa háng cô, ngón tay dài chậm rãi tách mở,

thậm chí anh còn có thể nhìn thấy vách thịt nhăn nheo ở bên trong. Phía dưới được ngậm mút sung sướng như lên tiên, Từ Tư Nhan chỉ ngậm được nửa cây, sâu thêm chút nữa thì sẽ cảm đến tận cuống họng, cô đã thử vài lần cảm thấy thật sự rất khó chịu, nên bật khóc nói không ổn.

Cảm giác này không giống với khi ở trong cơ thể của cô, thứ đó của anh vừa to vừa nóng, cứng ngắt rất khó khống chế.

Trần Chiêu Hàn làm sao nữ làm khó cô, có thể như thế này đã rất sung sướng rồi, sau này hẳn bảo cô thử cái khác. Tốc độ trên tay đột nhiên tăng tốc, vết nước ọ ọ bắn tung tóe ra rơi trên cánh tay anh.

“A Nhan, được rồi, em nằm đó đừng động đậy.”

Từ Tư Nhan há miệng thở dốc, nằm trên đùi anh nghỉ ngơi một lúc, sau đó vênh mông ngoan ngoãn nằm yên. Trần Chiêu Hàn chống cánh tay chậm rãi rút ra khỏi thân dưới của cô, gậy th*o thô to đỏ sẫm lướt qua cổ cô, xương quai xanh, kẹp trong khe vú sâu thẳm, rồi lại đến cái rốn, bụng nhỏ.

Chương 45

Edit: Đậu Xanh

gậy th*т thô to mang theo nước bọt lướt qua thân thể của cô, cả lồng ngực Từ Tư Nhan cũng run rẩy theo nó, sao lại có cảm giác chết người đến thế cơ chứ, cô níu tấm ga giường dưới thân, xoay người gọi tên anh.

gậy th*т sung huyết đã nhắm chuẩn vào miệng huyết của cô, không có dừng lại, không có giày vò, một phát cắm tận đáy, sau đó lại rút ra, rồi lại cắm vào, Trần Chiêu Hàn quỳ một gối sau lưng cô, giữ chặt hai bờ hông xinh đẹp đàn hồi, mười ngón tay mạnh mẽ cắm vào da thịt, hai ngón cái xoa nắn âm đế, tăng thêm khoái cảm cho cô.

Huyết thịt ẩm ướt khít chặt, bị anh nong đến đỏ bừng, đẩy sâu vào rồi lại rút ra, yêu kiều nhưng không mất đi mỹ cảm, tiếng gầm rít của người đàn ông giống như núi cao nứt lìa, tiếng trước vội hơn tiếng sau.

Trong lòng mỗi con người đều có thú tính, cô có, anh cũng có.

Cô bị tư thế cưỡi phía sau mà cảm này chinh phục, mềm oặt, tê liệt. Chẳng phải anh đang giao phối không tiết chế đó sao, khoái cảm bị cô ngậm ở trong miệng suýt chút nữa tan chảy, lúc này chỉ có thể dùng hành động cắm rút gần như phát điên để giải tỏa nỗi khát vọng trong lòng đối phương.

Tiếng cắm rút mãnh liệt vang dội đứng ngoài cửa cũng có thể nghe thấy, cùng với tiếng thở dốc rên rỉ cực điểm và tiếng la thốt thanh như đang ở thiên đường.

Giây phút cuối cùng, người đàn ông ôm hai chân cô nhấc lên khỏi mặt giường, kê lên thanh sắt cứng rắn giữa háng mình liên tiếp tấn công vài chục cái như súng liên thanh, rồi co rút bắn vào cơ thể cô. Tinh dịch trơn ướt nóng bỏng lại thoải mái, người phụ nữ dưới thân chìm trong cơn cao trào mãnh liệt mạnh mẽ tận mấy phút đồng hồ,

run rẩy kịch liệt, Trần Chiêu Hàn cúi người vồ về cô, tay sờ lên hai đỉnh núi nhún nhảy nhất nhất kia, sờ qua đầu v* cứng ngắc rũ xuống, hai tay ôm lấy bọn chúng.

Cũng là ôm lấy cô, đến cả lông măng nhỏ xíu trên người cô cũng đang ngẩng cao trong cơn cao trào, người đàn ông thắm đượm thâm tình vui mặt lên lưng cô gọi cô, "A Nhan, đã đỡ hơn chưa."

Trần Chiêu Hàn ôm cô trở mình lại đặt lên trên gối, không biết cô có tỉnh táo hay không, mà tận nửa ngày không có phản ứng.

Anh nhú mào sờ xuống trán cô, rồi lại thử sờ trán mình, phát hiện không cùng nhiệt độ.

Cô sốt rồi.

Trần Chiêu Hàn nhanh chóng mặc quần áo vào cho hai người, đánh giá một hồi, sau đó lại bọc thêm cho cô tấm chăn giường, sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi.

Bên ngoài đêm đen gió lớn, anh ôm cô chạy ra khỏi nhà, mới phát hiện mình mang giày ngược, lập tức đá xuống ném vào trong sân, vội vã xông ra cửa đi tìm người.

Suốt cả một đêm, Lục Đại Lâm vẫn đang chăm cứu cho Bạch Thanh Thanh hôn mê bất tỉnh, đang nghĩ liệu Trần Chiêu Hàn có đến nhìn thử một cái không, thì người đàn ông ấy đã dùng một tiếng đá mở cửa nhà anh ta chạy vào trong.

"Mau, mau xem cho cô ấy."

Anh chạy thở ra không hơi, Lục thần y dụi dụi đôi mắt, trừng thật to, chân mày nặng nề cau lại.

Đây, đây là bị sao thế, chẳng lẽ là..

Sốt sáng chạy đến, nhìn ngó một vòng, mới nghe thấy anh nói cô bị sốt.

Mẹ nó! Cậu ta còn tưởng người sắp chết rồi cơ.

Thật đúng là chuyện bé xé ra to, Lục Đại Lâm ghét bỏ lùi về sau một bước. Đêm nay đón tiếp hai người sống dở chết dở, chiêu bài của cậu ta có cần nữa không đây.

"Đặt xuống đó đi."

"Tôi ôm thế này là được."

"Tôi bảo cậu đặt xuống đó đi! Trùm chăn như thế này không khó chịu hả, cậu để cô ấy nằm thẳng ra cho thuận khí."

"Ồ."

Chiếc giường duy nhất đã bị người phụ nữ khác chiếm mất, Trần Chiêu Hàn đặt cô lên chiếc bàn dài bình thường Lục Đại Lâm hay dùng để luyện pháp, xoay đầu hồi thúc cái người đang lấy thuốc chậm rì rì kia.

“Cậu có thể nhanh chút được không hả!”

“Chặc chặc chặc, nhìn cậu kìa, một người phụ nữ mà thôi, làm như ai lấy mạng cậu vậy!”

“Lục Đại Lâm, đừng ép tôi đánh cậu.”

“Được rồi được rồi, thuốc này pha với nước ấm cho cô ấy uống, nửa tiếng sau thì có thể hạ sốt.” Người đàn ông nhát gan nhanh chóng sai bước đi đến, ném thuốc cho anh, lập tức nhảy ra khỏi phạm vi ba bước của anh.

Trần Chiêu Hàn lột tã chần trên người cô xuống, đỡ cô ngồi dậy, “Nước đâu?”

“Tôi...!” Con mẹ nó, nhìn anh vội thành thế kia, Lục nào đó lúc này quả thật không dám cãi lại, “Tôi rót, tôi rót, tôi đây đi rót nước ngay.”

Đứng định rót nước xong bưng qua cho ông lớn, ông lớn không thèm nhìn cậu ta lấy một cái, Lục nào đó giao mồm, “Có cần tôi bắt mạch cho cô ấy không?”

“Không cần.” Trần Chiêu Hàn nghĩ với bản lĩnh lưu manh của tên này, chắc chắn mạch sẽ xảy ra chuyện.

“Ồ, tôi biết rồi, do cậu làm người ta thành ra thế này đúng không.” Lục nào đó lập tức đoán ra, phát phát tay áo mắng một câu, “Cầm thú.”

“.....”

Chương 46

Edit: Đậu Xanh

Từ Tư Nhan nhanh chóng tỉnh lại, nhìn thấy căn phòng và cái bàn lộn xộn trước mắt, mơ mơ màng màng tưởng rằng mình đến địa phủ.

"A Nhan." Có người từ trên ghế đứng dậy, sai bước lớn đi qua đây.

"Trần Chiêu Hàn."

"Ừm, em bị sốt."

Trong tay anh cầm thau nước nóng và khăn mặt.

Từ Tư Nhan chậm rãi ngồi dậy đánh giá anh, "Sao anh lại chạy ra ngoài như thế này, lòng bàn chân sẽ bị mài rách đấy."

"Anh không sao." Anh không thèm để tâm, "Nào, vươn tay ra đây."

Từ Tư Nhan còn muốn nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường ở bên cạnh, "Bạch Thanh Thanh?"

"Là cô ta."

"Sao lại ở đây?"

"Đại Lâm nói chập tối hôm qua bọn họ lén chạy đến đây, có lẽ mấy người trưởng thôn Bạch vẫn chưa biết."

Dùng khăn nóng lau tay chân xong, Trần Chiêu Hàn định đi đổ nước, bỗng nhiên bị cô kéo lại.

Từ Tư Nhan tìm một góc sạch sẽ, vươn tay lau đi mồ hôi trên trán cho anh, "Em sẽ đau lòng đấy."

Người đàn ông nở nụ cười cứng chiều, ôm cô hôn một cái lên đỉnh đầu, "Cô vợ nhỏ."

Bạch Trì vào núi tìm một loại côn trùng tiếp máu, Lục Đại Lâm có chút không yên tâm, lần theo mùi hương đi tìm cậu bé. Mũi của Lục nào đó quả thật thính hơn những người khác.

"Bọn họ liệu có gặp nguy hiểm không?"

"Không đâu, trước đây bọn anh thường lên núi tìm côn trùng thảo

được quý hiếm vào nửa đêm, có một số thứ ở trong đêm tối mới dễ bị người ta phát hiện ra.”

Người đàn ông ngồi xếp bằng bên cạnh cô, đặt chân cô lên người mình, ngón tay mát xa những nơi đau mỏi giúp cô xoa bóp đỡ mệt.

“Còn đau không em?”

“Không đau.” Đau thì không đau, chỉ là hơi choáng. Bọn họ làm tình là vì muốn hưởng thụ thoải mái, Trần Chiêu Hàn cũng không phải loại người bạo lực gì, sẽ không làm cô bị thương thật.

Trong phòng còn có một người, Từ Tư Nhan không khỏi tò mò, “Sao cô ta còn chưa tỉnh?”

“Đại Lâm đã châm cứu cho cô ta, bây giờ vẫn đang hôn mê.” Cây kéo mà Lục nào đó dùng để cắt giấy bị anh dùng để cắt móng tay. Từ Tư Nhan cúi đầu nhìn nhìn đầu ngón tay được anh cắt gọn tròn trịa, “Cắt đi cũng tốt, đỡ phải cào đau anh.” Trên lồng ngực, cánh tay và lưng anh toàn là vết móng tay vết răng của cô, có vết chảy cả máu.

“Chút sức lực này của em không cào đau anh, anh chỉ sợ em cào đau chính mình.” Người đàn ông thay đổi chủ đề, có hứng thú với việc trêu ghẹo cô, “Lần nào em cào càng tàn nhẫn, anh sẽ càng hưng phấn, sung sướng không ngừng lại được.”

“Lưu manh!” Cô cào tàn nhẫn còn không phải do anh cắn vào quá sâu quá mạnh sao.

Trần Chiêu Hàn: “Móng chân cũng phải cắt, cắt cho sạch sẽ, nhìn càng có ham muốn hơn.”

Từ Tư Nhan: “.....” Có thôi đi không hả.

Sau cùng, Trần Chiêu Hàn nói về những chuyện có liên quan đến Bạch Thanh Thanh.

Năm đó, anh và mấy người trưởng thôn Bạch chung sống hơn 5 năm, trong thời gian đó vợ của trưởng thôn Bạch bị sói hoang trong núi ăn mất quả tim, Trần Chiêu Hàn vừa mới đôi mươi rất dũng cảm thay bọn họ đi giết con sói ấy. Trưởng thôn Bạch rất cảm kích, muốn gả con gái cho anh.

Bạch Thanh Thanh và Trần Chiêu Hàn trai tài gái sắc cũng rất xứng đôi, ban đầu hai người đều không có ý kiến, Lục Đại Lâm còn cố ý chế giễu anh: “Một đóa hoa bá vương cắm trên đầu cậu, nhìn kiểu gì cũng giống cô ta chèn ép cậu.”

Trần Chiêu Hàn không nói gì, từ trên núi hái thuốc xong quay về, nói muốn dọn đi khỏi nhà họ Bạch, một mình một đôi tay tốn mất vài tháng mới xây xong một căn nhà mới, anh được việc từ nhỏ, tiền tiết kiệm trên người ngoài phụ cấp phí sinh hoạt cho nhà họ Bạch ra, vẫn còn lại rất nhiều, trước khi cha mẹ mất đã để lại cho anh một khoản tiền để cưới vợ, vậy nên sau khi gặp được Từ Tư Nhan, nuôi bà xã sống qua ngày căn bản không thành vấn đề.

Không còn ăn nhờ ở đậu nên anh có thêm tự tin, nhanh chóng từ chối mối hôn sự này với trưởng thôn Bạch, mọi người tò mò, Bạch Thanh Thanh càng thêm phần nộ, tìm đến tận nhà anh, khóa trái cửa, không định trở ra nữa.

Khi cô ta cởi sạch quần áo đứng trong sân bảo anh chịu trách nhiệm, trên mặt Trần Chiêu Hàn đỏ bừng, lông mày nhíu lại, anh siết chặt bàn tay xoay người đi, tức giận quát cô ta: "Mặc quần áo vào ngay!" Khi đó bên ngoài hàng rào thấp bé đã có không ít người đứng nghe.

Bạch Thanh Thanh không chỉ không mặc quần áo vào, còn trực tiếp đẩy cửa đi vào nhà, còn ở trong nhà gọi tên anh, muốn bảo anh vào trong rồi nói.

Chương 47

Edit: Đậu Xanh

Trần Chiêu Hàn tất nhiên không hề đi vào, thậm chí còn định phất tay rời đi, Lục Đại Lâm đứng ngoài hàng rào leo tường nhảy vào kéo tay anh, “Đừng kích động nhé người anh em, tôi có cách trị cô ta.”

Suy đoán của Lục Đại Lâm là Bạch Thanh Thanh này không phải dạng vừa, cô ta đã từng gian díu với những người đàn ông trẻ tuổi khác, với mức độ mắc bệnh sạch sẽ của Trần Chiêu Hàn đoán chừng sẽ ghét bỏ người phụ nữ ấy thôi, người phụ nữ do yêu quái hóa thành rất khó kiểm chế bản thân, nếu như cưới cô ta, sau này cò bên ngoài hàng rào sẽ xanh ướm quanh năm cho xem.

Nói xong, cậu ta bảo Trần Chiêu Hàn ngồi xếp bằng dưới gốc cây, còn mình thì ngồi ở đối diện anh, nhìn như đang trò chuyện, nhưng ngón tay lại cầm nhánh cây vẽ vờ dưới đất, trong vô hình đã dựng lên cho ngôi nhà một trận pháp, khiến người ở trong phòng chìm vào một loại ảo ảnh.

Lục Đại Lâm vẫn luôn che giấu rất sâu, Trần Chiêu Hàn cũng không có ý định muốn người khác biết bí mật đó của cậu ta, cậu ta được xem như một kẻ dị loại sống lẫn ở nơi này nhưng người trong thôn cũng chỉ xem đó là một chàng trai hình người.

“Cậu đang làm gì thế?” Trần Chiêu Hàn nhìn không hiểu cậu ta đang làm cái gì.

“Tôi thấy cô ta thèm khát thân thể cường tráng này của cậu và thứ...ừm, khụ khụ cái đó trong đũng quần của cậu.” Lục Đại Lâm rất đắc ý, “Cho nên tôi đã dựng một trận pháp, để cậu làm chết cô ta trong cơn ảo ảnh của cô ta, càng thô bạo càng đầm máu càng có hiệu quả, sau này đoán chừng trong vòng mấy năm cô ta nhìn thấy cậu đều phải kẹp chặt chân trốn thật xa.”

Cậu ta cười nham hiểm: “Thế nào, cách này có được không?”

“.....”

Cái kết quả nhiên giống như những gì Lục nào đó dự đoán, Bạch Thanh Thanh kẹp chặt chân về đến nhà, chấp nhận yêu cầu từ hôn của Trần Chiêu Hàn. Trưởng thôn Bạch tuy rằng cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng hết cách, con gái của mình, tự mình biết rõ. Chỉ có thể tìm một chàng rể khác, điều kiện dạm ngõ vẫn là giết một con sói làm sính lễ, từ đó về sau, không còn ai nhắc đến chuyện này nữa. Sau khi Bạch Thanh Thanh dịu bớt cơn đau đớn trong lòng kia, vẫn không thể quên đi Trần Chiêu Hàn, dây dưa mấy lần bị người ta đuổi ra khỏi sân cũng đủ nhục mặt.

Bây giờ đột nhiên có người xuất hiện, không chút kỹ xảo mà hái mất cây củ cải trắng lớn sạch sẽ duy nhất của núi Ô Vân, còn được người ấy trân trọng đến thế, sự đố kỵ và ghen ghét trong lòng Bạch Thanh Thanh khiến cô ta không màng đến hậu quả, cuối cùng khiến mình trở thành đáng về sống dở chết dở như bây giờ.

Lúc Lục Đại Lâm vừa bước vào cửa đã thở dài một tiếng, thế gian nam nữ yêu hận tình thù, chỉ khiến ta ưu sầu phiền não.

“Lục thần y, Lục bán tiên, Lục Bồ Tát, chị gái em còn cứu được không?” Bạch Trì liên tục hỏi câu này suốt dọc đường.

“Không cứu được vậy nửa đêm nửa hôm anh không ngủ, đi theo em đến nơi hang ma ổ quỷ này để nghỉ mát hả!” Chỉ khi ở trước mặt trẻ con Lục nào đó mới cảm thấy mình ưu việt, được tăng bốc, cậu ta ký đầu cậu bé một cái, nói tiếp, “Chuyện này nhất định không được nói với người khác, nếu không chị gái em sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Tại sao chứ?”

“Con nít con nôi lấy đầu ra nhiều tại sao thế, em chỉ cần nghe lời là được.”

“Dạ, được.”

Cậu ta dùng cách này cứu sống người, sau này nếu còn có người noi theo trò xấu của người phụ nữ này để đi hại người, cậu ta còn cứu kiểu gì được, đúng thật là sai lầm, được một không được hai, nếu có quá nhiều cậu ta sẽ không quản nữa.

Từ Tư Nhan và Trần Chiêu Hàn ngồi ở bên cạnh, nhìn cậu ta khoa tay múa chân với Bạch Trì, vênh mặt hất hàm sai khiến cậu bé, hai cặp mắt không khỏi trợn trắng lên.

Cách của cậu ta, chính là rạch một rạch vào nơi trái tim của Bạch Thanh Thanh, để những con côn trùng hôi thối ghê tởm cậu ta vừa bắt về men theo miệng vết thương chui vào trong giúp cô ta nuôi dưỡng đan nguyên, cách này có thể khiến cô ta sống được bao lâu, phải xem sau này cô ta có thể thanh tâm quả dục sống qua ngày hay không, nghe thì giống như đã làm một việc tốt, nhưng lúc này đôi mắt của người làm việc tốt xanh rờn, dung tục khiến người ta cảm nín.

“Lục bán tiên, hay là để em làm cho.” Bạch Trì không nhịn được chạy đến ngăn lại móng vuốt của cậu ta đang vươn về phía chị gái mình.

“Em? Có được không đó?” Lòng mào Lục Đại Lâm nhú lại, buông lời chất vấn cậu bé, “Nếu vết thương quá sâu sẽ lấy mạng của chị gái em, nhưng nếu quá cạn sẽ không đạt được tác dụng chuyển vận, em chắc chắn em làm được?”

Bạch Trì kiên trì nói: “Vậy anh cũng không cần cởi áo của chị em chứ, với động tác của anh cách lớp quần áo chắc hẳn cũng có thể canh chuẩn vị trí mà nhỉ.”

“Mẹ nó, nhóc con thật nhiều chuyện.” Lục Đại Lâm bị cậu bé ôm bắt đùi, bất lực vô cùng, “Ai da, được rồi được rồi, không cởi nữa, thật là phiền phức, kiếp trước ông đây mắc nợ các người.”

Trần Chiêu Hàn không có hứng thú xem tiếp, anh ôm người phụ nữ vừa hạ sốt lên định rời đi.

“Thật sự không cần anh làm gì sao?” Từ Tư Nhan nhớ đến trước đó Lục Đại Lâm còn bảo Bạch Trì chạy đến chuyển lời.

“Không cần.” Làm sao anh có thể không biết đó là trò đùa dai của tên Lục nào đó chứ, chẳng qua chỉ muốn làm anh ghét bỏ mà thôi.

Chương 48

Edit: Đậu Xanh

Vài ngày sau, Từ Tư Nhan bắt đầu cảm thấy bất an, luôn cảm thấy có người đang theo dõi cô trong bóng tối, kiểu ánh mắt ấy như giò nặng như ma quỷ như hình với bóng. Sư phụ của Lục Đại Lâm vẫn chưa tìm được, còn cô vẫn không thể rời đi, nhưng sự bất an trong lòng kéo dài liên tục đã ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Trong mơ, có những người lớn tuổi nhà họ Hàn đang trách mắng cha mẹ cô, cũng có lệnh truy sát do người nắm quyền nhà họ Hàn mà cô chưa từng gặp mặt phát xuống. Thậm chí còn có cảnh kiếp trước sau khi con sói kia chết đã ở lại dưới chân cầu và trở thành một linh hồn cô độc, con muốn trả hết mối nhân duyên mà trụ trì đã nói, thì phải siêu độ cho linh hồn còn ở lại kia, phải khiến Trần Chiêu Hàn nhớ lại ký ức của kiếp trước.

Nhưng những điều này có lẽ chỉ có người thầy không đáng tin của Lục Đại Lâm mới có thể làm được.

Đợi sau khi những việc này xong xuôi, cô có nên rời đi không?

Nếu như không rời đi, nhà họ Hàn không tìm thấy cô liệu có mang cha mẹ ra chặt đầu không, rời đi...nếu như rời đi, anh phải làm sao đây, người đàn ông cô yêu phải làm sao đây, liệu anh có đau lòng giống mình không?

Trần Chiêu Hàn thân là người cùng cô bầu bạn ngày đêm sớm tối, làm sao có thể không phát hiện ra tâm trạng lo lắng của cô suốt mấy ngày nay.

“A Nhan, có phải em có chuyện gì giấu anh không?”

Anh và Lục Đại Lâm đang âm thầm chuẩn bị cho hôn lễ của bọn họ, anh muốn khiến cô vui vẻ gả cho anh, quang minh chính đại làm người phụ nữ của anh. Anh biết cô thích cuộc sống ở nơi này, bình yên hòa nhã, không tranh với đời, tự do tự tại.

Anh nguyện ý dùng hết toàn bộ sức lực chăm sóc cô cả đời.
Cô nhắm mắt, trông rất bất lực, "Phải, em có tâm sự, nhưng bây giờ vẫn chưa thể nói với anh, anh đợi em, đợi em nghĩ xong rồi sẽ nói cho anh biết, có được không?"

Anh như đang suy nghĩ rồi nhẹ nhàng vuốt thẳng nếp nhăn giữa đôi lông mày của cô, thâm tình hôn cô, "Được."

Đêm nay, Từ Tư Nhan nhìn gương mặt và đôi môi xuất sắc của người đàn ông, khóe môi không khỏi nở nụ cười ý loạn tình mê, đột nhiên cô có một cảm giác lòng dạ rối bời, mãnh liệt mà lại ngập tràn bí ẩn.

Cô trở mình nằm nghiêng lại, sau đó được anh ôm chặt vào lòng, cảm nhận lồng ngực của anh đang kịch liệt rung động, không biết thế nào mà lại ngủ yên cả đêm.

Vào một buổi trưa, nắng cao chói chang, trong rừng gió thổi nhẹ nhẹ, thổi vào mặt mát mẻ lành lạnh, Từ Tư Nhan đi theo Trần Chiêu Hàn bận rộn mệt nhừ, cô nằm trên một tảng đá lớn hình vuông dưới gốc cây, mặt đá trơn láng ấm áp, đối mặt với một mảng bóng cây um tùm che khuất ánh nắng ở phía trên.

Có vài tia nắng nhỏ chiếu rọi xuống mặt cô, óng ánh như trân châu, xinh đẹp tươi tắn, đôi mắt cười lên rực rỡ ánh sáng, người ta nhìn thấy muốn hôn cho một cái.

Hơn nửa tháng nay, gương mặt của cô phúng phính hơn rất nhiều, hoàn toàn khác với vẻ gầy ốm trang nhã lúc vừa mới gặp, cô sống càng ngày càng giống con người hơn, không còn là công cụ chờ đợi bị tế bái.

Có lẽ quá thoải mái, cô ngửi thấy mùi hương thơm mát của núi rừng, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Trần Chiêu Hàn leo lên cây đan cho cô một cái vòng đội đầu bằng lá, lại cảm thấy quá nhạt nhẽo không có màu sắc, ngẩng đầu nhìn ngó khắp nơi, đột nhiên phát hiện ở chỗ không xa có một bụi hoa màu tím khói, ý nghĩ này vừa xuất hiện đã nhất trí.

Anh bèn leo xuống đi và đi qua đó.

Đợi khi vừa lòng thỏa ý cầm vòng hoa quay trở về, trong tầm mắt không nhìn thấy Từ Tư Nhan, trên tảng đá không có, trước thân cây sau thân cây cũng không có bóng dáng của cô.

Vòng hoa xinh đẹp rơi xuống đất, làm vỡ vụn khuôn hình hoa vừa

đàn ở phía trên...

“A Nhan!” Một tiếng kêu trống rỗng lại bất lực.

Ban đầu, anh tưởng rằng cô chỉ đang đùa với anh, nhưng thật lâu sau, lâu đến mức mặt trời đã xuống núi, lâu đến mức anh lật tung cả ngọn núi cũng không tìm thấy cô.

“A Nhan...”

Sáng hôm trước chú Bạch còn hỏi anh, hỏi bọn họ sống thế nào, người phụ nữ kia có chịu ở lại không, khi đó anh còn rất ra vẻ mà nói, người phụ nữ của anh không rời được anh, bọn họ sẽ lập tức kết hôn ngay.

Vậy nên nói, một người đàn ông, cho dù có vững vàng hướng nội đến mấy, khi thật sự yêu một người, sẽ không kiềm được mà liên tưởng đến sau này, liên tưởng đến tương lai của bọn họ, rõ ràng cô chưa từng nói yêu, nhưng anh đã nghĩ đến một đời.

Trần Chiêu Hàn ở trên núi tìm cả một đêm, lòng như lửa đốt chạy đến những nơi bọn họ từng đi qua, sắc trời tờ mờ sáng, anh ngồi xồm bên con đường lộ màu xám dưới núi, bóng lưng gầy yếu run lên khi gió thổi qua.

Lúc Lục Đại Lâm biết tin vội chạy đến, nhìn thấy một màn trước mắt, đến cậu ta cũng không nỡ lòng nhìn thêm lần thứ hai, người đàn ông cậu ta quen biết nhiều năm, lúc này đang cô độc mất mát cúi gằm đầu, giống như một đứa trẻ đáng thương không có nhà để về.

Chương 49

Edit: Đậu Xanh

Theo lý mà nói một cô gái không thể nào một mình đi quá xa, nhưng Lục Đại Lâm dẫn theo mấy thanh niên trong thôn đi lục tung khắp các ngọn núi gần đây, cũng không tìm thấy nửa điểm tung tích của Từ Tư Nhan.

Người phụ nữ ấy giống như một giọt sương giữa rừng núi, bốc hơi lên bầu trời, biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng ai cũng thấy khí tức trên người Trần Chiêu Hàn thay đổi, trở nên kiệm lời ít nói, giống một kẻ điên trầm lặng. Lục Đại Lâm làm sao có thể không biết cảm giác trong lòng anh, người đàn ông này cái gì cũng giấu vào trong lòng, nhìn thì giống kín đáo sâu xa, nhưng thực chất trong lòng trọng tình trọng nghĩa hơn bất cứ ai, đặc biệt là người phụ nữ cùng mình bầu bạn ngày đêm sớm tối gần một tháng trời, anh rất quan tâm cô.

“Chiêu Hàn, hôm nay muộn lắm rồi, về đi thôi, ngày mai tôi và cậu lên trấn xem thử.” Lục Đại Lâm vỗ vỗ vai anh, phát hiện cả người anh căng cứng, giống một cây cung không kéo được, căng mà không bắn.

Cũng không biết Trần Chiêu Hàn có nghe thấy lời của cậu ta hay không, tầm mắt nhìn lên mặt cậu ta chẳng khác gì đang nhìn tảng đá bên cạnh.

Giẫm lên bùn đất trơn trượt dưới chân, người đàn ông bước từng bước quay về nhà mình.

Sân vườn mấy ngày không quét dọn giống như từng có trộm đột nhập, nhành cây lá khô bay đầy đất, xơ xác như ngôi nhà hoang.

Trần Chiêu Hàn đi qua ngõ dưới gốc cây, luôn cảm thấy có thứ gì đó ở ngay bên cạnh, nhưng lại cách rất xa, trong mắt xuất hiện ảo ảnh nhìn quanh một vòng, cuối cùng không bắt được cái gì cả.

Anh nhớ đến lời cô từng nói, cô muốn trồng vài chậu hoa ở trong sân, nuôi thêm một bể cá, như thế sẽ đẹp mắt hơn một chút.

Cô còn nói trong nhà luôn có xạ hương, bảo anh mua một cái rèm cửa gắn lên cho bớt mùi. Anh không chỉ nhanh chóng gắn lên, còn mua thêm một cái máy làm sạch không khí, nhưng cô không thích cái mùi đó, nên vẫn chưa từng sử dụng qua.

Bên nhau ngày đêm sớm tối, cô từng khen anh rất biết cách sống, khen anh là một người đàn ông tốt, cũng từng oán giận anh quá phóng túng, không biết tiết chế, không biết khống chế, rất dễ sớm suy yếu. harry potter fanfic

Cô từng nói thích anh, nhưng cũng chỉ là thích, thích vẻ bề ngoài của anh, thích thân thể của anh, thế có thích con người của anh không?

Hai ngày đầu anh không ăn không uống sau đó dần ăn cơm đúng giờ ngủ đủ giấc lên núi hái thuốc, anh đi khắp các thị trấn gần đây, đi đến rất nhiều nơi cô có thể từng đi qua.

Anh càng ngày càng ít nói, buổi tối bắt đầu cả đêm không ngủ chỉ nhớ đến cô, mọi thứ trong nhà dường như đều đã bám mùi hương của người phụ nữ ấy, mùi thơm nhàn nhạt hòa lẫn với nỗi nhớ nhưng sâu đậm, anh càng lúc càng chìm sâu vào sự cô đơn lo được lo mất.

Trong đêm cô lại nằm dưới thân anh, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng, đôi chân mảnh khảnh quyến rũ đa tình quấn trên eo anh, mùi hương cơ thể tươi mát đi vào khoang mũi của anh, quanh quẩn, cuộn trào trong cổ họng anh.

Vẻ mặt vui cười của cô giống như đã khắc sâu vào trong đầu óc, như gần như xa.

Anh cẩn thận tinh tế ngửi từng tấc da thịt trên cơ thể cô, hóa ra mùi hương của cô mê người đến thế, vô cùng giống hoa lộ [1] sau cơn mưa, thấm vào ruột gan.

[1] Những gì được chưng cất từ hoa, những gì tinh túy nhất của hoa.

Cô lại bị anh trêu đùa không nói nên lời, chỉ biết tỏ vẻ đáng thương nhìn vào anh, dịu dàng thăm thiết, ham muốn dâng trào. Phía dưới của cô căng chặt như thế, miệng huyết mướt mát của cô hết lần này đến lần khác bao bọc anh, thu nạp anh, quấn lấy anh dập dềnh

trong làn sóng bất tận...

Sáng sớm, Trần Chiêu Hàn ngồi tựa vào giường, chất lỏng dính nhớp trong lòng bàn tay dần dần trở nên lạnh lẽo, người đàn ông ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, anh không tin cô cứ biến mất như thế, anh chắc hẳn phải tìm được cô.

Sắc trời trong núi tối hơn những nơi khác, phía sau một bụi cây ẩn khuất, có người đang đào mộ, âm thanh xoạt xoạt xoạt nghe rất đáng sợ.

Cả đời Bạch Trì chưa từng làm qua loại chuyện này, trong lòng sợ hãi đến mức có thể nghe thấy tiếng khóc, tay cậu run lẩy bẩy, trên gương mặt đỏ bừng vương đầy những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, một giọt tùy tiện rơi xuống cũng có thể khiến mu bàn chân nhói đau.

Nói cho cùng cậu vẫn còn nhỏ, không chịu được sự căm dỗ, muốn nếm thử mùi vị làm tình mà chị gái từng nói, nào ngờ người nọ không nguyện ý, trong lúc xô xát cậu đã đẩy người kia đập đầu vào tảng đá chết rồi.

Chương 50

Edit: Đậu Xanh

Phản ứng đầu tiên sau khi xảy ra chuyện đương nhiên là bỏ chạy, chạy được vài bước lại quay về cống người nọ lên lưng đi đến khe núi gần đó giấu đi. Tuy rằng không ai biết do cậu làm, nhưng vài đêm trôi qua, cậu sống trong nỗi áy náy khó chịu trong lòng, chỉ có thể canh nửa đêm chạy lên núi đào một cái hố chôn thi thể của người nọ.

Xung quanh tối mịt, Bạch Trì càng chôn càng hoảng, sau đó còn xới đất xung quanh chân một cách qua loa, thở hồng hộc đang định rời đi.

“Chỉ thế mà đã định đi à?”

“Đi đây, đi...Á! Ai đó? Tôi tôi...” Bạch Trì hoảng loạn nhảy bật lên giống như bị giẫm phải đuôi. Đợi khi nhìn rõ người đến là ai, trái tim lập tức chìm xuống.

“Lục bán tiên, anh...anh...sao anh lại ở đây?”

“Anh vẫn luôn ở đây chờ cậu.” Lục Đại Lâm đá một viên đá ra xa, đi đến ngồi xuống bên phần mộ Bạch Trì vừa chôn xong, giọng nói lạnh nhạt không diễn tả được.

“Cậu làm chết bạch dương nhỏ anh vừa luyện hóa, ông đây không đợi cậu thì đợi ai?”

Bạch Trì nghe xong thình thịch một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu với cậu ta, “Bán tiên em sai rồi! Em thật sự sai rồi! Bỏ qua cho em đi, cầu xin anh đấy!”

“Dễ thôi, tôi cũng không phải loại người không nói đạo lý.” Lục bán tiên vẫy vẫy tay bảo cậu đến đây, “Cậu nói thật cho anh biết, cậu với chị gái cậu làm cách nào để liên lạc nhiều lần với thầy của anh thế?”

“Chuyện này...”

“Sao nào, không nói? Vậy dễ thôi, bây giờ tôi sẽ đi bảo cha cậu chôn

cất cổ thi thể này vào nhà cậu.”

“Đừng, anh đừng làm thế, cha em chắc chắn sẽ đánh gãy chân em mất.” Bạch Trì vội vã chạy đến ôm chặt bắp đùi Lục Đại Lâm, không cho cậu ta nhắc bước, “Cũng không phải không thể nói, chỉ là mỗi lần luôn do chị gái âm thầm liên lạc với Đạo Gia, cụ thể làm thế nào em thật sự không rõ, cấm thuật con rồi lần trước cũng do chị gái em lén học được từ chỗ Đạo Gia, thật đấy! Lục bán tiên, anh nhất định phải tin em!”

“Vậy được, nếu đã như thế, cậu nghĩ cách bảo chị cậu dụ thầy anh ra đây, hai chúng ta xóa sạch ân oán.”

Lục Đại Lâm cuối cùng cũng đưa ra được một bàn tính thông minh hơn, như ý nguyện dự được người thầy Đạo Gia kia, đối với người thầy này cậu ta vừa kính trọng vừa hận ông, kính trọng ông đạo pháp cao siêu, hận ông đức hạnh bại hoại.

Ông ta thanh cao tự phụ, không muốn liên minh với các gia đình luyện đan chính tông, quyết tự mình sáng lập một phái, vì muốn luyện hóa những yêu tinh quỷ quái trong núi thành hình người, không tiếc dùng một thân máu sạch thuần khiết của con gái ruột mình làm thuốc dẫn.

Người như thế này không phải kẻ điên thì chính là ác ma, Lục Đại Lâm đau đớn mất đi đứa em mình thương trong một đêm, trong cơn tức giận, cậu ta đã lừa thầy phản bạn diệt hết các đời sau của Đạo Gia, sau đó lại không biết thế nào mà tự nguyện lên ngọn núi này, dùng trận nhãn của thầy dạy, bảo vệ các sinh linh ở nơi này, vậy nên nói mạch não của bọn họ vĩnh viễn không giống với người thường. Chập tối Trần Chiêu Hàn quay về, nhìn thấy trong sân có một ông lão tóc dài bị trói chặt, chân mày nhú lại nhìn về phía người nào đó ngồi bên cạnh.

“Trừng tôi làm gì?” Lục Đại Lâm tức không có chỗ xả, cậu ta đã giúp anh một việc tốt, không dập đầu cảm ơn thì thôi đi, còn bày ra vẻ mặt này.

Ông lão bị ghì, mặt mày tím tái, mạch máu trên trán nháy bần bật giống như sắp sửa nổ tung.

Trần Chiêu Hàn đi đến cởi sợi dây xích chó trên cổ ông ta, ông lão như được tha tội, dùng một tiếng nằm ngã ra đất, liên tục thở gấp vài chục hơi.

“Tôi bảo cậu tìm ông ta ra đây, không phải bảo cậu ghì chết ông ta.”
“Tôi...” Lục bán tiên vung vẩy sợi dây trong tay, giải thích nói: “Cậu không biết ông già này mưu mẹo đến cỡ nào đâu, suýt chút nữa để ông ta chuồn mất, tôi bắt đâu phải dễ.”

Chương 51

Edit: Đậu Xanh

Thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Lục Đại Lâm ngồi quanh dưới gốc cây, nhìn người bạn tốt Trần Chiêu Hàn, rồi lại nhìn sang cái lồng chó ở đối diện cậu ta, "Không cho tôi trói ông ta, cậu thì hay rồi, làm hẳn một cái lồng nhốt ông ta vào trong."

Trần Chiêu Hàn đương nhiên cũng biết rõ tính cách của Đạo Gia, Từ Tư Nhan vừa mất tích anh lập tức làm ra cái lồng này đợi thời cơ bắt ông ta.

Trong sân không mở đèn, một ngọn nến trắng đứng trên đất dưới chân bọn họ, ngọn lửa lúc sáng lúc tối lập lòe trên mặt ba người.

"Thầy Trương, A Nhan đi đâu rồi."

"Tôi không biết."

Lục Đại Lâm hừ cười, cầm một cây gậy chọc chọc vào người ông ta, "Tôi nói cho thầy nghe, phiền ông mở mắt ra nhìn thử phía dưới."

Trương đạo sĩ mở mắt ra, nhìn thấy tên học trò khốn nạn kia của mình, rồi lại bình tĩnh nhắm mắt lại, làn da khô ráp khe rãnh ngang dọc dính ở trên mặt, dáng vẻ có xé cũng không xé được.

Trần Chiêu Hàn còn chưa nói gì, Lục Đại Lâm đã xoạt một tiếng vụn mở một bình dầu ở bên cạnh đổ vào cái nồi nằm phía dưới lồng chó, "Thầy, ông mà còn không mở miệng, tôi phải châm lửa đấy nhé, đợi chút nữa ông ngồi nhích vào giữa một chút, chịu nhiệt sẽ đều hơn chút."

Trương đạo sĩ vểnh tai nghe thấy cái bật lửa kêu tạch một tiếng, tức khắc mở to mắt, tức giận quát: "Nghịch đồ! Cậu dám châm lửa đốt thầy cậu!"

"Ai nói thế? Tôi chỉ là đang nướng một cây xúc xích dưới mông ông thôi mà, còn không phải sợ ông đói hay sao?"

Trương đạo sĩ ngoảnh mặt đi: "Hừ!"

Hồi lâu sau, Lục Đại Lâm không biết lấy từ đâu ra một cây xúc xích ném vào chảo dầu, làm vang lên tiếng xèo xèo xèo, hơi dầu nóng hồi bốc lên, tầm mắt đều trở nên mơ hồ.

Sợi dây trong tay Trần Chiêu Hàn đột nhiên trượt một cái, cái lồng chó trong chớp mắt suýt chút nữa đã rơi vào chảo, Trương đạo sĩ bị dọa cho ôm chặt khung sắt trên đỉnh đầu, giống như một con khỉ vảnh mộng, ngồi bên trong gào khóc thảm thiết.

“Người anh em! Cậu nắm chặt sợi dây một chút! Đừng buông lỏng nữa nhé, ai dơ ôi mẹ ời! Cái mạng già suýt chút nữa đã mất.”

“Trương sư phụ, tôi chỉ muốn biết A Nhan đang ở đâu?”

“Chết mất thôi! Tôi nói với cậu còn không được sao, có thể lấy chảo dầu ra không, mộng tôi sắp chịu hết nổi rồi.”

Trương đạo sĩ nói xong, thì ngồi dưới gốc cây bày trận pháp, vạn vật đều có linh hồn, Trần Chiêu Hàn không ngờ tới cái cây trong sân nhà mình ấy thế mà lại thông với cái cây lá tím bên ngoài hang động trên núi kia.

Trong lúc mờ mịt hỗn độn, ý thức của anh đang bị dẫn dắt đến cái cây kia.

Trước mắt xuất hiện một màn ảo ảnh.

Cô gái nhỏ quen thuộc mặc một bộ đồng phục màu xanh của thời dân quốc, gương mặt trẻ con non nớt mang theo chút phong độ nhàn nhạt của người trí thức, không nhìn thấy vẻ tinh thần phấn chấn, chỉ có vẻ u sầu hiu quạnh rơi giữa đôi lông mày của cô bé, có làm thế nào cũng bôi xóa được.

Cô gái nhỏ khi ấy cùng mấy bạn học nữ bị một đám binh lính trói ở trên xe, định dâng tặng cho ai đó, giữa đường bọn cô cắt đứt sợi dây nhảy xuống khoang xe chạy lên ngọn núi gần đó, nhưng rất nhanh đã bị bắt lại, chỉ có cô gái nhỏ này trốn khỏi bọn truy bắt, bởi vì có một con sói mẹ sau khi bị súng bắn chết đã đẻ cô dưới bụng mình, bộ lông trắng toát dày cộm, che đậy cô bé vô cùng kín đáo. Đám lính tặc không tìm thấy người, điên cuồng bắn giết vài con sói hoang trên núi rồi bỏ đi, cô bé bịt chặt miệng vùi tiếng khóc vào trong đất.

Kinh hoàng, sợ hãi, thậm chí nỗi sợ cũng đè cô bé dưới bộ lông ấy, cảm giác khó chịu nhân đôi.

Sau đó, đứa con duy nhất của sói mẹ từ trên núi chạy xuống đây,

tìm thấy người mẹ cứng nhắc, cũng phát hiện ra cô gái bị dọa đến cứng người.

Con sói trắng ấy thờ mẹ quay về đỉnh núi, cô gái nhỏ một mực đi theo phía sau, sói trắng đi được vài bước chợt quay đầu nhe răng với cô bé, ý là bảo cô mau rút đi, cô bé cẩn thận dè dặt tiến về phía trước quỳ xuống, dập đầu với sói mẹ một cái, "Xin lỗi."

Sói trắng sững sờ, thu lại hàm răng chẳng chịt, đỏ mắt xoay người chạy đi chừng mấy mét, vì nó ham chơi đã chạy đến ngọn núi khác chơi, nếu không chắc chắn có thể thay mẹ ngăn phát súng chí mạng kia.

Lúc gần đến đỉnh núi, sói trắng nghe thấy động tĩnh phía sau, nó biết cô gái nhỏ kia vẫn chưa đi, vẫn luôn đi theo nó.

Chôn sói mẹ xong, sói trắng vốn dĩ muốn đuổi cô đi, nhưng lại không nỡ nhe răng với cô lần nữa, bởi vì ngón tay của cô gái nhỏ lúc giúp nó đào hố đã bị cắt rách, máu chảy đầm đìa, rất đáng thương. Nhưng sói trắng vẫn muốn đuổi cô đi, nó không phải là con sói duy nhất ở đây, còn có rất nhiều sói hoang không có linh tính, nhìn thấy vật sống thì sẽ ăn ngay, cô gái này mà ở trên núi chắc chắn không sống nổi tới ngày mai.

"Cậu có thể đừng đuổi tôi đi không, cha mẹ cũng bởi vì tôi mà bị người xấu bắn chết, tôi không còn nơi nào để đi nữa, nếu như cậu thích, thì cứ ăn tôi đi."

Chương 52

Edit: Đậu Xanh

Sói trắng vây quanh cô ngửi ngửi hai vòng, mắt thấy đầu mũi sói sắp chui vào dưới váy, cô gái nhỏ bùm váy lại, bị dọa đến mức ngồi bệt xuống đất, cảm nhận được bụng dưới dâng trào một trận, mới biết là mình đến kỳ kinh lần đầu.

Lại nhìn sang con sói trắng thân hình to lớn kia, lúc này nó đang ngoảnh mặt đi, ngồi trên nền đất, cái đuôi trắng tuyết hiên ngang phẩy động.

Sói trắng dẫn cô gái nhỏ đến hang động của mình, Trần Chiêu Hàn nhận ra đây chính là cái hang trên núi kia, bấy giờ lá cây bên ngoài hang vẫn còn là màu bình thường, không biến thành màu tím, trong đêm cũng sẽ không đột nhiên rụng lá.

Cô gái nhỏ ở trong hang động bình yên vô sự ngủ cả một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy phát hiện sói trắng không thấy đâu nữa, cô bé mở cửa hang đi ra ngoài tìm nó, thì bị đám sói khác vây quanh trong rừng, bọn chúng nhe răng trợn mắt bước từng bước đến gần cô bé, dần dần thu nhỏ phạm vi bao quanh, cổ họng bọn chúng phát ra tiếng hú đói khát, giống như đang vui sướng, cô gái nhỏ lập tức sẽ là miếng mồi ngon của bọn chúng.

“Ngao hú...”

Sau lưng đột nhiên có một tiếng sói hú thấu tận trời cao, tuyên bố quyền thống lĩnh tối cao, là vua sói của bọn chúng đến rồi.

Một đám sói hoang giống như chó từ sau lưng nó nhào ra, cào cấu phần đất dưới hai bên móng vuốt của nó, nhe răng gào thét về phía bên này, dòng nước bọt dài từ trong kẽ răng của bọn chúng một mực chảy dọc xuống đất.

Nhường đi miếng thịt tới bên miệng, không có con sói nào đồng ý, hai đàn sói nhất thời hình thành một cục diện đối đầu, cô gái nhỏ lại

lần nữa bị vây chính giữa hai đàn sói khác nhau, cô bé đột nhiên không còn sợ hãi thế nữa, bởi vì cô bé đã nhìn thấy con sói trắng kia, nó đứng ở đầu đàn, cô bé chỉ có thể nhìn thấy sống lưng cong cong của nó và cái đuôi quệt trên đất.

Nó đến từ hồi nào thế? Nó đến để cứu cô sao?

Cuộc đối đầu hết sức căng thẳng, sói trắng vẫn luôn coi thường đám sói đêm như chó hoang kia, càng khinh thường con được gọi là vua sói ấy, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội dạy dỗ bọn chúng, đàn sói gầm thét ngút trời một tiếng rồi nhào qua, cắn xé cổ của bọn chúng, bắt đầu một trận đấu sinh tử mà sống tao chết.

Trong khu rừng nguyên sinh sâu thẳm với các bụi cây cối, đàn sói hỗn chiến, gào hú từng trận.

Cuối cùng, con sói trắng kia đã cắn gãy cổ vua sói, đuổi đám sói hoang kia cắt đi.

Vua sói mới giành chiến thắng, cô gái nhỏ tất nhiên cũng được an toàn.

Sau cùng hai người bọn họ một mực cùng nhau sống trong khe núi, ban đầu sói trắng bắt vài con thỏ trắng cho cô bé, nhưng cô gái nhỏ lại xem những chú thỏ trắng kia như thú cưng mà nuôi dưỡng, mỗi ngày chỉ ăn quả dại mà sói trắng mang về.

Sói trắng chỉ tưởng là cô bé không biết làm cách nào để giết thỏ, nên mới giúp cô bé cắn chết một con, đổi lại một trận khóc lớn của cô gái nhỏ, sói trắng buồn bực chạy ra ngoài, lúc quay về trong miệng ngậm rất nhiều quả dại tươi ngon.

Cô gái nhỏ còn tưởng rằng sói trắng giận mình và sẽ không bao giờ quay lại nữa, nhìn thấy một nhánh cây sai trái như thế, cô bé vui mừng đến bật khóc, sau khi nói mình không ăn được thịt sống, cô bé biết sói trắng có thể nghe hiểu lời nói của mình, bèn nói cho nó biết rất nhiều tập tính của con người.

Ăn uống đều có thể từ từ giải quyết, nhưng quần áo chỉ có mỗi một bộ trên người, lần nào cũng tắm giặt một thể khi đi ra sông tắm rửa, tuy rằng nói nơi này ngoài cô bé ra không còn người nào khác, nhưng một con sói đực đã tính bưng bưng từ đầu đến cuối luôn nhìn chăm chăm mình, cô gái nhỏ cũng ngại cởi quần áo trước mặt nó.

Mùa hè còn có thể nằm dưới ánh mặt trời phơi nắng, trời trở lạnh một chút, cô sẽ không chịu nổi. Có một lần, sói trắng thấy cô bé run

rầy, bèn vầy vầy đuôi đi đến ngồi bên cạnh cô bé giúp cô chắn gió, cảm thấy bên tai hình như không còn gió thổi nữa, nó lập tức cúi đầu nhìn cô xem xem có nhu cầu gì không.

Chương 53

Edit: Đậu Xanh

Cô gái nhỏ nằm nghiêng người không nói chuyện, sói trắng cúi đầu ngửi ngửi hơi nước trên mặt cô bé, không nhìn được liếm liếm vài cái, thấy cô bé không có phản đối, nó liếm thêm vài lần nữa, liếm từ trên mặt cô bé liếm xuống đến cổ, rồi lại đến cánh tay, thân thể, nó nhớ lại khi còn nhỏ nghịch nước, sói mẹ đều liếm khô cho nó như thế này.

Cô gái nhỏ đang trong thời kỳ phát dục, bầu vú nhỏ tròn trịa dậy thì trông rất đẹp mắt, sói trắng quỳ xuống muốn liếm bầu vú của cô bé, cô gái nhỏ cười hi hi tránh đi không cho nó liếm.

“Nhột, đừng quậy nữa Tiểu Bạch...”

Cô gái nhỏ trở mình lại ôm lấy cổ nó, “Tôi đâu phải sói con, cậu đừng liếm tôi như thế nữa.”

Sói trắng không nghe lời cô bé, thuận thế liếm lên sống lưng của cô, thậm chí còn liếm khắp toàn thân.

Từ đó về sau mỗi lần cô gái nhỏ tắm rửa xong, sói trắng luôn sẽ liếm láp cô bé từ đầu đến chân, muốn tránh cũng không tránh được. Ban đêm ngày một lạnh hơn, cỏ mềm trong hang mỗi ngày thay một lần vẫn lạnh như thường, trong lúc mơ màng cô gái nhỏ cuộn tròn thành một khối làm ổ trong bộ lông ấm áp dễ chịu của sói trắng cứ thế trôi qua cả mùa thu.

Vào một buổi chiều, toàn thân sói trắng toàn là máu loãng choạng đi đến cửa hang, cô gái nhỏ bị dọa đến mức bật khóc thành tiếng.

Trong miệng nó ngậm một tấm da hổ mới lột, lớp da dày cộm bị máu nhuộm đỏ nhìn không rõ đường vân.

Đó là sự ấm áp mà nó liều mạng mang về cho cô bé.

Sau này cứ mỗi lần đến mùa đông nó sẽ lột cho cô một tấm da hổ, có một lần suýt chút nữa bị con hổ cắn gãy cổ, cô bé đau lòng vì nó,

ôm chặt cổ nó luôn dặn dò nó phải chú ý an toàn.

Cũng không biết năm nào, trong đàn sói có một con đẻ một bầy sói con, mấy tên nhóc với chân tay và cái đầu mềm nhũn, vô cùng đáng yêu, cô bé ôm vào lòng hôn hít, nhìn trông rất yêu thích.

Cô bé hỏi sói trắng tại sao không đẻ một lứa cho đời sau, với độ tuổi của nó, nên sớm sinh sói con mới phải.

Sói trắng cúi đầu liếm láp đôi chân nhỏ và cái bụng trơn mịn của cô bé, nó không biết nói chuyện, nhưng cái gì cũng hiểu.

Sói cũng có thời kỳ động dục, nhưng cũng là một loài động vật một lòng một dạ, một khi đã xác định được bạn khác giới mình yêu thích, sẽ rất khó buông bỏ, càng sẽ không có người khác lại lọt vào mắt nó.

Vào một đêm trăng tròn nào đó, nó lại lên cơn động dục, nó khó chịu chạy thẳng ra ngoài gầm hú đến nửa đêm, cái cây ở phía sau hang động cũng bị nó đung cho lá rơi đầy đất.

Cô bé bắt đầu tìm kiếm một con sói cái tính cách dịu dàng cho sói trắng, nhưng những con sói cái kia vừa nhìn thấy sói trắng thì sẽ bỏ chạy thật xa, không con nào dám đến gần.

Xuân đi thu đến, cô bé nhỏ xinh xắn hoạt bát ngày nào cuối cùng cũng đã trở thành một cô gái của gia tộc sói, mặc chiếc váy trắng bằng da, đội mũ trắng bằng da, đôi giày da trên chân có bông xù xù giống như hai con thỏ trắng bé nhỏ.

Một thân trắng toát từ đầu đến chân, lúc chạy nhảy trông giống như một con hồ ly trắng linh hoạt xinh xắn.

Một năm bốn mùa cô gái đều đi theo phía sau một đàn sói, đi khắp nơi rừng sâu núi cạn để săn bắt kiếm mồi, chạy mệt rồi thì cưỡi trên sống lưng rắn chắc của vua sói, thân hình mềm mại không mất đi sự hoạt bát, phong thái của cô trong đàn sói vừa thông dong vừa oai hùng.

Ai cũng biết đó là báu vật trong tim vua sói của bọn chúng, là nữ chủ nhân của khu rừng núi này.

Cái cây vô danh bên ngoài hang động chỉ trong một ngày thu ngắn ngủi đã đâm hoa kết trái, cô gái nếm thử một miếng, quá chua, vốn dĩ định vứt đi, trong lòng chợt nảy lên ý nghĩ xấu xa, cô lại xoay người tách miếng sói trắng ra, nhét cái quả chua lét ấy vào miệng nó, bắt nó phải nuốt xuống.

Sói trắng híp mắt ngồi trên nền đất, không tình không nguyện mà ăn hết cái quả chua lét rồi ngồi đó một mực vầy đuôi.

Cô gái không để ý đến nó, chui vào hang động đi ngủ sớm, cơ thể nóng bừng một lúc, rồi nhanh chóng mát mẻ trở lại.

Nửa đêm, cô nằm nghiêng người, có một bàn tay chui vào phía dưới chiếc áo cộc tay bằng da trên người cô, xúc cảm bông xù xù thật xa lạ, cô gái tưởng rằng đó là móng vuốt của sói trắng, đang định kéo nó ra ngoài, sau gáy đột nhiên truyền đến một trận tiếng hít thở ấm áp.

Là tiếng hít thở của con người!

Cô gái lập tức bị dọa tỉnh, trở mình nhìn thấy người nọ nằm nghiêng giống như cô, đôi mắt đen láy lập tức sáng bừng, "Tiểu Bạch?"

Nơi này ngoài nó ra sẽ không có người nào khác, đặc biệt là trên người nó còn có mùi hương cô quen thuộc nhất.

"Tiểu Bạch là cậu sao?" Cô gái đỡ mặt người đàn ông lên, trong mắt lấp lánh tia sáng vui mừng.

Người đàn ông không biết nói chuyện, lông ở trên người thậm chí còn chưa biến mất sạch sẽ, lỗ tai cũng không được bình thường lắm, nhọn nhọn, có lông trắng li ti, mu bàn tay mu bàn chân của cậu đều có lông măng mềm mại.

Cậu không gật đầu cũng không lắc đầu, cứ ngây ngốc ra đấy, đôi mắt sáng rực nhìn vào cô, giống một người rừng có phản ứng chậm chạp.

Cậu thở dốc giống như sói, ngồi xổm đó, mặc cô tùy tiện kiểm tra cơ thể của cậu.

Cậu đã khao khát người phụ nữ này rất lâu, cuối cùng cũng có thể hôn cô ôm cô rồi.

Chương 54

Edit: Đậu Xanh

Cô gái đột ngột bị đè ngã, anh vẫn thở dốc hít sâu mùi vị trên cơ thể cô giống như một con sói.

Cô nhìn thấy bóng ngược phản chiếu ra trên vách hang, cái đuôi của người đàn ông giương cao ở phía sau, vui sướng lắc lư cái đuôi, từ trong ánh mắt của anh cô có thể nhìn ra được anh muốn cô, thậm chí trong hơi thở sôi sục trên người anh cũng đang gào thét lên niềm khát khao của anh đối với cô.

“Tiểu Bạch...”

Cô chưa từng cởi sạch trần truồng như thế này trước mặt anh, vật che chắn trước ngực bị cởi sạch không chút chần chừ, mặt của anh lù xù lông vũ vào hai đỉnh núi mềm mại trắng tuyết ấy, hôn cắn bừa bãi lại điên cuồng, cẩn thận dè dặt, thành kính không gì sánh bằng. Trong lòng cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phản kháng, giống như bọn họ như thế này là lẽ đương nhiên.

Cô cầm ngón tay vào mái tóc mềm mại của người đàn ông, khoái cảm tê dại trước ngực khiến đầu óc cô nóng bừng, cô nghe thấy trong cổ họng mình phát ra một tiếng rên rỉ đã bị biến âm.

Thứ ngẩng cao đầu ở giữa háng người đàn ông to đến đáng sợ, vài lần chọc vào đùi cô, gợi lên dòng điện khiến lòng dạ rối bời.

Trong cơ thể anh có thú tính, nhưng vì cô nên anh đã khống chế lại, răng nanh trong miệng không biến mất, mà lại biến thành răng khểnh nhỏ nhọn hơn, trắng sáng bén nhọn, mỗi lần đều do nó cắn gãy cổ con mồi trong một lần, nhưng lần này, anh không nỡ há miệng với con mồi, chỉ có thể giống như mọi khi dùng đầu lưỡi liếm láp cổ cô.

Bầu vú của cô có vị thơm ngọt hơn mùi vị trên cơ thể của bầy sói con kia, cô thích ôm bầy sói con ấy, anh cũng từng sát đến gần người

một lần, mùi tanh quá nặng nên không còn hứng thú tiếp cận bọn chúng nữa.

Đối với cô, anh cũng không dám cắn quá mạnh miệng, vừa hôn vừa liếm ngậm mút chơi đùa vài lần cô đã không thể chịu nổi mà bắt đầu kêu rên, nơi đó của anh vẫn còn nhịn được, tay mò xuống dưới sờ tới sờ lui vùng giữa háng trơn mềm của cô.

Anh không nói chuyện được, dán sát bên tai cô rì rầm kêu vài tiếng, sự khao khát trong âm thanh thô khàn cô làm sao có thể nghe không hiểu.

Móng tay trên tay anh nhọn và dài hơn người bình thường, nên anh không dám tùy tiện chạm vào cô.

Cô gái tự mình then thùng mở rộng chân ra, hung khí thô to cứng rắn chọc vào đấy, phá huyết mà vào, khiến vùng khe cốc tiêu hồn ướt đầm chật hẹp bị nhồi căng đến đỏ tươi quấy rầy.

“Tiểu Bạch...”

“À hú...”

Khoái cảm tiêu hồn xông lên não đập tan tất cả lý trí còn sót lại trong ý thức của anh, sau cùng anh liên tiếp cắn rút ra ra vào vào, cắn hết cả cây, vang lên tiếng rồ rồ.

Nói cho cùng cô gái không thể chịu được đựng chuyện tình dục kịch liệt như thế này, trước khi trời sáng cô đã ngất đi, suốt cả đêm, cô luôn dập dềnh trong làn sóng mờ mịt không điểm dừng, hôn hà hôn hển, có làm thế nào cũng không đến bờ được.

Khi tỉnh dậy, trước mắt là đôi mắt ẩm ướt, đen láy kiên nghị của anh, ngọn lửa trong đôi mắt ấy sáng rực đỏ tươi.

Khi hôn mê, bên tai là tiếng gào hú thở dốc mạnh mẽ khí phách của anh, mỗi một tiếng đều đi liền với nhịp cắn vào thật sâu ở thân dưới, mạnh mẽ thúc vào các đốt xương của cô, đạt đến khoái cảm chí mạng khiến người ta hồn phi phách tán.

Sói tính và sự cường thế của người đàn ông khiến cô muốn phối hợp cũng không còn sức để phối hợp, đôi chân trắng nõn mảnh khảnh gác trên vai anh, bờ mông tròn trịa hồng hào vì thế đứng thẳng của đôi chân mà dán sát lên cây hung khí dã man chưa từng tiến hóa qua kia.

Có mấy lần, cô gái trừng mắt nhìn vật thô to của anh tăng tốc tàn bạo cắn rút vào rãnh mông của cô, miệng huyết đỏ mềm hết sức

chịu đựng sớm đã bị đâm đến tê dại, chỉ có cơn khoái cảm cao trào, mạnh mẽ có lực trong cơ thể là hung hăng đâm xuyên linh hồn của cô.

“A...ừm, Tiểu Bạch, em không ổn...”

Cô tỉnh dậy lúc trời hửng sáng, vừa khóc vừa cầu xin anh, nước mắt sắp chảy cạn, cổ họng cũng gần như không thể phát ra tiếng, hai tay người đàn ông chống trên mặt đất, móng tay nhọn nhọn không dám đặt trên mặt cô, chỉ có thể gập eo, cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp trên mặt cô, trong cổ họng của anh phát ra âm thanh thỏa mãn, vừa ý cọ cọ trên người cô.

Chương 55

Edit: Đậu Xanh

Ánh nắng ban trưa vĩnh viễn không thể chiếu vào trong hang động, cô gái luôn phải đi đến tảng đá ở phía sau hang động nằm trên đó phơi mình trong nắng.

Cô vừa nằm xuống, sói trắng lập tức đi đến, đứng bên cạnh cô một hồi, rồi ngồi xuống, sau đó tìm một vị trí thích hợp nằm xuống.

Lá cây vàng óng trên đỉnh đầu lỏng lẻo lung lay, gió ấm khe khẽ dịu dàng thổi qua.

Trên người anh luôn sạch sẽ ấm áp, cô gái rất tự nhiên nằm sấp trên cái bụng dày dặn ấm áp kia, vui vẻ ngủ yên. Sói trắng cuộn tròn thân thể, nghiêng đầu liếm lên mặt cô, sau đó tựa đầu lên hai chân trước, nhẹ nhàng khép mắt lại, một dáng vẻ dịu dàng thoải mái.

Hôm nay cô mệt mỏi hơn những ngày thường, cô gái không có sức lực đi ra ngoài tắm nắng, thậm chí còn không nghĩ đến việc cử động ngón tay, thân thể trần trụi trắng nõn mềm oặt nằm trên một tấm da hổ hoàn chỉnh, trên bụng lưu lại một vũng tinh dịch trắng đục.

Sói trắng dùng cả tay chân lục lọi khắp hang động, anh không biết đứng lên, cũng không biết đi lại bằng hai chân giống như con người, ngay cả thân thể sau khi được giải tỏa cũng không hề thoải mái như anh nghĩ, ngược lại nóng lạnh từng cơn.

Cảm thấy trong cơ thể như có một cỗ thôi thúc có thể biến về nguyên hình bất cứ lúc nào.

Anh tìm một tảng cỏ sạch sẽ lau chùi cơ thể cho cô, rồi lại dùng miệng kéo một tấm áo da hươu qua đắp lên người của cô gái, cuối cùng tay chân nằm nhoài ra đất, ngồi bên cạnh đợi cô tỉnh lại.

Khi này cô tỉnh lại chưa được bao lâu thì đã bị cơn cao trào đột ngột ập đến làm cho ngất đi, sói trắng vô cùng đau lòng cũng rất tự trách, cách một lúc sấp đến kề sát mặt cô nghe xem có còn tiếng hít

thở hay không, cô thật sự ngủ rất say.

Một ngày cứ thế trôi qua, sói trắng không duy trì hình người quá lâu, khi cô gái nhìn thấy anh lần nữa, anh đã biến về thành sói, một con sói trưởng thành với thân hình mạnh mẽ chín chắn.

Ban ngày, anh săn bắt các con mồi có thịt thơm ngon nhất cho cô, tìm kiếm nguồn nước thơm ngọt cho cô, hái cho cô các loại hoa quả kỳ lạ hiếm thấy nhất dưới vách đá.

Anh vẫn là vua của vùng núi rừng này, là kẻ mạnh nhất trong đàn sói nhanh nhạy.

Buổi tối, anh duy trì phong thái của một người rừng điên cuồng muốn cô, khiến cô từ một cô gái trở thành một người phụ nữ mặt mũi đượm tình xuân.

Với trạng thái nửa người nửa sói như hiện tại, sói trắng không dám làm cô mang thai, nếu như cô sinh ra một con sói con, anh còn có thể dẫn nó đi săn bắt khắp các núi rừng đồi sâu, nhưng nếu như sinh ra một con người giống như cô, anh không thể ích kỷ giam nhốt nó trong hang động này giống như giam nhốt cô.

Hằng đêm bọn họ ở trong hang ngoài hang làm rất nhiều lần, cô gái dần dần quen thuộc với kích cỡ của anh, ngày tháng trôi qua càng lúc càng có dáng vẻ của cặp vợ chồng bình thường.

Theo thời gian cô gái bỗng có suy nghĩ muốn làm mẹ, nói cho cùng là tâm tư đơn thuần, muốn sinh cho anh một con sói con. Cuối cùng cô cũng có thai với sói trắng, nhưng nửa đêm lại sảy mất, dọa người đàn ông đôi mắt đỏ, ôm chặt thân thể chảy đầy máu của cô, trong lòng thật sự còn khó chịu hơn cả cô, trong miệng phát ra từng tiếng kêu khóc hồng hộc.

Từ đó về sau cô không còn mang suy nghĩ muốn có con nữa, chủ yếu vì người đàn ông không chịu, kỳ lạ hơn là lần mang thai đó tuy rằng vẫn chưa thành hình, nhưng cô lại có sữa giống như những thai phụ bình thường.

Mấy năm nay cô dậy thì tốt đến quá đáng, có thể nói là châu tròn ngọc sáng, nơi cần tròn thì tròn tựa như trân châu, nơi cần ấm thì ấm như ngọc.

Khi đó đang là mùa hè, vừa đến buổi tối, cô gái có thân thể trần trụi nằm đè trên cơ thể người đàn ông, một cây gậy th*o màu xanh tím thô to đã man kẹp dưới vùng mông đầy đặn trắng mịn của cô, cảm

vào rút ra vô cùng sống động, thông thường có thể duy trì như thế cả đêm, lúc thì mạnh mẽ đến mức vang tiếng òm ọp, lúc thì chậm như sên bò.

Vào những buổi sáng cô muốn thụ thai vẫn sẽ có tinh dịch dư thừa chảy ra từ nơi miệng huyết căng chặt của cô, trình diễn một màn động tác khiêu gợi nguyên thủy nhất kích thích nhất...bắn vào trong. Bây giờ, bầu vú đầy đặn nặng nề của cô bắt đầu nhói đau từng cơn.

Chương 56

Edit: Đậu Xanh

Cô gái đang ngủ mơ màng, cộng thêm có chút ngứa nên bèn tự mình mạnh mẽ vê nắn đầu v* cứng như hoa quả.

Sự khó chịu ở nơi đó không hề thuyên giảm, trái lại cô tự vê đau chính mình, khóc lóc nức nở từ trong giấc mơ tỉnh lại, nói với người đàn ông vú cô đau quá.

Sói trắng ngồi dậy đỡ eo ôm lấy cô, việc giao hợp phía dưới lập tức đạt đến nơi sâu nhất, hai người cùng lúc sung sướng một trận.

Bàn tay người đàn ông đang đỡ trên eo cô dờ lên vuốt ve sống lưng cô, trên người anh luôn có thói quen của họ sói, nghe thấy cô khó chịu thì thở hồng hộc liếm láp mặt cô, xem như là an ủi.

Đôi tay cô gái đỡ bầu vú của mình, mạnh mẽ cọ xát lên cơ thể của người đàn ông, lồng ngực của anh không có lông, giống như một bức tường thịt rắn chắc sạch sẽ, chèn ép hai bầu vú trắng tuyết của cô đến biến hình.

“Tiểu Bạch, chỗ này của em khó chịu...”

Sói trắng liếm láp giọt nước mắt trên lông mi của cô, ra hiệu cho cô nằm xuống.

Người đàn ông cúi thấp nửa thân trên nghiêm túc quan sát dáng vẻ khác thường của bầu vú cô, quả thật có hơi sai sai, sưng phồng giống như hai cái bánh bao thịt vừa hấp chín, da mỏng thịt ngon, thịt vú ở bên trong bị nghẹt ở trên đỉnh, muốn ra không được, nhìn rất sốt ruột.

Anh dùng đầu ngón tay gầy gầy đầu v* hồng nhạt vài cái, tiến lại gần cô dịu dàng ngửi ngửi vài lần, đôi mắt đen láy đột nhiên trở nên sáng rực.

Anh ngẩng đầu nhìn cô giống như một chú chó con, rồi lại cúi đầu chọc chọc đầu v* của cô, thấy cô gái vẫn không hiểu, thì cắn lấy

một bên vú dùng sức hút thứ bên trong ra ngoài.

Cô gái ngửa mặt khó chịu lẳng lơ thờ dõc, người đàn ông vội vàng nằm nhoài trên ngực cô, giống như đang ăn vú.

Cũng đúng thật đang ăn vú, rằng nhọn trắng sáng ngậm cắn đầu v* ướt đầm giống như đang giày vò người ta, lực đạo xen lẫn giữa đau và không đau, tiếp đến lại mạnh mẽ ngậm vào hơn nửa bầu vú, đầu lưỡi trơn ướt cũng phối hợp với răng hàm tăng tốc hút, liếm, cắn.

Cô gái khó chịu ôm lấy một bên vú đầy đặn bị bỏ rơi tự mình nhào nắn, tay của người đàn ông lập tức đặt lên dẫn dắt cô cùng xoa nắn, đầu v* thẳng đứng kẹt giữa kẽ tay, bị lôi kéo tới lui, xúc cảm và độ đàn hồi tốt đến mức không nói nên lời.

Trong sự cắn mút tới lui của người đàn ông với cái đầu đầy mỡ hôi, dòng sữa mẹ ngọt ngào như sương cuối cùng cũng thông qua đầu lưỡi chảy vào cổ họng.

Ừng ực...ừng ực ừng ực...

Cô gái đột nhiên tiết ra sữa khiến cho bọn họ thêm càng thêm hứng thú, mỗi khi cuộc làm tình trong đêm đạt đến cao trào, sữa sẽ lập tức phun ra.

Cuộc đời sói trắng lần đầu tiên uống sữa người, sự kích động và niềm thương yêu trong lòng đầy ắp có thể tràn hết ra ngoài, vì vậy anh luôn ngậm trong miệng trước, vừa nuốt vừa hút, không lãng phí một giọt nào.

Ở kiếp đó, bọn họ là người yêu, là người thân, là người bầu bạn của nhau.

Sói trắng biết rõ bản thân từ lâu đã yêu cô gái con người này bằng ý thức của loài sói, yêu thật chân thành lại cháy bỏng. Yêu sự dịu dàng đơn thuần của cô, yêu sự dịu dàng và lương thiện như mẫu tính [1] của cô, trong lòng anh tôn kính cô, yêu thương cô, nguyện ý đánh đổi mọi thứ để chăm sóc và bảo vệ cô.

[1] Mẫu tính: Ý chỉ bản năng của người mẹ.

Vì vậy, khi tiếng súng vang lên, điều duy nhất khiến anh vui mừng chính là anh đã đỡ giúp cô.

Một năm sắp kết thúc, trong núi ngày càng lạnh hơn, cô gái đốt một ngọn lửa trong hang động để lấy hơi ấm, ngọn lửa nhỏ lộp bộp dần dần cháy lớn hơn, cuối cùng cũng đé bẹp được khí lạnh trong hang. Sói trắng vẫn luôn ngồi im lặng bên cạnh đống lửa, cô gái hỏi anh

có sợ hãi hay không, sói trắng lắc lắc cái đuôi, lúc này anh đang biến về sói, đôi mắt ảm đạm hiện lên hình dạng của một đồng lửa, anh đang suy nghĩ một vấn đề.

Tuy rằng anh không biết nói chuyện, nhưng cô gái từng dạy chữ cho anh, cho nên những câu từ đơn giản anh cũng có thể dùng móng vuốt vẽ ra.

Anh nói trong núi có vài tên thợ săn vừa đến, bọn chúng đã bắn giết rất nhiều sói con, thậm chí rất có thể sẽ giết hết toàn bộ đàn sói, anh cùng các thủ lĩnh khác của tộc sói thương lượng rằng phải đánh đòn phủ đầu, cắn chết bọn họ trước.

Cô gái xem xong, đôi mắt chảy ra giọt nước mắt đau lòng, cô từng ôm các sói con ở trong núi, còn dẫn bọn chúng đến cái cây bên ngoài hang động ngồi hóng mát, đối với cô mà nói chúng giống như những đứa trẻ có cảm tình, kết cục như thế này quá đổi tàn nhẫn. Cô là một con người, nhưng cũng là một phần của tộc sói, trong ý thức của cô, sói trắng và đàn sói của anh mới là nơi cô muốn bảo vệ, vì vậy việc thợ săn cũng là con người, đối với cô mà nói càng giống như một con thú tàn nhẫn đại biểu cho sự giết chóc, bọn họ không thỏa mãn với cái ăn cái mặc của hiện tại, muốn tìm kiếm càng nhiều của cải và lòng tham từ trên người những con vật cấp thấp hơn bọn họ. Trong lòng cô cũng giống như sói trắng, không thích những người đầy.

Chương 57

Cô gái theo sói trắng đi đến gần lều bạt nơi mấy tên thợ săn ở, hai người nhân lúc trời tối muốn đến thăm dò thử điểm yếu của đối phương. Rừng rậm bao trùm trong bóng tối, một bữa tiệc lửa trại nhỏ đang diễn ra rất sôi nổi, mấy chục tên thợ săn cường tráng tùy ý vây quanh đồng lửa vừa nhảy vừa hát, tay trái cầm rượu, tay phải cầm thịt, vô cùng vui sướng.

Phía sau ngọn lửa lúc sáng lúc tối là một cái lều bạt lớn màu núi lửa, to lớn, yên tĩnh, như thể một tòa thành máu lạnh lại xơ xác tiêu điều.

Lúc này bên ngoài lều bạt lại có thêm hai chiếc xe việt dã cũ kĩ chạy đến. sói trắng nhìn thấy có người từ trên xe vác xuống hai cái thùng thật to, người vác cái thùng vui vẻ đặc ý, tự tin ngập tràn nói vài câu khinh thường những người khác.

“Ông đây không tin, có hai cái thùng bảo bối này rồi, chúng ta còn không diệt được đám sói hoang trên núi này.”

“Đúng đấy, đến chừng đó chúng ta lột hết da của bọn chúng, đem bán cho chợ đen, khỏi lo không đổi được tiền bạc.”

“Ha ha ha, chúng ta cũng được xem như đi tới đâu ăn măm ngóe tới đó, tận dụng mọi thứ tốt nhất.”

“Ha ha ha...” Hóa ra trong hai cái thùng kia chứa đầy súng gây mê, bọn họ muốn bắt sống.

Cô gái vừa nghĩ đến cảnh bọn họ định lột sống da toàn bộ tộc sói, sợi dây trong đầu bùm một tiếng đứt phăng, bọn họ thật sự quá tàn nhẫn, lòng tham lam đến mức khiến người ta tức dựng tóc gáy.

Trái tim vẫn đang co rút từng cơn, cô nhìn thấy năm đốm của sói trắng nện vào trong đất cát, hận không thể bóp nát ngay tại chỗ, trên mặt anh là vẻ tàn khốc và hung tợn.

“Chúng ta phải làm sao đây?”

Về đến sơn động, cô gái bắt lực nắm ườn ra đất, vũ khí để tộc sói bảo vệ bản thân chỉ có móng vuốt và răng nanh của chính mình, đến khi thật sự đối đầu còn chưa đợi bọn chúng xông lên cắn gầy cổ kẻ địch, thì bản thân đã biến thành một món hàng mặc người xâu xé rồi.

“Đừng sợ, cùng lắm cá chết lưới rách, toàn bộ sói trên núi của chúng ta, chắc chắn có thể chiến thắng bọn họ.” Sói trắng căn rằng vẽ xong vài câu trên mặt đất, móng vuốt bén nhọn viết chữ rất xấu, trong lòng anh bùng lên một ngọn lửa, cố gắng nhẫn nhịn dữ lắm mới không xả ra ngoài.

Tiếng hít thở dịu dàng bên cạnh khiến anh đột nhiên xoay mặt về hướng của cô gái, hình như anh đã quên mất gì đó. Truyện mới cập nhật

Anh và đàn sói của cậu đều có thể liều chết, cũng không sợ chết, nhưng còn cô thì sao?

Cô gái anh yêu thương nhất, cô phải làm sao đây? Anh nên làm thế nào để bảo vệ cô chu toàn.

Cô gái không biết trong lòng sói trắng đang day dứt khó bỏ như thế nào, cô đột nhiên nhớ đến đồng lửa trại trong rừng kia.

Cô vui mừng nói: “Tiểu Bạch, chúng ta có thể phóng hỏa đốt cháy lều bạt và súng ống của bọn họ.” Đôi mắt linh hoạt ấy lập tức tỏa ra tia sáng, “Như thế bọn họ sẽ không còn vũ khí để đối phó với chúng ta nữa.”

Sói trắng nghe xong, ánh mắt lóe lên, anh vừa định đồng ý, nhưng chợt nghĩ đến một loại khả năng khác, anh lắc lắc đầu, viết ở trên đất: “Vậy lỡ như không khống chế được thể lửa đốt cháy mất toàn bộ núi rừng thì phải làm sao? Chúng ta không thể làm thế được.”

Nơi này là nơi nương náu của bọn họ suốt bao thế hệ, còn quan trọng hơn cả mạng của bọn họ.

Lúc này cô gái mới nghĩ đến bản thân đã đưa ra một chủ ý tự đào hố chôn mình, nếu như cả vùng núi rừng này thật sự bị đốt cháy mất, bọn họ không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Tâm trạng đau buồn, ủ rũ ứ đọng trong bụng cô suốt cả đêm.

Mấy ngày sau đó, sói trắng dẫn theo đàn sói trốn trong mấy cái hang động trên sườn núi, bọn họ một mực chờ trong bóng tối, chờ thời cơ tấn công thọt sấn, nhưng vẫn có những đàn sói khác lần lượt

bị bắt trong quá trình ra ngoài kiếm ăn, bọn chúng bị bỏ vào cốp sau xe việt dã trong trạng thái hôn mê và vận chuyển ra khỏi núi hết lần này đến lần khác.

Đương nhiên đám thợ săn cũng chẳng được lợi ích gì, ba con bị thương một con chết, còn có một con bị một con sói mẹ đau xót vì mất con cắn bỏ mạng tại chỗ, sau khi kêu thảm thì hôn mê ngay. Tiếp đến cô gái nghe sói trắng nói, đám người mất đi nhân tính ấy, thế mà lại bắt sống con sói mẹ kia, nhốt nó vào lồng rồi thả một con sói đực động dục vào cưỡng hiếp.

Thậm chí bọn họ còn lấy đó làm thú vui, làm ra rất nhiều chuyện thiếu đạo đức như ngược đãi bỏ bê, mất đi đạo đức. Trong núi không có phụ nữ, bọn họ lại đều giống như súc sinh, làm ra được chuyện này tất nhiên cũng không khác súc sinh là bao.

Cô gái nghe hết, cuối cùng không nhịn được nôn ói ra, lần đầu tiên cô cảm thấy lòng người lại có thể ghê tởm đến thế.

Cô nằm sấp trong lòng sói trắng khóc thương tâm không gì sánh bằng, cảm thấy đau xót cho những chú sói ấy, cũng như tương lai sau này của cô và sói trắng.

Chương 58

Edit: Đậu Xanh

Tình cảm của sói trắng vẫn luôn sâu sắc và kín đáo, thân là một vua sói, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực vô cùng, anh không bảo vệ được tộc sói, cũng không bảo vệ được cô gái của mình.

Sự sỉ nhục của thợ săn dành cho bầy sói đã khiến bầy sói vô cùng nóng nảy, bọn chúng không thể nhịn được nữa, quyết định phải đi liều chết nhai nát xương của đám người đó mới có thể gìn giữ tôn nghiêm của tộc sói.

Sói trắng xoa vuốt mái tóc của cô gái, nhìn gương mặt ngủ không yên ở trong lòng anh, trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn thắt cổ, hai ngày nay mắt của cô đã sưng tấy, khóe mắt luôn vương vệt nước mắt, rất dễ khuấy động ham muốn được bảo vệ của nam giới, anh đau lòng vì cô, cũng càng yêu cô hơn.

Cô dịu dàng lương thiện đến thế, đau những gì anh đau, cảm nhận những gì anh cảm nhận, yêu những gì anh yêu.

Nếu như có kiếp sau, anh chắc chắn phải khóa chặt cô bên mình lần nữa, cưng chiều cô, yêu cô, bảo vệ cô cả đời.

Lần này xin hãy cho phép anh được ích kỷ một lần vì tôn nghiêm của tộc sói.

Một nụ hôn dịu dàng rơi trên đôi mắt của cô, trong mơ cô gái đã được vỗ về, cô nức nở một tiếng, dán sát vào lòng anh, thả lỏng người ngủ tiếp.

Cửa hang động bị anh chặn từ bên ngoài, bên trên được phủ bằng một lớp dây leo dày cộm, không nhìn ra vết tích từng ở.

Lúc cô gái tỉnh dậy đã là chập tối ngày hôm sau, cảm giác giữa háng đã biến mất không còn thấy đau nữa, chứng tỏ sói trắng rời đi rất lâu rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, hô hấp giữa lồng ngực nhanh đến

mức sắp thở không ra hơi.

Sói trắng đi đâu rồi?

Cô vội vã đứng dậy chạy đến bên cửa dùng sức đẩy cửa ra, bình thường cửa hang rất dễ đẩy nhưng lúc này có làm thế nào cũng không mở được.

Cô đứng yên ở đó, thời gian như ngừng trôi một lúc.

Cô bất chợt hiểu ra, là sói trắng, do anh đã khóa cửa hang lại, anh muốn cô sống sót một mình.

Cánh môi bị cắn đến trắng nhợt bỗng dưng mím chặt, nhìn sự run rẩy trên khoe môi thôi cũng đủ biết lúc này cô khó chịu đến cỡ nào. Cô gái dần dần quỳ rạp xuống đất, khom lưng, đầu từng chút đặt trên mặt đất, bả vai gầy yếu run lẩy bẩy, cô cắn chặt môi, không phát ra một tiếng khóc nào.

Khi anh không ở bên, cô luôn rất kiên cường, hôm nay cũng thế, cô không phải chỉ có một mình, có anh ở trong tim, cô càng phải dũng cảm hơn bất cứ ai.

Trong góc tường có một đồng thức ăn lớn để trú đông, anh giấu cô tích trữ suốt mấy ngày qua, thế mà cô không phát hiện ra gì cả.

Tại sao anh lại nghĩ rằng, không có anh, cô vẫn sẽ sống tiếp.

Anh là người đàn ông cô yêu, là sự may mắn và dũng cảm của cô, là mọi thứ của cô, là tất cả của cô, mất đi anh, cô sẽ lại bị vứt bỏ lần nữa.

Kể từ ngày anh đưa cô đến hang động này, bọn họ đã là một thể, vốn dĩ nên cùng sống cùng chết, cùng tiến cùng lùi.

Tiếng súng ở bên ngoài không thể lọt vào trong hang động, tường đá ở đây vừa dày vừa kiên cố, cô gái không nghĩ ra cách để ra ngoài.

Nhưng cô nghĩ tới người đàn ông dịu dàng ở ngoài kia, hoặc có thể nói là chú sói hung mãnh, đáy lòng của cô bỗng dưng trở nên yên tĩnh, suy nghĩ của cô từ từ nhả lên người anh.

Nếu như cô là anh, anh sẽ nghĩ thế nào, làm thế nào, anh không thể nào nhốt cô trong hang động này cả đời được, anh nhất định đã chừa lại đường lui cho cô sau này ra khỏi hang.

Một ngày trước, núi Ô Vân gặp mưa cuồng bão táp, trời mưa lớn một ngày một đêm, đá vụn trên đỉnh núi rơi xuống như điên, đè sập lều bạt của mấy tên thợ săn, mấy tên mạng lớn ấy vậy mà không

chết cũng không bị thương, chỉ có điều đồng súng ống mà bọn họ khó khăn lắm mới chuyển được lên núi đều bị chôn sống hết.

Một đám người mặt mũi tèm nhem, chiếc xe lún sâu vào hố bùn không nhúc nhích được, lại một mực không dựng được lều mới, trong lúc nhất thời bọn họ thậm chí còn không tìm thấy nơi nào có thể dừng chân, chỉ có thể ướt như chuột lột mà chạy xuống chân núi.

Sói trắng và bầy sói của anh ngồi trên tảng đá thật cao, mắt sáng như đuốc, da lông trên người dán chặt vào cơ thể, trang nghiêm như thể liệt sĩ sắp gặp cái chết.

Mưa lớn rơi trên mặt bọn chúng, giống như rơi trên tảng đá, không dấy lên bất cứ gợn sóng nào.

Tuyệt đối không thể để đám thợ săn sống sót ra khỏi núi, nếu không những gì đang chờ đợi bọn họ sẽ là sự tuyệt chủng cuối cùng thời kỳ kéo dài, đám người này sẽ không dễ dàng dập tắt lòng tham trong lòng, bọn chúng sẽ chỉ nghỉ ngơi dưỡng đủ sức sau đó lại quay lại diệt sạch nơi này.

Cô gái nói những năm trước, trước khi cô chưa đến nơi này, bên ngoài thì đang đánh trận, khói lửa chiến tranh kéo dài ở khắp mọi nơi, công nhân nhà máy, học sinh trường học cũng bị cuốn vào trong, thật sự không có ngày nào yên ổn, còn những tên khốn này thì lại đến những thôn làng gần đó thiêu đốt bắn giết, suốt mấy năm qua luôn làm những chuyện vô cùng không có lương tâm.

Đến thời khắc chuẩn bị sẵn sàng, toàn bộ sói trên núi nhanh chóng lao xuống dưới như những tảng đá lăn lộn, rất nhanh đã chặn ngang đường xuống núi của bọn họ, một bầy sói đông như kiến, vây quanh đám người kia như ác quỷ vô thường.

Tình cảnh này vô cùng phù hợp với một anh thành ngữ ____ Bầy sói vây quanh.

Chương 59

Edit: Đậu Xanh

Lúc này, có mấy con sói con nhỏ tuổi không giữ được bình tĩnh hú một tiếng rồi xông lên, mắt thấy sắp cào rớt đầu của kẻ địch bằng một chân.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sói trắng nhìn thấy tay bọn họ sờ đến giữa eo thì lập tức phản ứng trở lại, vừa định bảo bầy đàn rút lui, nhưng đã muộn.

Trong cơn mưa, vài tiếng súng vang lên động trời.

Thi thể đầm đìa máu từ trên không trung rơi xuống, lặn vào một cái hồ bùn ở bên cạnh, nhanh chóng nhuộm đỏ một vùng nước mưa.

Bầy sói hú hét lùi về sau vài bước, sói trắng nhìn thấy rõ đám người đó rút súng lục ra từ giữa eo, chẳng trách bọn họ có chỗ dựa nên không sợ.

Trong lúc vô cùng lo sợ, một tên thợ săn trong số đó từ trong túi quần lấy ra một thứ, ném về hướng có nhiều sói nhất.

Đùng...!

Mấy con ở gần nhất gần như bị nổ thành một vùng máu tươi.

Cảnh tượng càng lúc càng đỏ mắt, bầy sói nghe răng gào hú, bọn chúng dần dần lùi về khoảng cách an toàn, nhưng vẫn chặn đường của đám người kia.

Trước đó bọn chúng luôn chờ đợi thời cơ bọn họ bị yếu thế để tấn công và cắn chết từng người một, nhưng trận lở đất bất ngờ khiến bọn họ vội vàng bỏ chạy, bầy sói chỉ có thể hành động sớm hơn dự định. Hiện tại, mục đích của bọn chúng chỉ có một, đó chính là chết cũng phải chết cùng nhau, không buông tha cho một tên nào.

Mưa càng lúc càng lớn, vẫn có vài tên thợ săn bị tia sáng hung ác trong mắt của bầy sói dọa cho chân mềm nhũn, lại cộng thêm bùn đất dưới chân trơn trượt, hơi chút sơ ý là ngã thì tiếp đất ngay.

“Đứng lên!”

Người ném lựu đạn vừa nãy quay đầu hét một câu, “Khốn nạn, còn không mau đứng dậy, chờ ông đây đến đá mày sao?”

“Con bà nó, chẳng phải chỉ là một bầy súc sinh thôi sao, coi chúng mày bị dọa sợ kìa, đừng có mà quên, trong tay chúng ta có súng, chúng mày sợ cái quỷ gì?”

“VẬY ĐẠN TRONG SÚNG CỦA CÁC NGƯỜI CÓ NHIỀU BẰNG SÓI TRÊN NÚI NÀY KHÔNG?”

Phía sau bầy sói truyền đến một giọng nữ lạnh lẽo, khu rừng này còn có phụ nữ, đám thợ săn bị mưa xối ướt gần như không mở nổi mắt ngay lập tức trừng mắt nhìn về phía bên đấy.

Đôi mắt của sói trắng thành hình mở to, sống lưng cong cong thành hình cứng đờ.

Sao cô ra được khỏi hang?

Mọi con mắt ở đây đều đổ lên người cô, cô gái mặc một thân da thú dày cộm bị nước mưa thấm ướt thấu, sau lưng cô có một người đàn ông đứng che dù.

Người đàn ông đó sợ đến mức tay chân run rẩy, trên eo còn đeo tạp dề.

“Cô gái nhỏ, sao em lại ở đây, còn ăn mặc....” Lại là tên ném lựu đạn kia mở lời trước, “Gợi cảm thế kia, sao nào, em đến để trợ hứng các anh trai đây sao?”

Đoàng!

Một tên thợ săn ngã gục.

Tay cầm súng của cô gái rõ ràng đang run rẩy, cô gần như theo bản năng nhìn thấy mặt mũi của những tên đó thì muốn bắt nát bọn họ ngay.

Kỹ thuật bắn súng của cô không được chuẩn, không bắt chết tên vừa nói chuyện kia, chỉ làm bị thương một tên đứng gần cô nhất.

Đoàng...

Lại thêm một phát súng, người bị thương nằm trên đất kia trực tiếp bị bắn vỡ đầu.

Bầy sói lập tức sục sôi, gào hú vây quanh trước mặt cô gái, bảo vệ cô.

Tên thợ săn kia chậm rãi híp mắt lại, lạnh mặt nhắm chuẩn vào cơ thể của cô gái.

“Khi các người xuống núi trên tay tổng cộng có 56 viên đạn, năm trái lựu đạn, bây giờ chắc chắn không còn nhiều thế nữa, nhưng trên núi này có 144 con sói, bây giờ tại cũng không dưới một trăm con, các người cảm thấy...” Cô gái không chút sợ hãi mà kéo cao âm điệu, “Ai! Có thể sống sót đến cuối cùng?”

Chương 60

Edit: Đậu Xanh

Cô gái ra khỏi cửa hang động, một đường chạy đến nơi trước đó đám thợ săn dừng chân, lều bạt lớn đổ sập bị nước mưa giã vào lổp bốp lổp bốp, trong tầm mắt không có bầy sói, cũng không có người đàn ông ấy.

Chỉ có một người đàn ông hiền lành nằm trong hố bùn, hai chân bị lều bạt đè lên.

“Cứu tôi, cứu tôi với.”

Khi đám thợ săn chạy nào có còn quan tâm đến người đầu bếp nấu cơm, đó là người bọn họ bắt về từ trong thôn dưới núi, mỗi ngày chăm lo cuộc sống sinh hoạt thường ngày, bình thường cũng lau chùi súng ống đạn dược cho bọn họ.”

Cô gái nghe thấy âm thanh, bèn bẻ một nhánh cây bên cạnh, cẩn thận dè dặt đi qua đó.

“Anh là thợ săn? Đồng bọn của anh đâu rồi? Bầy sói trên núi đâu?”

“Không, tôi không phải.” Người đầu bếp mặt ủ mày ê nhanh chóng giải thích: “Tôi là dân làng bị bọn họ bắt đến đây để nấu cơm, những việc khốn nạn mà những tên kia làm không liên quan đến tôi, phiền cô cứu tôi với.”

Người đầu bếp sau khi được cô cứu ra ngoài đã quỳ xuống muốn dập đầu lạy cô, cô gái vội vàng nói: “Vậy anh có biết bọn họ đi đâu không?”

Bên tai đột nhiên truyền đến vài tiếng súng, lồng ngực cô gái cũng theo đó đập loạn thành thịch, cô xoay người chạy về hướng phát ra âm thanh.

Đôi chân bị kìm hãm bởi mặt đường lầy lội bùn nước, cô chạy không được nhanh.

“Cô gái, cô đợi chút.”. Harry Potter fanfic

Người đầu bếp tìm cho cô một khẩu súng lục và một băng đạn, thậm chí anh ta còn nhặt một cây dù bị những người kia bỏ quên lại, sống hơn ba mươi năm trong thôn anh ta chưa từng gặp qua cô gái nào giống như thế này, luôn cảm thấy trên người cô có sức mạnh rất kiên định, khiến anh ta cảm thấy không còn việc gì quan trọng hơn ngoài việc giúp đỡ cô.

Đám thợ săn híp mắt nhận ra người đàn ông đứng sau lưng cô, cười lạnh một tiếng, “Cô em tưởng rằng chỉ dựa vào một tên thợ săn thì có thể khiến các người lật ngược tình thế à, làm sao tên đó biết được trên người ông đây rốt cuộc có bao nhiêu khẩu súng bao nhiêu viên đạn?”

“Trái lại là cô em, lẽ nào cô em do bọn chúng đẻ ra?” Bọn chúng trong lời của hắn chính là chỉ bày sói này.

Cô gái thờ ơ nhìn tên đó chăm chăm, ánh mắt quả thật có thể ăn người, cô dùng khước mắt liếc nhìn sói trắng đang đứng phía trước bày sói một cái, nước mắt nơi sau hốc mắt bị kìm nén lại, không ai biết cô cầm súng đứng ở đây có biết bao sợ hãi.

Nhưng sói trắng biết, sói trắng chuyển động 2 đôi chân nhanh nhẹn, đi đến bên cạnh cô, đầu sói oai hùng cọ cọ lên bụng cô, phát ra một tiếng sói hú khí thế kiêu ngạo.

Anh đang tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“Các người mặc kệ tôi đến từ đâu, các người chỉ cần biết, trong túi tôi vẫn còn hai trái lựu đạn, chỉ cần ném qua đó, cũng có thể nổ chết một hai tên khốn nạn.” Cô trừng mắt lừa bọn họ.

“Mẹ nó! Bớt dọa ông đây đi.” Đám thợ săn lau mặt, lần lượt chìa súng trong tay về hướng của cô gái, “Cô em à, xem ra em đã nhất quyết muốn giúp đám súc sinh này, nói cho cô em biết, nếu như không phải cô em vẫn có chút sắc đẹp, thì vừa nhìn thấy ông đây đã giết chết em rồi cơ.”

Ánh mắt sắc bén của sói trắng nhìn thẳng vào tên thợ săn đứng chính giữa, anh nhìn tên đó chăm chăm, giống như đang nhìn một người chết, cái nhìn rét lạnh như địa ngục.

“Nói như thế, tôi vẫn còn chút giá trị nhỉ, vậy nếu như tôi qua đó, anh với người của anh có thể ném súng trong tay, với cả mấy món trong túi đi không?”

Cô nói xong, móng vuốt của sói trắng đã đề lấy chân cô, sống lưng

cao ngạo cứng nhắc như sắt đá.

Cô gái vừa xoay chuyển sự chú ý của bọn họ, vừa dùng đầu gối chạm vào người sói trắng, cô khiến anh yên tâm, đồng thời nói với anh đợi lát nữa bảo bày sói trốn hết ra phía sau gốc cây, cố gắng đừng trực tiếp xông ra ngoài.

Đến lúc này, trời đã sắp tối đen, mưa cũng có xu thế nhỏ dần lại.

Nói cho cùng cũng có mấy tên cầm thú suy nghĩ bằng nửa thân dưới, đám người kia cười vô lại đưa mắt nhìn nhau, có lẽ bọn họ còn chiêu cuối cùng, nhưng cô gái vẫn muốn khiến bọn họ giảm bớt sức uy hiếp đối với bày sói.

Đám thợ săn chắc đã nhìn quá lâu, mà cô gái cũng quả thật là xinh đẹp hiếm khi gặp một lần, bọn họ đứng đó cời thắt lưng, cười tà nói: “Ông đây ném một khẩu súng cô em tiến về phía trước hai bước, có thể ném được bao nhiêu, thì phải xem cô em có thể đi được bao nhiêu bước rồi.”

“Vút lựu đạn trước đã, vút một trái, tôi tiến về phía trước ba bước.” Cô kiên trì.

Đám thợ săn do dự một hồi, cuối cùng cũng cắn răng đồng ý.

Bầy sói nhường ra một con đường, bọn chúng biết cô gái đang giành càng nhiều cơ hội cho bọn chúng.

Sói trắng đi cùng với cô, từ đầu đến cuối luôn đi trước mặt cô, từng bước từng bước đi đến, mang lại một sự áp bức không thể lơ là trong lòng bọn họ.

“Đợi đã, nó không được động đậy nữa.”

Chương 61

Edit: Đậu Xanh

Mắt thấy càng đến càng gần, đám thợ săn bị con sói ở trước mặt dọa cho lui về sau vài bước.

Lựu đạn đã vút hết, súng lục cũng ném được vài khẩu, cô gái đột nhiên vùng lên, nhắm vào chính giữa ném đi một trái lựu đạn duy nhất có trong túi.

Đùng một tiếng. Uy lực vẫn không đủ lớn.

Tình cảnh lập tức mất kiểm soát, toàn bộ bầy sói gần như trốn ra phía sau thân cây ngay.

“Con điếm! Mày dám tính kế tao!”

Chỉ trong một giây cô gái bị sói trắng đè ở phía sau một cái cây phong to lớn gần đó, chân trước của anh đặt trên bả vai cô, đôi mắt nhìn cô chăm chú m, trong đó có vô số lời muốn nói.

Trong lúc nhất thời, bầy sói từ hai bên xông ra ngoài, cả bầy nổi lên tấn công, một con bị đạn bắn bay ra ngoài, một con khác lại nhanh chóng nhào đến, hung hăng cắn đứt lổ tai của một người.

Giữa lưng núi không ngừng có sói lăn xuống, cũng không ngừng có sói không cần mạng nhào đến phía trước cắn chết kẻ địch.

Sói trắng nhẹ nhàng dán lên mặt cô, xoay người tham gia vào trận chiến đấu căng thẳng.

Khắp cả khu rừng toàn là tiếng kêu thảm thiết của đám thợ săn và những tiếng gào hú của bầy sói.

Mưa lớn; rừng núi, bùn đất trơn trượt, cuộc xâu xé mà sống tao chết,

cùng với tiếng súng lạnh lẽo.

Cô gái nhìn thấy sói trắng tránh né những viên đạn kia, anh dũng kiên cường xông về phía trước, trong chốc lát đã vô tên thợ săn kia ngã nhào ra đất.

“Á...! Mắt của tôi.”

Móng vuốt của sói trắng cào vào đôi mắt của người nọ, tiếp đến một ngoạm cắn gãy cổ tên đó.

Tiếng kêu thảm thiết bỗng chốc ngừng bật...

Cuộc đối đầu ấy cuối cùng cũng chấm dứt với việc tộc sói cắn chết tất cả thợ săn.

Nhưng những việc này sói trắng đã không còn biết nữa, bởi vì vào một giây trước, anh đột nhiên nhìn thấy có người cầm súng nhắm vào cô gái của anh.

Đoàng...! Đoàng đoàng đoàng...

Sói trắng xông đến trước mặt cô gái, rên lên một tiếng ngã vào vũng máu, mưa to phút chốc xả xuống, tiếng kêu thảm thiết chìm ẩn trong màn mưa tầm tã.

Phía xa xa có tiếng chuông vang lên.

Người đầu bếp kia trái lại không hề bị súng đạn bắn chết, anh ta giúp cô gái vác thi thể của sói trắng đến dưới gốc cây phía sau hang động.

Anh ta vừa rời đi, cô gái lập tức đứng từ trên nhảy xuống dưới.

Khi đó trời đã gần nửa đêm, lá cây vàng óng bên vách đá đen cuồn lay động nhanh chóng biến thành màu đỏ, sau đó rơi rụng hết toàn bộ.

Từ Tư Nhan đã nhìn thấy trong giấc mơ mà Trương đạo sĩ cho cô xem từ lâu, là sói trắng vì muốn có thể ở bên cô, nên đã làm một giao dịch với cái cây, dùng một hồn một phách trao đổi thân thể của anh vào ban đêm.

Vì vậy sau khi anh chết, hồn phách nhỏ bé vẫn còn lưu lại trên cái cây.

Linh hồn ấy đã ở đó rất lâu, cho đến khi ký ức bị gió thổi bay, cô độc phiêu dạt đến bên cầu Nại Hà, nhưng lại kè cà không chịu qua cầu, cuộn mình trong bóng tối dưới chân cầu một mực đến tận bây giờ.

Sau khi hồn phách rời đi, màu sắc của cái cây trong đêm sẽ biến thành màu tím, mỗi đêm rụng lá biến màu một lần.

Màu tím, là màu của chiếc dây buộc tóc trên đầu cô vào lần đầu tiên khi gặp cô, sói trắng đã nhìn thấy.

Trong căn nhà xa hoa, Từ Tư Nhan một mình nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, bây giờ cô luôn nghĩ đến kiếp

trước như giấc mơ, cũng sẽ nghĩ đến kiếp này của cô và Trần Chiêu Hàn.

Cùng với những quá khứ sâu sắc của bọn họ ở trong núi ngày ngày đêm đêm quẩn quýt đau khổ.

Cô còn chưa kịp nói với Trần Chiêu Hàn tất cả những chuyện này, cũng không thể khiến anh nhớ lại kiếp trước, nhưng trụ trì của chùa Tịnh Am nói duyên kiếp trước của cô đã hết, có thể gả cho người khác.

Từ khi cô sinh ra, trong tay đã cầm một nhúm lông sói, chính vì thế những đám người hầu kia thường ở sau lưng nói cô do sói biến thành, mẹ cô còn vì chuyện này mà đuổi bọn họ ra khỏi nhà.

Hiện tại nghĩ lại, chấp niệm của cô chưa bao giờ ít hơn anh nửa phần.

"Tiểu thư, cậu Hàn hẹn cô đi uống trà chiều."

"Biết rồi."

Chiều hôm đó, Từ Tư Nhan ngồi trước cửa sổ gác mái, suy nghĩ trôi dạt ra ngoài đột nhiên bị kéo về lại.

Cô đã rời xa người đàn ông ấy sắp một tháng, bọn họ ở bên nhau còn chưa đầy một tháng, sau khi tách ra, ngược lại ngày càng nhớ nhung, ngày đêm mơ thấy.

Chương 62

Edit: Đậu Xanh

Núi Ô Vân vào một tuần trước.

“Nói như thế, bọn họ còn có kiếp trước?” Lục Đại Lâm đi vòng quanh cái lồng sắt, nói chuyện thì không tôn trọng hành vi cũng không kính trọng với thầy của mình.

“Ông nói xem cái lão già mãi không chết này, nếu tình cảm của bọn họ đã cảm động trời đất như thế, tại sao ông còn len lén đưa cô ấy kia quay về thế, hả?”

“Cậu thì hiểu cái gì? Bọn họ yêu sống yêu chết như thế thì đó cũng là ký ức của kiếp trước, kiếp này cô ta có nhân duyên của cô ta, hơn nữa, đó là nhà họ Hàn đấy.” Trương đạo sĩ ngồi vuốt vuốt râu. “Nếu như ngày nào đó bọn họ tìm người tìm đến tận đây, người của cả thôn này chẳng phải sẽ bị bọn họ bắt về luyện thành từng viên đan dược sao.”

“Vì thế nên ông mới âm thầm đưa cô ấy quay về cái gia đình luyện đan dược thối nát kia đó sao?”

“Đúng vậy.”

“Đúng cái đầu ông, tôi đánh chết ông, lão già xấu xa máu lạnh vô tình.”

Bên này hai thầy trò đánh nhau đến mức không thể chấm dứt, Trần Chiêu Hàn đã đứng dậy đi ra ngoài từ lâu.

Một mình anh đi ra bờ sông, cũng không dừng lại, cho đến khi nước sông lạnh lẽo chìm ngập trong cổ họng anh, anh mới nhớ đến câu mà trước kia cô từng nói.

Có một lần anh dẫn cô ra sông bắt cá, con cá kia trơn tới trượt lui, luôn có thể tuột ra khỏi tay cô. Cô nói: “Anh xem, con cá này vui sướng biết bao, được tự do tự tại, hoàn toàn không bị người khác trói buộc, cho dù đối mặt với cái chết, bọn chúng cũng sẽ không

khoanh tay chịu trôi, nếu như em cũng được tự tại như thế, chắc hẳn sẽ sống thêm vài năm nữa.”

Cuộc sống trước đây của cô không được vui vẻ, nên cô ở nơi này mới giống một con cá bơi lượn trong ao hồ, vui vẻ tự do.

Trần Chiêu Hàn nghĩ thông việc này, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, anh phải dẫn cô rời khỏi nơi đó, dù cho cô có nhân duyên của chính mình, anh cũng muốn cô được tự mình lựa chọn, mà không phải bị người khác định đoạt.

Một quán cà phê tư nhân ở trung tâm thành phố bỗng dưng được người khác bao trọn với giá cao, khách khứa trong quán cũng bị nhân viên tặng cho một cái bao lì xì rồi đuổi đi.

Từ Tư Nhan ngồi dựa vào lưng ghế mềm mại, gương mặt tuyệt sắc xa cách thanh lịch hơi chuyển hướng ra ngoài cửa sổ. Dường như cô không có chút hứng thú nào với người đàn ông ngồi trước mắt, điều này khiến cho Hàn Á Sắt ngồi ở đối diện cô lộ vẻ không vui.

Người đàn ông có một gương mặt con lai, gương mặt cân đối khí phách, khí chất cao quý lạnh nhạt.

Trong nhà sắp xếp phụ nữ cho anh ta, trước giờ luôn chọn kiểu điệu dàng ngoan ngoãn, Từ Tư Nhan cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, cô là người vợ duy nhất của anh ta, có tính khí và sự kiêu ngạo của bản thân điều này cũng rất tốt, nhưng anh ta hy vọng loại sắc mặt này mãi mãi đừng bao giờ bày ra trước mặt anh ta.

“Tiểu Nhan, có cần tôi đổi món cho em không, tôi thấy mấy món trên bàn này có vẻ em không quá thích uống.” Năm nay anh ta 32 tuổi, chín chắn, giọng nói từ tính chuyên ra lệnh cho người khác giống như con người của anh ta, không dễ từ chối.

Cà phê trên bàn nhanh chóng bị đổi đi, Từ Tư Nhan ngoảnh mặt nhìn về hướng anh ta, phát hiện giữa trán anh ta âm u tối sẫm, mang lại cho cô một cảm giác thật hư.

Nghe nói phụ nữ trên giường của anh ta chưa bao giờ trùng lặp, thủ đoạn làm tình càng bịp bợm nhiều kiểu, cũng không biết liệu có ngày nào đó sẽ chết luôn ở trên giường không.

Mấy món thần đan diệu dược do nhà mình luyện ra nghe nói cũng chưa từng đứt đoạn, ngày ngày luôn đang tắm bổ, sao mà hoàn toàn không nhìn thấy hiệu quả nhỉ.

Trong lòng cô cảm thấy sai sai, bèn ho khan một tiếng, mở miệng

nói: “Anh Hàn này, nếu như người phụ nữ của anh không chung thủy, qua lại với người đàn ông khác, anh sẽ làm thế nào?”

“Giết chết.”

“Vậy còn tôi thì sao?”

Hàn Á Sắt hơi híp mắt, nhìn cô thật lâu chừng một vài phút.

“Tên đó là ai?”

Từ Tư Nhan cong môi cười nhạt: “Là ai, anh Hàn không biết sao?”

Cô gần như không ra khỏi nhà, gần đây ra ngoài cũng chỉ lui đến chùa Tịnh Am, hơn nữa ngoài chùa vẫn luôn có người dưới quyền của anh ta trông chừng, cô không thể nào tiếp xúc được với người đàn ông khác, sắc mặt Hàn Á Sắt bình thản trở lại, chỉ nói: “Tiểu Nhan thật biết nói đùa.”

Từ Tư Nhan đang thăm dò, việc cô ích kỷ rời đi, cô bảo đảm Hàn Á Sắt không biết chuyện, nhưng còn về nhà kiểu gì, cô hoàn toàn không nhớ rõ, ngày hôm đó sau khi bị người khác đánh ngất đi thì cô không còn biết gì nữa, lúc tỉnh lại đã nằm trên giường của nhà mình, kể từ hôm đó cô chưa từng bước ra khỏi nhà, đến cả việc Trần Chiêu Hàn sống hay chết cô cũng không biết.

Cô lại lần nữa bị giam nhốt giống như một con chim hoàng yến, không truyền tin, không có tin tức của bên ngoài, đến cả nguồn không khí mà cô ngửi thấy mỗi ngày cũng được lọc qua bởi lưới điện bên ngoài biệt thự.

Chương 63

Edit: Đậu Xanh

Từ Tư Nhan không nhìn anh ta nữa, cũng không động vào tách cà phê trên bàn, cả người cô nhìn ra ngoài cửa sổ như đang thả lỏng. Bọn họ đều là người đáng thương, nhưng mãi mãi sẽ không nảy sinh tình cảm thương xót lẫn nhau.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính màu xanh thẫm dịu dàng chiếu lên mặt cô, bỗng nhiên cô thật nhớ Trần Chiêu Hàn, cũng không biết anh đang làm gì.

Hàn Á Sắt nhìn chăm chú vẻ mặt ủ rũ, không chút tinh thần của cô, chợt thất thần một lúc, sắc thái trên cơ thể người phụ nữ này đầy đủ giống như một bức tranh dầu, cô ngồi ở đó, thật sự mong manh như trong bức tranh, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bay đi. Anh ta vươn tay chạm vào mặt cô, còn chưa kịp chạm đến đã bị cô né đi.

Á Sắt rút tay về, nói: "Nếu như em để ý, sau này tôi sẽ không bao giờ chạm vào người khác nữa."

Kể từ khi cô tu thân ở chùa Tịnh Am quay về, anh ta luôn một mực giám sát cuộc sống của cô qua video, cô rất khiến anh ta say mê, nếu không phải vì những người lớn trong nhà nói, bọn họ chỉ có thể kết hôn và lên giường vào cái ngày đã chọn, sợ là anh ta sẽ không nhìn được mà muốn có được cô sớm hơn.

Con người anh ta, trong lòng đã không còn cái gọi là yêu, chỉ còn lại sự ham muốn cá nhân mà một thể xác trưởng thành nên có.

Từ Tư Nhan không phản ứng với những lời anh ta vừa nói, trái lại bóng dáng quen thuộc ở phía sau thân cây to lớn khiến cô suýt chút nữa đã đứng bật dậy.

"Sao thế?" Á Sắt hỏi cô, bởi vì trông cô giống như đột nhiên có lại sự sống, trong mắt như được người khác tô sáng lên.

Từ Tư Nhan đặt tay lên lồng ngực đè lại, cô cố gắng tỏ ra không quá lộ liễu, vẻ mặt bình tĩnh, tầm mắt dịu dàng rơi lên trên mặt Á Sắt.

“Anh Hàn, anh có người mình thích không?”

Á Sắt nhíu mày, sau đó bình thản nhấp một ngụm cà phê, khàn giọng nói: “Không có.”

“Tôi có.”

“Em nói gì?”

“Tôi nói tôi có người mình thích, không phải anh.” Từ Tư Nhan tựa như không nhìn thấy vẻ tức giận đang dâng trào trong mắt của Á Sắt.

“Vậy thì sao?”

“Nếu như anh thả tôi đi.” Cô ngập ngừng một lúc, quan sát sự biến hóa trong mắt của anh ta. “Tôi có thể giúp anh cứu sống Tiểu Thiên.”

Hàn Á Sắt có thể đi đến ngày hôm nay, trong tim chắc hẳn cũng có vết sẹo mà bản thân anh ta không dám động vào, và tình cảm chân thành không thể cắt đứt nhưng đã cắt đứt.

Đó chính là mối tình đầu của anh ta, cô gái câm điếc vừa đáng thương vừa đáng buồn ấy...Tiểu Thiên.

Từ Tư Nhan không được lựa chọn cuộc sống cho mình, Hàn Á Sắt cũng thế, anh ta tưởng rằng bản thân đang nắm giữ một nước lớn, nhưng cuối cùng vẫn là một con cờ do các bậc cha chú lựa chọn, chỉ cần cả đời luôn đi trên bàn cờ đã được sắp đặt sẵn, vậy thì muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, tôn quý lại kiêu hãnh, một khi bạn thoát ly khỏi sự khống chế của bọn họ, thứ chờ đợi bạn sẽ chỉ là sự vút bỏ đâm đầu máu.

Tách cà phê trên bàn đồ đầy bàn, Á Sắt run tay đẩy ly cà phê đó ra xa, cắn răng nói: “Từ Tư Nhan, em có biết mình đang nói gì không!”

“Mười năm trước bởi vì thể lực yếu kém không đấu lại bọn họ, lần này, chẳng lẽ anh vẫn không bảo vệ được cô ấy sao?”

Yên tĩnh, yên tĩnh không gì sánh bằng, Từ Tư Nhan nhìn anh ta từ từ đứng dậy, sau đó xoay người để lại cho cô một bóng lưng cao lớn.

Qua vài phút.

Người đàn ông nhẹ giọng nói: “Được, tôi đồng ý với em.”

Trần Chiêu Hàn vượt qua núi rừng, thôn nhỏ, trấn nhỏ, trấn lớn, cuối

cùng cũng đến được thành phố nơi cô sinh sống.

Đồng hành cùng anh còn có Lục Đại Lâm và thầy của cậu ta, ba người vừa xuống xe, lập tức chạy đến nhà họ Hàn. Đến trước cửa, bị người khác chặn lại không cho vào. Trương đạo sĩ còn luôn nói với người nọ rằng bản thân là bạn cũ của chủ nhà họ Hàn, đến tìm chính chủ nhà họ Hàn thương lượng chút việc, nhưng người m không thềm nhìn ông ta lấy một cái đã đuổi hết ra ngoài.

Một chiếc Lamborghini màu trắng đột nhiên lái qua trước mặt, từ cửa sổ xe mở hờ Trần Chiêu Hàn nhận ra là Từ Tư Nhan, anh vội đuổi theo chiếc xe đó cả dọc đường như một kẻ điên.

Lúc này đang đứng dưới gốc cây chờ cô đi ra.

Cảm nhận được phía sau có người bước từng bước đến đây, anh không xoay người, một mực đứng chờ, chờ đến khi cô ôm lấy lưng anh, nhẹ giọng nói: "Trần Chiêu Hàn, anh đến đón em sao?"

Chương 64: Phiên ngoại 1

Edit: Đậu Xanh

Hôm đó gió thổi vấy cô phủ lên đầu gối của Trần Chiêu Hàn, chất vải mềm mại nhẹ nhàng lướt qua, anh đột nhiên gập đầu gối, quỳ một gối xuống đất.

"Anh vẫn chưa chính thức cầu hôn em, như thế này có tính là muộn không?" Sắc mặt của anh vừa chuyên chú vừa chân thành không gì sánh bằng.

Xung quanh rất yên tĩnh, không có xe qua lại, không có dòng người tấp nập, chỉ có anh và cô, Từ Tư Nhan nghe thấy tiếng đập thành thịch trong lồng ngực của mình, lần đầu tiên cô nén nước mắt, kìm nén đến mức khóe mắt đau xót, nhưng vẫn vui vẻ nở nụ cười: "Làm gì có ai mặc áo thun quần ngắn cầu hôn chứ, em không đồng ý, em không đồng ý."

"Vậy anh..." Anh lập tức căng thẳng, ngay cả chuyện hít thở cũng thấy vội, nhưng anh không dám đứng dậy.

Cô bật cười che mặt, chắc là sợ mình bật khóc nhĩ. Cũng không biết những ngày qua anh sống thế nào, trên quần áo có mấy chỗ dính đầy bụi, dưới xương hàm còn lởm chởm râu xanh.

Cuối cùng tầm mắt cô mù mịt, lồng ngực chua chua ngọt ngọt, cũng không biết đang tủi thân giúp ai, "Anh đừng động đây, để em."

Dưới ánh nhìn ngơ ngác của ai đó, Từ Tư Nhan ngoan ngoãn quỳ giữa chân anh, nhỏ giọng nói: "Trần Chiêu Hàn, anh có muốn cho em một danh phận không, em không muốn làm cái gì mà hồ ly tinh mê hoặc anh đâu, em muốn làm vợ của anh, có được không?"

Trái tim sắp bị cô dày vò đến tan chảy, Trần Chiêu Hàn không đợi cô nói xong lập tức ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô.

"Anh rất hân hạnh!"

Bọn họ dán chặt vào nhau như thế, trong nụ hôn đượm tình, đến

nhịp tim cũng đều cùng nhịp.

Từ Tư Nhan biết, cô không thể rời được người đàn ông này, anh biểu đạt tình yêu và tình dục một cách tinh tế sâu sắc, khiến cô nghiện, cũng khiến cô say mê, mỗi một ngày ở bên cạnh anh luôn nồng cháy, mới mẻ không gì sánh bằng.

Đó là cuộc sống cô khao khát đã lâu, cô muốn dùng cả đời để trải nghiệm.

Cô muốn rời khỏi nơi này, cùng anh đến thôn nhỏ trên núi, cô không phải bỏ nhà theo trai, cũng không phải chia cắt với người thân, mà là tự do lựa chọn người bạn đời mình yêu.

Trên bậc thềm cách bọn họ khá xa, Á Sắt giơ kính viễn vọng lên và thấy toàn bộ cảnh tượng nhức nhối này, từ trong đôi mắt của cô, anh ta nhìn thấy được tình yêu, hoàn toàn khác với vẻ khi đối diện với anh ta, nhận thức này khiến tâm trạng của anh ta vô cùng phức tạp.

Giam cầm một người không yêu mình ở bên cạnh thật sự có thể bù đắp cho sự tiếc nuối bị thiếu sót sao?

Chắc không thể đâu.

Cô nói cô có thể cứu sống Tiểu Thiên, dù đó có phải là cái bẫy do cô thuận miệng nói ra hay không, Á Sắt chắc chắn muốn thử một phen, hay là chỉ có 1/1000% khả năng đi chẳng nữa, anh ta cũng không thể từ chối.

Chiếc xe Lamborghini màu trắng chậm rãi lái khỏi tầm mắt của bọn họ, Trần Chiêu Và và người đàn ông ở trong xe bốn mắt nhìn nhau, người kia hơi gật đầu một cái thật nhẹ, sau đó đeo kính râm đen lên nghênh ngang chạy đi, giống như khiêu khích lại giống như khinh miệt.

“Anh ta là một kẻ điên, anh không cần để ý đến anh ta.” Từ Tư Nhan vô thức kéo lấy cánh tay của anh.

“Nếu như anh không đến, có phải em sẽ phải gả cho anh ta không?”

“Không đâu, nếu anh không đến, em sẽ đi tìm anh, anh quên rồi à, hai chúng ta là duyên phận kiếp trước tu được đây, đời này định sẵn phải tiếp tục mỗi nhân duyên kiếp trước, không ai có thể ngăn cản.”

“Đúng đây, phá hoại nhân duyên của người khác sẽ bị giảm thọ, những điều này, những người trong thành phố thật sự không chú trọng gì cả.”

Giọng nói của Lục Đại Lâm ở phía xa xa chen vào, nghe ra được anh ta đã rất mệt, "Tôi nói này người anh em, đôi chân đó của cậu bộ có lắp hỏa tiễn hay sao vậy, soạt một phát là bay mất tiêu, mệt chết hai bọn tôi."

Trên lưng cậu ta cũng Trương đạo sĩ cũng sống dở chết dở, đôi mắt hai người họ trợn trắng như sắp rớt ra ngoài.

"Hai người cũng đến à!" Từ Tư Nhan vui mừng chạy bước nhỏ qua đó, dùng tay giúp bọn họ quạt gió.

Trương đạo sĩ nhắm mắt, lời này thoát miệng nháy ra, "Bọn tôi không đến, chỉ dựa vào một mình cậu ta, cộng thêm tính mạng cũng chưa chắc có thể đưa cô đi."

"Haha, thầy của tôi chỉ là quá mệt nên muốn dùng lời châm chọc giải tỏa cho bớt nóng thôi, em gái Từ đừng để ý."

"Chưa chắc là lời châm chọc, chẳng qua hai người có thể đến cũng tốt, đỡ cho tôi phải đi tìm hai người."

Lục Đại Lâm gãi gãi má, cảm thấy có chuyện không đơn giản, "Nói như thế nghĩa là sao?"

"Chỗ này nói chuyện không tiện, chúng ta đến chùa Tịnh Am, trụ trì của nơi đó là một người thông minh."

"Vậy cô..."

"Không sao, tôi tạm thời được tự do."

Suốt cả dọc đường Trần Chiêu Hàn luôn rất im lặng, tay nắm chặt tay của Từ Tư Nhan, không chịu buông ra một giây nào, đến cả mấy lời trò chuyện của bọn họ anh cũng không buồn tham dự nửa câu.

Để đến chùa Tịnh Am phải mất một ngày đi đường, khi sắc trời ngả tối Từ Tư Nhan dẫn bọn họ đến một nhà nghỉ nông dân nghỉ lại, nơi đó vốn dĩ có hai cặp tình nhân ở, sau bữa tối bọn họ mời Trần Chiêu Hàn và Từ Tư Nhan cùng nhau uống vài chén trà.

Hai người đàn ông ở bên trong nhìn qua rất có tình cảm, không chỉ chuẩn bị champagne và hoa hồng, mà còn mang quà cho bạn gái của đối phương.

Người nọ lai lịch không rõ ràng, vốn Trần Chiêu Hàn không muốn đi, Từ Tư Nhan cũng không quá hứng thú, nhưng Lục Đại Lâm lại khuyến khích bọn họ đi thư giãn một chút.

Không ngờ rằng bọn họ mới đi còn chưa tới năm phút thì đã quay lại, Lục Đại Lâm vừa nằm lên giường nghe thấy bọn họ quay lại, lại

vui sướng chạy ra góp vui.

“Thế nào rồi thế nào rồi, đây là vẻ mặt gì đây, bước ra cửa giẫm phải phân hả?”

Hóa ra hai cặp tình nhân kia đề nghị tối nay tổ chức một trò chơi đổi người yêu, món quà mà hai người đàn ông trong số họ tặng cho bạn gái của đối phương chính là bộ đội tình thú để tối nay mặc lúc làm tình, bốn người đánh giá Từ Tư Nhan và Trần Chiêu Hàn một lúc, rồi đưa ra một suy nghĩ càng to gan hơn, chơi some. [1]

[1] Theo những người ăn chơi sa đọa, “sâm” (some) là một kiểu quan hệ tình dục tập thể gồm một nữ, nhiều nam hoặc ngược lại. Tưởng chừng thú vui bệnh hoạn này chỉ bén mùi với những “tay chơi” nghiện tình dục đỉnh cao, nhưng nó đang ngấm vào đời sống một số trí thức.

Chính là kiểu như sáu người ở chung một phòng, đàn ông bịt mắt, chơi trò đuổi bắt, bắt được cô gái nào thì sẽ làm cùng cô gái đó.

“Đệt! Tình nhân thôi, mặt mũi xấu như vậy còn chơi nhiều trò, thế hai người có đồng ý không?”

“Nói thừa!”

“Tối nay đóng chặt cửa nẻo, đỡ phải sáng sớm tỉnh dậy phát hiện trên giường có một người phụ nữ xa lạ.”

Trần Chiêu Hàn nói xong câu này thì kéo Từ Tư Nhan đi về phòng của hai người.

“Cái...” Cái này không phải chuyện tốt sao? Lục Đại Lâm liếc môi, trong đầu hiện ra cảnh tượng kia.

Chương 65: Phiên ngoại 2

Edit: Đậu Xanh

Trong đêm gió lớn nổi lên, tiếng gió gào thét xuyên qua sảnh nhà, đập lên cửa sổ kính, giống như có ai đó đang điên cuồng gõ cửa. Từ Tư Nhan ngủ không được yên ổn, cô mơ màng mở mắt thử mấy lần, lần cuối cùng cô thấp thoáng nhìn thấy có một người đứng bên cửa sổ.

“Trần Chiêu Hàn?”

Người đàn ông nghe thấy tiếng bèn xoay qua, Từ Tư Nhan phát hiện một tay anh vịn trên cửa sổ.

“Đánh thức em à?” Giọng nói của anh trong đêm nghe hơi khàn khàn, rất là mệt mỏi.

“Gió lớn quá, thổi hư mất một bên cửa sổ, nhất thời không sửa được, anh sợ làm ồn đến em.”

Cho nên anh định vịn như thế cả đêm sao, Từ Tư Nhan dụi dụi mắt, đứng dậy leo xuống giường, bước vài bước nhào vào lòng anh.

“Anh có tâm sự gì có thể nói với em, đừng một mình kìm nén, em sẽ đau lòng.” Anh ôm cô thật chặt, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

“Anh không sao, chỉ sợ ngủ một giấc tỉnh dậy, em lại không thấy đâu nữa, anh phải canh chừng em.”

“Sẽ không đâu, em đã nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường, chỉ cần mấy người Trương đạo sĩ chịu phối hợp, chúng ta sẽ có thể cùng nhau quay về, đến lúc đó em còn phải, còn phải sinh bé con cho anh nữa.”

Trần Chiêu Hàn ôm cô lên rời khỏi mặt đất, để trái tim của hai người càng dán sát vào nhau hơn, “Được, anh biết rồi, em muốn làm gì thì cứ làm, thầy trò Lục Đại Lâm anh giúp em giải quyết.”

Lần này ra ngoài, trái tim anh giống như bị một tảng đá đè nặng lên, chỉ có khi ôm chặt cô, mới có thể cảm thấy yên tâm.

“Nếu như anh không ngủ được, vậy chúng ta làm đi.”

Bọn họ quá lâu không thân mật, chỉ cần hơi châm lên một chút lửa, phản ứng trên sinh lý đã bùng phát không thể thu lại được.

gậy th*т cứng rắn của anh chốc chốc lại cọ xát lên người cô trong quá trình bọn họ hôn môi, giống như đang châm lửa, thiêu đốt cô đến mức trống rỗng ngứa ngáy.

Cô bám lấy cánh tay rắn chắc của người đàn ông, miệng nhỏ gào khóc đòi ăn đáng vẻ còn gấp hơn cả anh.

“Trần Chiêu Hàn, anh mau cắm vào đi, em muốn.”

“Được.”

Anh cởi quần xuống, vén váy cô lên sờ một lượt, ướt đầm, chảy rất nhiều nước.

Anh đột nhiên không muốn để cô cởi quần lót ra, đầu ngón tay vén mở quần lót nhỏ bị kẹt trong khe cốc, ưỡn hông chen vào trong.

Thật khít, thật ướt.

“Sao anh không giúp em cởi quần áo.”

Cắm vào quá mạnh mẽ, cô cảm thấy hơi tui thân, khóe mắt chảy ra nước mắt.

“Đợi chút nữa cởi, có làm em đau không?”

“Không có~”

“Vậy, có thoải mái không?”

“Em không nói cho anh biết, Trần Chiêu Hàn, anh thật xấu xa.”

Nhưng thân thể của cô rất thành thật, mang theo chút hành vi trối buộc càng có thể kích thích đến anh, cô rất nhanh đã không ổn, sau khi đổi tư thế khác vẫn chịu không nổi, cuối cùng cô bịt miệng bật khóc.

Trần Chiêu Hàn thả nhẹ tốc độ cúi xuống hôn mặt cô, nhỏ giọng nói vài câu ngọt ngào, mới khiến cô thả lỏng trở lại.

Thân thể của bọn họ sớm đã ăn ý không gì sánh bằng, có thể tiến hành một trận giao lưu vui sướng thỏa mãn giữa thân thể và trái tim, lúc này giờ này đối với bọn họ mà nói là chuyện vui đập tan tất cả sương mù.

Gió lại nổi lên, cửa sổ lạch cạch lạch cạch kêu suốt cả đêm, trên giường của cô, từ quần lót tơi tả đến vết hôn tươi mới trên sống lưng của người phụ nữ.

Cho đến khi ánh nắng chiếu lên bả vai của người đàn ông, anh trở

mình ôm chặt người phụ nữ trong lòng.

Từ Tư Nhan nằm nghiêng ngửa, mông dán vào vùng bụng nhỏ của anh, phía dưới ngậm lấy gậy th*т nhô lên của người đàn ông, cứng rắn nóng bỏng.

Một giây nào đó, cô đột nhiên từ trong giấc mơ co rút một hồi, khoái cảm giữa háng nhanh chóng ập đến, cô vô thức nhú mào kẹp chặt hai đùi, vừa khóc vừa kêu rên.

Trần Chiêu Hàn đã tỉnh từ sớm, nhìn góc nghiêng của cô ngẩn người một hồi, bất thành lỉnh bị cô kích thích, nhanh chóng tỉnh táo hơn không ít.

“Sao...thế?”

Còn chưa nói xong, anh đã biết chuyện gì xảy ra, vậy mà cô cao trào, dịch thể nóng nóng đổ ập lên gậy th*т của anh, anh nường mào cười khẽ: “Đến cả trong mơ em cũng không thành thật.”

Từ Tư Nhan xấu hổ che mặt, không vui càu nhàu nói: “Là ai không thành thật trước hả, anh còn dám cười em.”

Người đàn ông cười cười lại lần nữa đè cô dưới thân, ưỡn hông cắm rút ra vào: “Đột nhiên anh muốn bắn quá, em nhịn một chút có được không?”

“Không được không được.”

Không được cũng vô dụng, Trần Chiêu Hàn nhanh chóng trao hết toàn bộ tinh lực buổi sáng sớm cho cô.

[HOÀN TOÀN VẮN]

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 65: Phiên ngoại 2**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh